

Khi Vật Hi Sinh Trở Thành Nữ Chính

Contents

Khi Vật Hi Sinh Trở Thành Nữ Chính	2
1. Chương 1: Nàng Thành Vật Hi Sinh?	2
2. Chương 2: Ma Nữ Không Gian	4
3. Chương 3: Ca Ca Phượng Tử Thịnh	6
4. Chương 4: Thanh Thuần Dụ Hoặc	7
5. Chương 5: Tâm Tư Của Ca Ca Bị Rối Loạn?	9
6. Chương 6: Tiểu Bạch Hoa Nữ Chủ!!!	10
7. Chương 7: Vật Hi Sinh Nữ Xứng Vs Tiểu Bạch Hoa Nữ Chủ	12
8. Chương 8: Thì Ra Người Thích Chính Ca Ca Mình!!	14
9. Chương 9: Nam Chủ Thay Lòng Đổi Dạ?	15
10. Chương 10: Ma Nữ Ngự Nam Công Pháp	17
11. Chương 11: Nam Nhân Nho Nhã	18
12. Chương 12: Ta Thích Bạch Dật Thủy	19
13. Chương 13: Không Thể Thích Hắn	21
14. Chương 14: Nha Đầu, Người Thật Thơm	22
15. Chương 15: Thoát Y Thảo Hòa Thân Thân Thảo! Thảo Được Thoát Y~~~~được Ân Ân?	24
16. Chương 16: Hồn Đản, Người Dám Hôn Ta!	25
17. Chương 17: “đau Lòng” Sát Thủ	26
18. Chương 18: Bản Sự Của Tiểu Bạch Hoa Chủ?	27
19. Chương 19: Tiểu Bạch Hoa Mùa Xuân	29
20. Chương 20: Mạnh Lâm Phong Hoảng Loạn?	30
21. Chương 21: Mạnh Lâm Phong Mất Trí Nhớ?	32
22. Chương 22: Anh Trai Thầm Mến	34
23. Chương 23: Mộng Du?	35
24. Chương 24: Đứng Là Miệng Con Vịt	36
25. Chương 25: Mạnh Lâm Phong Tiến Vào Phượng Gia	38
26. Chương 26: Ngoạn (Chơi) ?	39
27. Chương 27: Thử Mạnh Lâm Phong!	40
28. Chương 28: Mị Hoặc Phượng Khuynh Ca	42
29. Chương 29: Anh Trai Tức Giận	43
30. Chương 30: Không Thể Là Mạnh Lâm Phong	45
31. Chương 31: Anh Trai Không Cần Trốn	46
32. Chương 32: Anh Trai Trốn Tránh	48
33. Chương 33: Em Không Muốn Cùng Anh Chơi Trò Trốn Tìm	49
34. Chương 34: Làm Huỳnh Muội Cũng Tốt	51
35. Chương 35: Trở Thành Nữ Nhân	52
36. Chương 36: Huỳnh Muội Đại Chiến	53
37. Chương 37: Cách Vách Có Người	55
38. Chương 38: “yêu Nghiệt?”	56
39. Chương 39: Dùng Được Cường Bức!	58
40. Chương 40: Mỹ Nam Khiêu Vũ Thoát Y.	59
41. Chương 41: Trở Thành Thư Ký Của Yêu Nghiệt	60

42. Chương 42: Tra Nam? Ăn Nhầm!?	61
43. Chương 43: Nguyên Nhân Mất Trí Nhớ Của Mạnh Lâm Phong	62
44. Chương 44: 3p (một)	63
45. Chương 45: 3p (Hai)	65
46. Chương 46: Nghi Hoặc Của Mạnh Lâm Phong.	66
47. Chương 47: Bạch Dật Thủy Trở Về (Một)	67
48. Chương 48: Bạch Dật Thủy Trở Về (Hai)	68
49. Chương 49: Lễ Vật Của Bạch Ca Ca (1)	69
50. Chương 50: Lễ Vật Của Bạch Ca Ca (2)	70
51. Chương 51: Yêu Nghiệt Tổng Giám Đốc Tức Giận (1)	71
52. Chương 52: Yêu Nghiệt Tổng Giám Đốc Tức Giận (Hai)	72
53. Chương 53: Cách Thức Trừng Phạt (1)	72
54. Chương 54: Cách Thức Trừng Phạt (2)	73
55. Chương 55: Cách Thức Trừng Phạt (ba)	74
56. Chương 56: Hội Nghị (một)	75
57. Chương 57: Hội Nghị (hai)	77
58. Chương 58: Dã Nam Nhân Của Tư Mã Xuyên.	78
59. Quyển 2 - Chương 1: Dã Nam Nhân Của Tư Mã Xuyên	78
60. Chương 59: Phần Ii: Chương 02: Năng Lực Của Tư Mã Xuyên.	79
61. Quyển 2 - Chương 2: Năng Lực Của Tư Mã Xuyên	80
62. Chương 60: Chương 03: Mỹ Nam Trong Lòng (1)	81
63. Chương 61: Chương 04: Mỹ Nam Trong Lòng(2)	82
64. Chương 62: Chương 05: Mỹ Nam Trong Lòng (3)	84
65. Chương 63: Chương 06: Mỹ Nam Trong Lòng (4)	85
66. Chương 64: Chương 07: Bạch Dật Thủy Và Kế Sách ‘truy’ Mỹ Nhân (1)	86

Khi Vật Hi Sinh Trở Thành Nữ Chính

Giới thiệu

Phượng Khuynh Ca xuyên qua !Nàng cư nhiên trở thành nhân vật phản diện trong một câu chuyện c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-vat-hi-sinh-tro-thanh-nu-chinh>

1. Chương 1: Nàng Thành Vật Hi Sinh?

Phượng Khuynh Ca ngơ ngác nhìn khuôn mặt trong gương, yêu diễm, quyến rũ, thanh xuân cùng mạnh mẽ làm cho nàng không khỏi ghen tị. Nàng xoa nhẹ lại nhu, thẳng đến khuôn mặt trắng nõn xuất hiện một vết ửng đỏ mới buông tay.

Đây là có chuyện gì? Vừa rồi nàng ngồi ở trước máy tính một bên vừa ăn một bên xem tiểu thuyết, đó bộ

tiểu thuyết mà mấy ngày nay nàng vẫn truy tìm khắp nơi trên mạng vừa đúng lúc nàng lướt qua vô tình nhìn thấy liền khẩn cấp vào đọc.

Đó một chương, nữ nhân vật chính Tư Mã Nhân rốt cục giải quyết được nữ nhân phiền phức luôn bám theo “ái nhân” của nàng.

Nữ nhân đó tên gọi Phượng Khuynh Ca, Phượng Khuynh Ca tại nằm trong vũng máu, hơi thở hấp hối, dồn dập, tiếng nói ngắt quãng, không ngừng hồi hận, sám hối: “Ta sai rồi, ta không nên cùng người đối đầu...”

Phượng Khuynh Ca trông thấy câu này trong tiểu thuyết, đầu tiên là ngây người ba giây, tiếp theo chữ ầm lên. Dựa vào! Cái gì kêu nàng sai lầm rồi? Nàng làm sao có sai? Chẳng lẽ yêu thương nam chủ chính là sai sao?

Người khác thích ai tiểu thuyết hơn phân nửa là vì nữ chủ hoặc là nam chủ, mà nàng Phượng Khuynh Ca lại là vì cái kia một nhân vật phản diện. Một là vì nàng (Phượng Khuynh Ca) có cùng tên với mình, hai là nàng thích nàng tính cách của nàng ta.

Nàng Phượng Khuynh Ca nói toạc ra, tính cách tùy hứng, điêu ngoa còn có một chút căn bệnh “tiểu công chúa”. Nhưng mà đó thì thế nào? Nàng thích chính là thích!. Ai làm cho nàng không thích...

Phượng Khuynh Ca cúi đầu nhìn chính mình, bản thân không có lấy một gia đình hay một người thân đáng có. Ngoài hai bàn tay trắng cùng đôi chân ốm yếu, mỗi ngày chỉ có hai bình nước biển cùng dịch đạm truyền vào để duy trì sự sống và tồn tại thì nàng chẳng có cái gì.

Nàng hâm mộ Phượng Khuynh Ca, bởi vì nàng không thể sống được cuộc sống như vậy, tự tại cùng xa hoa.

Từ lúc có được bộ tiểu thuyết, nàng luôn ảo tưởng chính mình chính “tiểu công chúa” Phượng Khuynh Ca.

Tiểu Bạch Hoa nữ chủ có cái gì tốt? Nàng mới không thích cái loại chỉ biết tối ngày khóc sụt sùi làm cho người khác phải bảo vệ chính mình.

Thời điểm Phượng Khuynh Ca gõ máy tính, chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra. Bên cạnh bàn, cốc nước an ổn đang đứng bỗng nhiên ngã đổ lên trên thân máy, trong chốc lát đã thấm ướt toàn bộ laptop. Mọi việc quá nhanh làm nàng phản ứng không kịp đến khi hồi thần trở lại đã quá muộn.

Một trận dòng nước xiết chảy vào thân thể của nàng, nàng cảm thấy trước mắt choáng váng, tiếp theo mất đi ý thức. Khi nàng tỉnh lại, trong não xuất hiện hơn một mảng trí nhớ của một người. Đó là trí nhớ của Phượng Khuynh Ca.

Đó đoạn trí nhớ làm cho nàng có cảm giác quen thuộc, suy nghĩ lại một chút, rốt cục hiểu được. Đây không phải là đoạn trí nhớ của Phượng Khuynh Ca từng trải qua sao? Như thế nào đối với mình lại có cảm giác như từng trải qua một bình thường?

Phượng Khuynh Ca rất nhanh liền phát hiện thân thể của chính mình không thích hợp. Từ năm mười tuổi, nàng luôn luôn mỗi ngày nằm trên giường bệnh chống chọi với bệnh tật để có thể sống tiếp. Thân thể của nàng sớm không được phát triển tốt những thể nào lại xinh đẹp cân xứng hoàn mỹ như vậy?

Chẳng lẽ... Nàng thật sự thành Phượng Khuynh Ca? Trở thành nhân vật phản diện Phượng Khuynh Ca?

Sau một hồi lo lắng cùng khiếp sợ, nàng đã có thể tiếp nhận được việc này. Phượng Khuynh Ca nàng muốn xác nhận lại lần nữa, nhìn vào trong gương, vẫn khuôn mặt đó, mỗi lần nhìn so với chính mình nguyên bản xinh đẹp mấy trăm lần, thậm chí mình may mắn nhận không được lớn, rốt cục thừa nhận chính mình đã trúng một “giải thưởng độc đắc”.

“Thật tốt quá! Có được một thân thể khoẻ mạnh xinh đẹp này là của chính mình, ta rốt cục không cần lại nằm ở trên giường bệnh. Chỉ cần rời xa Tư Mã Nhân, ta cũng không tin còn có thể bị làm vật hi sinh.” Phượng Khuynh Ca khẽ cười nói.

Phượng Khuynh Ca sung sướng thưởng thức bài trí trong phòng.

Gian phòng thực xa hoa. Phượng Khuynh Ca sinh ra tại gia đình giàu có bậc nhất, cha mẹ chết sớm, cùng ca ca sống nương tựa lẫn nhau. Ca ca luôn bận rộn, suốt ngày ra ngoài làm việc, thời gian gặp mặt cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay cho nên có rất ít thời gian quản thúc nàng.

Ca ca của nàng tên gọi Phượng Tử Thịnh là Phượng thị tổng giám đốc, mười lăm tuổi mà bắt đầu kinh doanh sản nghiệp của gia tộc, quả thực chính là trong tiểu thuyết tuổi trẻ đẹp trai khí lại có nhiều tiền, chính là một “kim quy lão bản”.

Nhưng mà ca ca của nàng khí suất mười phần lại là một trong những nhân vật “nam chính” đầy mê hoặc, còn đối Tiểu Bạch Hoa chủ yếu đến mức chết đi sống lại.

Phượng Khuynh Ca ôm trán, âm thầm trầm nghĩ: “Muốn rời xa Tiểu Bạch Hoa nữ chủ, còn cần phải cải tạo “tư tưởng ca ca đại nhân. Ca ca sở dĩ thích yêu thích tiểu bạch hoa nữ chủ, đơn giản vì khí chất của nàng ta giống mẫu thân của hắn. Được rồi! Thành nhãi này từ bé khuyết thiếu tình thương của mẹ, có chút “luyện mẫu” cũng là chuyện bình thường. Chính là... Tiểu bạch hoa chủ lại người người không đơn giản. bề ngoài là một cô gái “tay yếu chân mềm” căn bản chính là người âm hiểm, lại cay nghiệt, chính là khó có thể thấy rõ chân chính diện mạo tính cách thật sự của nàng ta.”

2. Chương 2: Ma Nữ Không Gian

Phượng Khuynh Ca theo quán tính ôm lấy con gấu bông hình thỏ trên giường (nguyên văn là ôm búp bê vải nhưng mình thấy không hay cho nên sửa lại....hehehe....) suy tư vấn đề, nàng một bên tự hỏi như một tiểu oa nhi. Đột nhiên ngón tay đau xót, một giọt máu tươi rơi xuống.

Tê! Phượng Khuynh Ca chạy nhanh lấy cạnh bàn lấy khăn chà lau miệng vết thương, nhưng mà vừa rồi trên ngón tay có vết thương làm chảy máu sao cứ nhiên không thấy . Nàng tìm kiếm xung quanh ngay cả con thỏ bông lúc vừa ôm cũng không có.

Lúc này, trong đầu không hiểu sao xuất hiện một thanh âm: “chủ nhân tinh thần khôi phục, có thể tiến hành ký kết khế ước. Nguyên ý xin nói đồng ý, không nguyên ý xin xối từ chối”

Phượng Khuynh Ca trong đầu hiện lên từng đợt do dự cùng tính toán, trong đầu loé ra tia sáng, không một chút do dự nói “đồng ý”. Thẳng đến một âm thanh mang đầy vẻ máy móc cùng ràng buộc truyền vào trong đầu nàng, nàng mới lịp phản ứng “tiến hành xác định”.

Trời ạ! Đó là cái gì vậy? Làm sao có thể tùy tiện lựa chọn? Hiện tại hối hận đã muộn, nàng chỉ có thể cứng ngắt ngồi trên giường chờ đợi vận mệnh tuyên án.

“bắt đầu. đang tiến hành xác nhận... 10%... 35%... 68%... 96%... 100%... Xác nhận hoàn thành, xin mời chủ nhân đến không gian xác nhận”

Phượng Khuynh Ca ngẩn người, đây là cái gì ý tứ? Đột nhiên đầu óc đau xót, trước mặt một trận hoa mắt, dưới chân sàn nhà được bày diện theo phong cách Châu Âu xa hoa biến thành bùn đất, nàng đến một cái địa phương xa lạ.

“Đây là làm sao?” Phượng Khuynh Ca nói: “Uy, có người ở không đó? Vừa rồi người nói chuyện với ta có phải không?”

Không có đáp lại, bốn phía thực trống trải, trừ bỏ bùn đất bên ngoài chỉ còn lại có một cây đại thụ to lớn, trên cây cao có một loại trái màu năm màu sắc kỳ lạ.

Không biết vì sao, Phượng Khuynh Ca cảm thấy rất muốn ăn nó. Hiện tại, tuy nói nàng không cảm thấy đói nhưng nhìn màu sắc của “nó” làm nàng nhin không được muốn cắn nó một phát ăn sạch.

Lúc này, dường như cảm nhận được suy nghĩ của nàng, cứ nhiên “nó” đang an phận trên cao, theo hướng nàng bắn qua. Hoảng hốt, theo phản ứng tự nhiên nàng vừa định xoay người chạy trốn nhưng “nó” đã tiến vào trong miệng của nàng.

Hảo ngọt! Thơm quá! Phượng Khuynh Ca liếm liếm môi, bộ dáng thưởng thức vẫn còn chưa tan biến.

“Hắn là không có độc đi? Quên đi, đã ăn rồi còn đâu”.

Lão thiên gia thật vất vả mới đem nàng đưa đến nơi này, chẳng lẽ còn lấy đi cái mạng nhỏ của nàng?

Nàng ngồi xuống, dựa vào thân cây, nghỉ hoặc đánh giá bốn phía.

“Nơi này là chỗ nào a?” Phượng Khuynh Ca nhẹ giọng nói.

“Ma nữ Xuyên Như Nguyệt không gian.”

“Ma nữ Xuyên Như Nguyệt? Nàng là ai?” Phượng Khuynh Ca lộ ra khó hiểu về mặt.

“Ma giới công chúa, cũng là Ma giới đệ nhất cao thủ.”

“Nha! Thì ra là Ma giới công chúa không gian... Không đúng, ai là đang nói chuyện với ta?”

Phượng Khuynh Ca kinh ngạc nhìn về phía bốn phía, không ai bất kỳ người nào. Đúng rồi, đó là thanh âm phát ra từ trong đầu của nàng.

Ruốc cuộc chuyện này là sao nha? Thật sự làm cho nàng cảm thấy chính mình trở nên ngu ngốc lúc nào không biết.

Nàng đầu tiên là xuyên vào một bộ tiểu thuyết, biến thành một “vật hi sinh”, nhân vật phản diện, tô đẹp cho nữ chính, tiếp theo lại đến một không gia kỳ quái. Sự tình hôm nay trải qua có thể nói là chuyện kỳ dị?

Phượng Khuynh Ca rất muốn lừa gạt chính mình rằng “mình đang nằm mơ”. Nàng nhu nhu thái dương huyết, bắt đầu dĩ đứng lên

“Quên đi, bên người có theo một không gian như vậy cũng không sao, nói thật ra còn nhiều hữu ích không chừng. lão thiên đối mình “ban tặng” vật quý này, mình còn hần phải nói lời cảm tạ lão a.”

“Có được nó bảo vệ mình, ít nhất mình cũng không cần trở thành một “vật hi sinh” mặc cho người khác làm hại mình. Ma nữ không gian thì sao chứ, tuy nghe thật âm tai những không biết có thật sự lợi hại hay không? Còn nữa, nơi này không biết có tác dụng gì?”

“Ma nữ Xuyên Như Nguyệt là cực phẩm được sư, nơi này là được viện của nàng”

Phượng Khuynh Ca nghe được thanh âm trả lời mang theo sự bất mãn. Nàng lại nhìn xung quanh khắp nơi, tầm mắt quét đi quét lại, sau dừng ngay cây đại thụ trước mắt.

“Chẳng lẽ vẫn là người tại trả lời vấn đề của ta?” Phượng Khuynh Ca hiểu kỳ hỏi.

“...” Không có hồi âm.

Phượng Khuynh Ca thở dài nhẹ nhõm một hơi, trầm nghĩ chính mình nên ít suy nghĩ những chuyện kì quái.

Nàng đứng lên, vỗ vỗ thân váy, tiếp tục thám hiểm không gian. Nơi này giống như rất lớn a! Bầu trời cũng không giống bầu trời, mặt đất vẫn không giống mặt đất, cứ như đây là một thế giới riêng của một mình nàng.

Đi a đi a, nửa giờ trôi qua, một giờ trôi qua, hơn mấy giờ trôi qua, nàng rốt cục cũng thấy được một căn phòng.

Phòng được xây dựng theo lối kiến trúc phương Tây, có thể nói cùng với biệt thự cao cấp cũng không khác biệt. Chẳng qua từ trong ra ngoài đều là màu đen, nhưng lại không làm cho người khác cảm thấy khô cứng cứng ngắt, nhìn qua, có thể đón được đây không phải là người thường.

Phượng Khuynh Ca cố lấy dũng khí tiếp tục bước về phía trước để có thể nhìn một cái, lúc này, nghe thấy bên ngoài có người đang gọi nàng. bước ra ngoài, nàng nhẹ mở cửa, trước mặt nàng là người giúp việc đang đợi nàng.

3. Chương 3: Ca Ca Phượng Tử Thịnh

“Có việc sao?” Mở ra cửa, Phượng Khuynh Ca lạnh nhạt nhìn người hầu.

“Tiểu thư, thiếu gia cho ta nhắc nhở người một chút, người ba giờ chiều phải ra ngoài chọn lễ phục, nếu không buổi tiệc buổi tối sợ không kịp”. Người hầu nói.

“Ca ca còn ở công ty sao?” Phượng Khuynh Ca vì Phượng Tử Thịnh thở dài. Nam nhân như vậy lại huy trong tay Tư Mã Nhân, cảm thấy rất tức giận.

“Đúng vậy, tiểu thư.” Người hầu ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng.

“Ta đã biết, người đi xuống đi!” Phượng Khuynh Ca ngồi trở lại trên sofa, cố gắng hồi tưởng tác giả đại nhân có hay không viết qua tình tiết này.

Quả nhiên, trí nhớ của nàng không sai, rất nhanh liền nghĩ tới. Không sai! Tác giả đại nhân thật đúng là có viết đoạn này.

Trong nguyên văn, nàng Phượng Khuynh Ca với Mạnh Lâm Phong chính là thanh mai trúc mã, mối tình thâm thiết, nhưng mà Mạnh Lâm Phong lại đổi tiểu bạch hoa Tư Mã Nhân yêu thích.

Tư Mã Nhân có một em gái mắc phải bệnh ung thư máu, vì gia đình không đủ điều kiện chi trả tiền thuốc men cùng viện phí, không tiếc bán đứng chính mình. Mạnh Lâm Phong cảm thấy nàng thiện lương ôn nhu, liền yêu thích nàng.

Tại lúc này đoạn, Mạnh Lâm Phong hẳn là đã muốn tiếp cận tiểu bạch hoa nữ chủ. Tối hôm nay chính là thời điểm ca ca đại nhân lần đầu tiên gặp “nàng”.

Không được! Vì của tương lai của mình, nàng cần phải suy nghĩ, cũng coi như đối với ca ca đại nhân có hảo cảm vì hắn mà suy nghĩ một chút, nàng phải nghĩ biện pháp làm cho ca ca không có gặp phải tình cảnh “nhất kiến chung tình” với ả.

Phượng Khuynh Ca nhanh chóng đi vào phòng tắm, rửa sạch những vết bẩn trên người. Nàng nếu nhớ không lầm trong tiểu thuyết thường có ghi “thay da đổi thịt” (nguyên văn là tẩy gân phạt tủy), trong lòng một trận kích động.

Xuyến Như Nguyệt là ma giới đệ nhất cao thủ, như vậy nàng trong tay hẳn là có công pháp đi? Nếu nàng có thể học được một chút, vậy càng đảm bảo được sự an toàn cho bản thân a.

Còn vì sao thân thể của nàng lại có vết bẩn, nàng đoán chắc vừa rồi việc ăn loại trái cây kia hẳn là có liên quan. Ma nữ không gian làm sao có thể loại có loại trái cây bình thường a?

Phượng Khuynh Ca dáng người cân đối, da thịt trắng mịn như ngọc, trên người lại có được mùi hương quyến rũ, vì chính mình chọn một chiếc váy đơn giản.

Tóc đen tùy ý xoã dài đến thắt lưng, một màu đen thuần giống như tơ lụa thượng hạng. Nhìn vào gương, gương mặt trắng mịn, làn da càng xinh đẹp hơn lúc đầu, nàng nghĩ, không muốn sử dụng phấn trang điểm sẽ làm hỏng mất làn da. Cầm lấy một thỏi son bóng màu hồng phấn, khẽ lướt nhẹ lên môi, lúc này trông nàng thật đáng yêu.

Nàng cầm theo túi xách nhỏ, hướng dưới nhà, trong nhà người làm đang dọn dẹp, vừa gặp nàng liền xoay người chào hỏi: “Đại tiểu thư.”

“Ân.” Phượng Khuynh Ca thản nhiên điểm nhẹ đầu, một bộ dáng cao ngạo rồi đi.

Nàng cố gắng sức toả ra mọi việc vẫn bình thường nhưng vẫn khiến cho người thấy cảm thấy kỳ quái.

Phượng Khuynh Ca không có đi chọn lựa lễ phục, mà là đường đi đến Phượng thị. Nàng lắc lắc eo nhỏ tiến vào Phượng thị, trực tiếp vào thang máy chuyên dành cho tổng giám đốc bấm nút tầng cao nhất.

“Hừ!” Phượng Khuynh Ca bỏ qua thư ký Phượng Tử Thịnh bên ngoài ngăn cản không cho nàng đi vào phòng tổng giám đốc.

Nàng mở ra cửa, hô lớn: “Surprise!”

Người trong phòng hoảng sợ. Chính xác mà nói, trong phòng trừ nữ nhân hoảng sợ, mà nam nhân mặt không đổi sắc, mi hơi hơi một chút nhíu lên

Phượng Khuynh Ca ngạc nhiên nhìn bọn họ. Ngồi ở trên sofa nam nhân tự nhiên chính là của nàng ca ca Phượng Tử Thịnh không thể nghi ngờ, mà cái kia người ngồi trên đùi hắn, hình thành tư thế ái muội. Ai đây? Tình nhân sao?

“Ha, ta giống như tới không đúng thời điểm thì phải.” Phượng Khuynh Ca tuy rằng nói như vậy, nhưng là vẫn là đẩy cửa ra đi vào, căn bản không để ý tới thần sắc xấu hổ ảo não của nữ nhân nào đó vẫn như “bạch tuột” ngồi trên đùi ca ca nàng.

“Người tới làm cái gì?” Phượng Tử Thịnh mặc một kiện đồ lót màu trắng, quần áo nút thắt đã muốn cởi bỏ, khuôn ngực căng trắng hoàn mỹ lộ ra.

Phượng Khuynh Ca ánh mắt nóng bóng lướt qua vài lần, suy nghĩ một chút, này không khỏi táng thương, cơ bụng sáu múi rắn chắc, hoàn mỹ. Căn bản, bình thường không nhìn kỹ sẽ không nhận ra, thật sự là một tướng mạo hoàn mỹ.

Phượng Khuynh Ca cùng Phượng Tử Thịnh có ba phần tương tự, nhưng là Phượng Tử Thịnh so với Phượng Khuynh Ca càng xem càng đẹp hơn nhiều. So sánh một chút, Phượng Khuynh Ca giống ma ma, Phượng Tử Thịnh có một nửa huyết thống là người Pháp.

“Thịnh, có thể hay không làm cho vị tiểu thư này đi ra ngoài một chút được không?” Nữ nhân tựa “bạch tuột”, tỏ vẻ ngưỡng chừng, đôi mắt uỷ khuất nhìn người nam nhân trước mắt lên tiếng.

“Uh, người không cần phải để ý đến ta, có thể tiếp tục a.” Phượng Khuynh Ca mỉm cười nói: “Người, kế tiếp, sẽ làm gì ca ca của ta?”

4. Chương 4: Thanh Thuần Dự Hoặc

Người nào đó kinh ngạc nhìn Phượng Khuynh Ca, lại nhìn nhìn Phượng Tử Thịnh, xác thực hai người quả thật có vài phần tương tự. Bộ dáng chán ghét vừa rồi nhanh chóng thay thế bằng bộ dáng thiện lương dễ gần, đối với nàng vui vẻ tươi cười.

Nàng hé miệng cười khê: “Thì ra là em gái của Thịnh a, hai người đã có việc muốn nói, không sao, lần sau ta lại đến. Thịnh, phải nhớ đến ta nha”.

Nói xong, hướng đến khuôn mặt tuấn mỹ của Phượng Tử Thịnh hôn một cái. Nàng rút chân ra khỏi người Phượng Tử Thịnh, mặt không đổi sắc sửa lại quần áo của mình, ngẩng đầu nhìn Phượng Khuynh Ca miệng cười đầy ẩn ý, lắc lắc eo nhỏ rời đi

Phượng Khuynh Ca lắc đầu cười khê. Dựa theo nguyên văn của tác giả, bắt đầu từ tối nay, Phượng Tử Thịnh sẽ yêu thương say mê Tư Mã Nhân, đối với những người khác đều bỏ sau đầu, hoàn toàn không để ý đến, đối với chính Tư Mã Nhân còn dự tính đến chuyện tương lai.

Theo nguyên văn, muốn xoay chuyển được ý định này của ca ca là hoàn toàn không được. Đường nhiên, nàng nhất định sẽ không để chuyện này xảy ra, cái kia Tư Mã Nhân hẳn là sẽ căm ghét nàng a.

Phượng Tử Thịnh không một chút bận tâm khi bản thân quần áo không chỉnh tề, một chút khó xử bởi người trước mắt là em gái mình cũng không có. Phượng Khuynh Ca ngồi đối diện hắn, ánh mắt như đèn ô tô, mắt không chớp theo dõi hắn.

“Như thế nào không đi chọn lễ phục? Tối hôm nay đi Mạnh gia, người không nghĩ muốn chuẩn bị một chút sao?”

Phượng Tử Thịnh thanh âm trầm thấp khàn khàn, làm cho Phượng Khuynh Ca trong lòng nhịn không được có chút rung động.

Làm ơn đi! Vì sao lại có tiếng nói hấp dẫn như vậy? Giống như thanh âm trên radio mà mỗi ngày nàng thường đón nghe? Vì vậy, có một khoảng thời gian, nàng yêu thích không rời khỏi chiếc radio nhỏ chủ yếu

mỗi ngày có thể nghe thấy giọng nói đó mãi đến khi chương trình phát sóng đó bị thay đổi bởi chương trình khác.

“Trong tủ đồ, có hơn mấy trăm bộ trang phục khác nhau, tạm thời không cần phải mua thêm. Ca ca, chúng ta có thể hay không không đi Mạnh gia a!” Nếu không đi Mạnh gia, có lẽ vận mệnh của họ sẽ thay đổi ni?

“Hôm nay có phải xảy ra chuyện gì hay không? Người trước kia không phải mỗi ngày hận không thể được đến Mạnh gia hay sao? Như thế nào hôm nay lại không muốn đi?”

Phượng Tử Thịnh quần áo được chỉnh sửa lại gọn gàng, mắt phượng khẽ hiếp lại, khẽ đánh giá Phượng Tử Ca.

“Không có, chỉ là hôm nay cảm thấy có chút không khỏe thôi”.

Phượng Khuynh Ca có chút chột dạ dời đi tầm mắt. Thẳng đến Phượng Tử Thịnh cúi đầu tiếp tục xem lại văn kiện, nàng mới vụng trộm lau mồ hôi lạnh.

Ánh mắt thật đáng sợ a, khiến cho những suy nghĩ trong lòng nàng khó có chỗ che giấu. Như vậy ca ca của nàng sẽ bị Tư Mã Nhân, cái loại nữ nhân gian xảo nắm trong tay không ngừng xoay chuyển, có phải mình suy nghĩ sai chỗ nào rồi hay chẳng.

Phượng Khuynh Ca đột nhiên cảm thấy mọi việc có chút không đúng. Trong nguyên văn, tác giả chủ yếu lấy Tư Mã Nhân là nhân vật chính, sẽ luôn xây dựng cho nàng hình tượng tốt nhất, để những người khác thấy được vẻ mặt xinh đẹp, ôn nhu thiện lương, như thế nào có thể thấy được mặt xấu sau lưng của nàng?

Phượng Khuynh Ca một bên ngây ngốc tự hỏi, bản chất an tĩnh hàng ngày khó thấy bỗng chốc tản ra, khiến cho mọi người xung quanh cảm thấy thật thanh nhàn. nàng quai hàm ở nơi này tự hỏi, khó được an tĩnh lại nàng cả người tản ra văn tĩnh tao nhã hơi thở.

Phượng Tử Thịnh đang xem văn kiện trên bàn, tầm mắt khẽ chuyển về phía nàng, cảm nhận khí chất tao nhã quanh nàng, ánh mắt lạnh lẽo Phượng Tử Thịnh tản ra một chút sùng nịch ôn nhu khó thấy.

Trong thiệp mời ghi rõ, tiệc bắt đầu diễn ra lúc bảy giờ tối, như vậy, trước 6h30' họ phải xuất phát đến Mạnh gia. Thiệp mời trong viết rõ yến hội cử hành thời gian vì bảy giờ, bọn họ phải 6 giờ rưỡi chỉ tới trước mạnh gia. Đồng hồ trên tường vừa điểm 5h, mọi việc cần làm đã xử lý hết, Phượng Tử Thịnh ngẩng đầu nhìn thấy, trên sofa Phượng Khuynh Ca đang ngủ say.

Trong mắt Phượng Tử Thịnh hiện lên ý cười, suy nghĩ trong đầu, hẳn là nên đánh thức nàng, bước ra khỏi bàn làm việc đến bên cạnh sofa, hẳn ngơ ngác nhìn Phượng Khuynh ca đang an ổn ngủ, gương mặt nhỏ xinh dưới ánh nắng chiều hơi ửng đỏ, khuôn mặt tinh tế, cư nhiên nơi khoe miệng đang chảy nước miếng.

Phượng Khuynh Ca có vẻ ngủ rất xấu, tấm lưng rộng lớn cuối xuống, mơ hồ có thể nhìn thấy một mảng da thịt trắng nõn, khuôn ngực tuy nhỏ nhưng đầy đặn. Theo kiểu dáng của váy trên thân áo có điểm thêm áo lót, cho nên nàng không có mặc nội y, hiện tại....

Phượng Tử Thịnh thị lực rất tốt, tuy rằng chỉ một cái liếc mắt nhưng trước cảnh xuân vô hạn trước mắt, hẳn có thể thấy được bên trong bộ dạng tinh tường xinh đẹp.

Phượng Khuynh Ca đang ngủ khẽ xoay người, thay đổi tư thế. Hai chân nhỏ xinh thon dài nhưng cân xứng, khiến cho người khác ý niệm xấu xa trong đầu xuất hiện, thật muốn xốc lên chân váy thoả mãn nhìn một cái.

Phượng Tử Thịnh hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh ban đầu, lạnh nhạt xoay người, lớn tiếng gọi: “Tiểu ca, tỉnh ngủ, mau đứng dậy, chúng ta đi về .”

5. Chương 5: Tâm Tư Của Ca Ca Bị Rối Loạn?

Phượng Khuynh Ca mơ mơ màng màng mở to mắt, trông thấy Phượng Tử Thịnh đưa lưng về phía nàng, nói: “Ca, công việc kết thúc rồi sao?”

Vừa tỉnh dậy, trong giọng nói của Phượng Khuynh Ca hơi khàn khàn, khiến cho người nghe bị gợi lên vài phần dục vọng. Phượng Tử Thịnh cảm thấy trong lòng một trận căng thẳng, ở cái đại phương nào đó cư nhiên xảy ra phản ứng.

Trong lòng Phượng Tử Thịnh không ngừng ảo não, thầm mắng chính mình: chết tiệt, đứa nhỏ này là em gái của mình, làm sao lại đối với nó có loại tâm tư xấu xa này? chẳng lẽ vì dục cầu bất mãn sao*?

*dục cầu bất mãn: dục vọng không được thoả mãn

Phượng Tử Thịnh đem những ý nghĩ xấu xa trong đầu mình ném qua một bên, một bên suy nghĩ có lẽ, chuyện lúc chiều chưa được “giải quyết” cho nên bây giờ mới có chuyện này. Thầm nghĩ vậy là đúng, Phượng Tử Thịnh, chẳng buồn quan tâm đến ý nghĩ thật sự có đúng vậy không, có lẽ là như vậy đi!

Phượng Khuynh Ca muốn bước ra khỏi sofa nhưng cả người không có một chút sức lực. Nàng chu môi, nhẹ giọng nói: “Ca, người kéo ta đứng dậy với, ta không có sức”

Phượng Tử Thịnh xoay lưng về phía Phượng Khuynh Ca, hít một hơi lấy lại bình tĩnh. hắn xoay người, vươn tay ra nắm lấy cánh tay nhỏ xinh của nàng, khẽ dùng lực, kéo nhẹ nàng đứng dậy khỏi sofa.

Thời điểm bàn tay hai người chạm vào nhau, không chỉ có một mình Phượng Tử Thịnh có cảm giác như một dòng điện xẹt ngang qua người, Phượng Khuynh Ca cũng cảm giác được tim trong lồng ngực không ngừng gia tốc đập mạnh, giống như có cái gì đó đang mạnh mẽ sắp ập đến.

Trong đầu Phượng Tử Thịnh giờ phút này chỉ có một suy nghĩ: thật trơn, thật mịn, chạm vào thật thoả mái. Da của Tiểu Ca thật tốt. Làn da tốt như vậy, nếu như trên giường mà “hoạt động” nhất định sẽ rất thoả mái?

Ba! Phượng Tử Thịnh mãnh mẽ vỗ lên trán mình. Hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Hôm nay thật sự có chút không thích hợp. Quả nhiên là tình trạng thượng não*. Buổi tối hắn là cần tìm một người để giải quyết một chút.

“Ca?” sau một màn “rung động” nho nhỏ, Phượng Khuynh Ca lấy lại bình tĩnh, nhìn thấy Phượng Tử Thịnh ảo não vỗ trán, lại suy nghĩ đi đâu, trong lòng khó hiểu, trên mặt nở một nụ cười mặc danh kỳ diệu, bốn cợt nói: “đang nghĩ cái gì sao?”

Phượng Tử Thịnh si mê nhìn vào đôi mắt của Phượng Khuynh Ca. trong mắt là hình ảnh một cô gái nhỏ xinh, không cầu kỳ, ánh mắt mang theo sự tình nghịch nhìn mình chỉ là thoáng qua nhưng lại có một chút xáo trộn trong lòng. Khung cảnh xinh đẹp vạn phần mê người làm cho người khác phải say mê, đôi đồng tử màu đen lấp lấp như bảo thạch tỏ ra thứ ánh sáng khiến cho người khác cảm thấy chói mắt.

Phượng Khuynh Ca cảm thấy Phượng Tử Thịnh hôm nay thật kỳ quái, nghiêng nghiêng đầu, đôi mắt đen khẽ chớp, đôi mày thanh tú khẽ nhíu, vươn tay chạm vào trán của hắn, nghi hoặc nói: “Không nóng a? sao lại phát nóng vậy chứ?”

Phượng Tử Thịnh nghe xong lời của nàng, sắc mặt trầm xuống, tức giận trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái.

Phượng Khuynh Ca về mặt vô tội hề hề nhìn hắn.

Hai người lái xe về nhà, dọc theo đường đi Phượng Tử Thịnh luôn mang vẻ mặt khó chịu, Phượng Khuynh Ca ngồi bên cạnh tìm mọi cách hướng lấy lòng nhưng vẫn không được đáp lại.

Phượng Khuynh Ca cảm thấy ủy khuất. trong chính văn của tác phẩm, Phượng Khuynh Ca bị Phượng Tử Thịnh làm cho hư hỏng, khi làm việc sẽ không bao giờ vì người khác mà suy nghĩ, cho nên sẽ không bao giờ thấy được những dụng tâm cực khổ của hắn. nàng không muốn biến thành như vậy a.

Nàng thật lòng muốn cải thiện quan hệ tình cảm anh em của hai người nhưng mà, hẳn thật sự như khối băng di động, cả ngày không nói một câu, chẳng giống tí nào trong nguyên văn. hừ hừ...vì em gái mà đau lòng gì chứ, gặt người.

“Được rồi, mau lên lầu thay đồ, thời gian không còn sớm, sẽ không kịp”.

Phượng Tử Thịnh bất đắc dĩ nhìn Phượng Khuynh Ca hai bên khoé mắt những giọt nước mắt đóng tụ như đê nhỏ đầy nước chỉ kịp chờ thời điểm là có thể tuôn ra bất kỳ lúc nào.

Trước kia hẳn vì nàng mà đau lòng nàng, đó là bởi vì bản tính của anh trai dành cho em gái. Hôm nay, trông bộ dáng đau lòng của nàng, hẳn cũng thấy thật khó chịu, chỉ hận không thể trực tiếp đem sao trên trời xuống cho nàng.

Phượng Tử Thịnh khó chịu ngồi trên sofa, nới lỏng caravat, lấy ra một điều thuốc, bật lửa, châm lên. một bên hút thuốc, một bên suy nghĩ. Tốt nhất nên đem mấy cái công trình cần giải quyết để sang một bên, thời gian gần đây không thời gian nghỉ ngơi, cơ thể cũng mệt mỏi, cứ nhiên những suy nghĩ kỳ quái cũng xuất hiện.

“Ca, giúp ta kéo cái khoá áo một chút, ta không với tới.”

Phượng Khuynh Ca mặc một bộ y phục lễ hội màu tím nhạt từ trong phòng bước ra, hướng Phượng Tử Thịnh cười nói.

Phượng Tử Thịnh vừa nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của nàng, đầu tiên nhanh chóng dời đi tầm mắt của mình một chút, tiếp theo, ngay trước mặt xuất hiện một mảng da trắng mịn, hẳn sưng sốt một chút, sau đó bình tĩnh giúp nàng kéo lại khoá áo.

“Cám ơn ca, trên thế giới này, người là tốt nhất”. Nói xong, Phượng Khuynh Ca không quên hôn nhẹ lên má Phượng Tử Thịnh một cái.

Phượng Tử Thịnh vuốt mắt, ánh mắt thâm thúy trở nên u ám. Chết tiệt, hẳn chắc chắn mình sắp chịu không nổi mà điên mất. Nếu không phải tối hôm nay buổi tiệc rất quan trọng, hẳn hiện tại đã nghĩ...

6. Chương 6: Tiểu Bạch Hoa Nữ Chủ!!!

Biệt thự Mạnh gia

Tư Mã Xuyên

Mạnh lão gia tử mở tiệc mừng thọ, những nhân vật có địa vị trong thương giới cùng chính giới đến tham gia không ít. Mạnh Lâm Phong là cháu trai lớn nhất trong gia tộc Mạnh gia, lại là đứa cháu ông yêu thích nhất, theo lễ nghĩa, y cũng thường đi theo lão gia tử tham gia xã giao nhằm mở rộng mối quan hệ trong cả hai giới.

Trong một góc, một cô gái bộ dạng ôn nhu, dáng người thanh tú, theo mọi góc độ Mạnh Lâm Phong di chuyển, đôi mắt xinh đẹp ôn nhu luôn theo dõi y, bộ dáng đó, vô luận nhìn theo góc độ nào cũng hết sức hoàn mỹ, tầm mắt của cô luôn dán chặt trên người y mang theo ẩn ý tình cảm nồng nhiệt, chỉ hận không thể lớn tiếng tuyên bố, y là thuộc về một mình cô. Mạnh Lâm Phong trong lúc chào hỏi khách mời, bỗng nhiên vô tư lướt mắt nhìn về phía cô, nhìn thấy ánh mắt tươi cười nồng nhiệt kèm theo thẹn thùng. những lần như vậy, Mạnh Lâm Phong cảm thấy vô cùng phấn kích, một bộ dáng hoa hoa công tử của y lại có cảm giác thoải mái cùng vui sướng.

“Mạnh thiếu gia, bạn gái mới sao? Phượng gia đại tiểu thư làm sao bây giờ?” Lâm thiếu gia đứng bên cạnh, nhấp một ngụm rượu, trên môi mang theo nồng đậm ẩn ý hỏi.

“cô ấy cùng những thiên kim tiểu thư khác hoàn toàn không giống nhau, là một người thiện lương, ôn nhu, dễ gần, ta nghĩ không muốn làm cô ấy tổn thương. Còn Phương Khuynh Ca, ta chưa từng thích.” Mạnh Lâm Phong thần nhiên cười nói.

“nghĩ muốn không làm cô ta bị tổn thương hại như vậy sẽ buông tha nàng hay vẫn tính cưới nàng?”. thiếu gia khác bên cạnh tiếp lời

“...” Mạnh Lâm Phong trầm mặc không trả lời. Về vấn đề này, hắn cũng từng nghĩ đến. từ lần đầu gặp Tư Mã Xuyên hắn thật sự bị cô làm cho rung động, từ trước nữ nhân theo hắn không phải ít nhưng một người có tính cách thuần khiết lại dịu dàng, lương thiện, đúng là hắn chưa từng có, nhưng là.....

Hắn vẫn cảm thấy hình như còn thiếu cái gì. (thiếu sự thành thật, người bị cô ta lừa rồi, đáng đời. hừ...hừ...hừ...)

Thời điểm Tư Mã Xuyên phát hiện Mạnh Lâm Phong cùng vài vị thiếu gia đi ra ngoài, trong lòng cảm thấy giác mất mát trong lòng, nụ cười trên gương mặt bỗng nhiên mất mát. Vươn tay lấy ly rượu trên bàn, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Tư Mã Xuyên mặc một thân váy dài thuần trắng tại bữa tiệc xa hoa không có chói mắt chỉ có tôn thêm lên sự thuần khiết của cô đối với trong mắt mọi người. Mái tóc dài được cô tùy ý xoa dài trên vai càng hấp dẫn thêm nhiều tầm mắt hướng về phía cô.

Vài vị thiếu gia có mặt trong buổi tiệc bị dáng vẻ “thuần khiết” của cô hấp dẫn muốn tiến lên bắt chuyện cùng cô. Nhưng nghe vài người bên cạnh nói rằng đây là bạn gái mới của Mạnh Lâm Phong nên ý định vừa rồi liền nhanh chóng từ bỏ. Tư Mã Xuyên bên cạnh nhìn thấy vài người muốn tiến đến bắt chuyện với mình nhưng lại từ bỏ ý định, trong lòng cô hiện lên sự tiếc nuối. (ta ghét con mụ này.....!!!!!! gừ...gừ...muốn xé xác con mụ này ra từng mảnh)

Tư Mã Xuyên xuất thân trong gia đình bình thường, ma ma kinh doanh một cửa hàng tiện lợi, ba ba làm kế toán trưởng trong một công ty nhỏ. cuộc sống trước kia có thể nói là an ổn sung sướng và đầy đủ nhưng từ khi em gái cô bị bệnh cuộc sống liền nhanh chóng thay đổi.

Em gái cô bị bệnh ung thư máu, muốn điều trị cần phải tốn một khoản tiền rất lớn. vì bệnh tình ngày càng nghiêm trọng, khả năng chi trả viện phí càng khó khăn. Cô hận đứa em này. Bởi vì nó mà cô không có được cuộc sống sung sướng, không thể tham gia cuộc sống thượng lưu, không thể mua sắm những thứ mà mình thích.(con mụ dối trá, đồ hai mặt)

Ngay lúc cô tiệt vọng nhất, Mạnh Lâm Phong đã xuất hiện. Vì muốn được sự chú ý của hắn, cô không ngần ngại hạ thấp bản thân mình làm tốt vai trò của người chị.

Hiện tại mọi viện phí điều trị của em gái cô, cô không cần lo lắng, ba ba cùng ma ma cô còn khen ngợi cô thật có khả năng, không những vậy còn mong muốn cô nhất định phải trối chắt “đại thụ” này. (gia đình hai mặt...)

Đôi mắt Tư Mã Xuyên tham lam nhìn nơi này hết thấy. Nếu nàng có thể gả cho Mạnh Lâm Phong thật là tốt biết bao! Mạnh Lâm Phong không chỉ có có quyền thế, còn là một nam nhân tuấn mỹ hiếm có.

Thời điểm Tư Mã Xuyên nghĩ này nọ, trước mặt cô xuất hiện vài người, tất cả là những tiểu thư giàu có trong giới thượng lưu, những ánh mắt chán ghét cùng ghen tị đều hướng thẳng về phía cô.

“người này là ăn xin sao? bên ngoài xảy ra chuyện gì? Sao lại để loại người này vào được chứ?” một vị tiểu thư lạnh lùng cất tiếng.

“người xem, cô ta mặc cái gì vậy? Mạnh gia gia tổ chức tiệc mừng thọ, mặc một bộ thuần trắng này làm cái gì a” vị tiểu thư thứ hai, độc ác nói.

Tư Mã Xuyên trong lòng ghét hận. Những cô gái này chẳng qua cũng chỉ được sinh ra, lớn lên trong sự giàu có sao? Nếu không như vậy, sao có thể cùng cô so sánh? Dựa vào cái gì mà kinh thường bộ dáng của cô?

Tư Mã Xuyên trong lòng hận không thể lớn tiếng mắng chửi những người này nhưng không thể đánh mất hình tượng mà cô khó khăn dựng nên. Tư Mã Xuyên cắn cắn môi dưới, trong hốc mắt chuyển động những dòng chảy trong suốt, sắc mặt tái nhợt, bộ dáng đáng thương mười phần sắp không thể chống cự.

Tư Mã Xuyên phi thường am hiểu lợi dụng những ưu điểm của bản thân mình. tất cả nam nhân đều yêu thích người có bộ dáng xinh đẹp, gặp loại tình huống này cô tin chắc ai cũng sẽ đứng về phía mình.

Mỗi lần dùng phương pháp Tư Mã Xuyên luôn có thể dễ dàng đạt được mục đích của mình, bao gồm cả Mạnh Lâm Phong cũng không ngoại lệ. Vì vậy, Tư Mã Xuyên tin tưởng rất nhanh sẽ có người giúp cô lấy lại công bằng.

Nhưng mà... Giống như không thích hợp! Vì sao không ai để ý tới nàng? Tư Mã Xuyên nghi hoặc ngắc đầu, phát hiện ánh mắt mọi người đều đặt trên người của đôi nam nữ đang tiến vào.

7. Chương 7: Vật Hi Sinh Nữ Xứng Vs Tiểu Bạch Hoa Nữ Chủ

Phượng Khuynh Ca kéo cánh tay Phượng Tử Thịnh tao nhã tiến vào buổi tiệc. rất nhiều người có mối liên hệ làm ăn cùng Phương thị chủ động tiến lại gần hai người bắt chuyện chào hỏi. Có một số người dùng ánh mắt như “lửa nóng” nhìn chằm chằm vào Phượng Khuynh Ca.

Trong tác phẩm, Phượng Khuynh Ca lúc này vẫn chưa bị những lời nói từ nữ chủ làm xấu đi hình tượng. Phượng Khuynh Ca lúc này trong mắt mọi người vẫn là một đại tiểu thư cao quý lại xinh đẹp. Tất cả mọi người đối với cô vô cùng hứng thú.

Phượng Khuynh Ca vẻ mặt tươi cười, xinh đẹp hoàn mỹ vui vẻ đáp lại những người tiến đến chào hỏi, nghiêng người hướng đến bên tai Phượng Tử Thịnh nói nhỏ: “ca, người xem bọn họ giống như sói đói nhìn mồi, có phải muốn một ngụm nuốt trọn chúng ta?”

Phượng Khuynh Ca một thân lễ phục thiết kế ngang ngực, nhìn theo góc độ của Phượng Tử Thịnh có thể hoàn toàn thấy rõ. Phượng Tử Thịnh hít sâu một hơi, âm thầm nắm chặt bàn tay, các móng tay bấm da thịt nhằm tạo cảm giác đau đớn truyền đến để chế cảm giác trong lòng.

Nhưng Phượng Tử Thịnh hiểu rõ trì hoãn một lúc cũng không thể kéo dài, hần hiện tại thậm chí nghĩ tìm cái nữ nhân phát tiết.

Rốt cuộc thì, đứa em đáng yêu của hần đã trưởng thành? Hơn nữa....chết tiết thật sự làm cho người ta thú huyết sôi trào.

“Tiểu ca, người gần đây sử dụng loại nước hoa gì?” Mùi hương trên người Phượng Khuynh Ca thật khiến cho người ta cảm thấy thoải mái, giống như vị hoa quả lại không phải hoa quả. Phượng Tử Thịnh khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, khẽ nhắm lại đôi mắt sắc che giấu sự khó khăn trong lòng.

Phượng Khuynh Ca mờ mịt nhìn Phượng Tử Thịnh, dùng ánh mắt nghi hoặc Phượng Tử Thịnh: “gần đâu, ta không thích nước hoa, hôm nay cũng không có dùng đến”.

Phượng Tử Thịnh kinh ngạc nhìn cô, cả đầu chỉ có một câu: đó là mùi hương của tiểu ca. Nếu tiến nhập nơi đó, có thể hay không cũng có mùi hơn giống vậy?

Chết tiết, hần rốt cuộc suy nghĩ cái gì ? Hần gần đây bị ma nhập sao? Đó là em gái, em gái ruột thịt duy nhất của hần!

Phượng Khuynh Ca sau khi xuất hiện, tất cả những người có mặt trong buổi tiệc hướng ánh mắt đàm luận về cô. Các phu nhân, tiểu thư lén lút sau lưng bàn luận chuyện của cô.

Nàng mặc bộ lễ phục màu tím nhạt, tóc đen như mực được tùy ý đánh rối, một đóa hoa nhỏ nằm trên đôi vai trần gợi cảm càng tô thêm sự quyến rũ. Đối với tất cả mọi người, cô vui vẻ chào hỏi, vô luận đối với cả nam hay nữ đều tạo cho người khác cảm thấy trước mắt như một mùa gió xuân đang thổi qua, dễ dàng làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Phượng Tử Thịnh đi bên cạnh giống như một vị vương tử điện hạ làm nền cho cô, nhìn cô như một vị tinh linh hạ phàm. Tất cả mọi người có mặt trong buổi tiệc hôm nay đều nhận thức hai người, nếu không thật sự sẽ có người nghĩ đến: đây là một đôi trai tài gái sắc.

Phượng Khuynh Ca năng lực rất mạnh, thời điểm vừa mới tiến lên phát hiện trong không khí có chút quái dị. Cô mỉm cười nhìn chung quanh bốn phía, ánh mắt dừng lại trên một người đang ngồi trong một góc, ánh mắt u thương oán hận đang nhìn về phía cô.

Cô gái đó ước chừng hai mươi tuổi, mặc một thân váy dài màu trắng. Đáy mắt Phượng Khuynh Ca hiện lên ý cười đầy ẩn ý. Thật có duyên nha! cả hai cùng mặc một loại lễ phục.

Chắc chắn! Tiểu bạch hoa nữ chủ Tư Mã Xuyên, thật sự là hạnh ngộ! Chính là... Cô Phượng đại tiểu thư vẫn chưa có làm gì nàng ta à. Cô ta cả người nước mắt lung tròng là sao nì! Chắc chắn, thật sự là ta thấy còn đau thương.

Lực chú ý của Phượng Tử Thịnh vẫn luôn trên người Phượng Khuynh Ca một chút cũng không dời đi, đột nhiên phát hiện trên người cô tản mát ra hàn ý. Nhìn theo tầm mắt cô, Phượng Tử Thịnh nhìn thấy một cô gái đáng người thanh tú, thân hình có chút đơn độc.

Chỉ nhìn liếc mắt một cái, Phượng Tử Thịnh liền nhíu mày. Cô gái đó bộ dáng không tệ, nhưng như thế nào lại làm cho người khác cảm thấy như một oán phụ bị chồng rời bỏ? Hiện tại, Mạnh lão gia tổ chức tiệc mừng thọ, cô ta mặc một bộ váy thuần trắng có chút không hợp đi?

Còn có, tuy rằng là giống nhau về cùng một bộ dáng, kiểu loại y phục nhưng làm cho người khác thấy rõ, bản thân vẫn không xứng với bộ dạng của một thiên kim tiểu thư nên có. Nếu Phượng Khuynh Ca làm cho người khác thấy rằng cô chính là một công chúa tao nhã, cao quý thì cô gái này lại giống như một nữ nhân nông thôn mặc vào loại quần áo cao cấp.

“Tiểu ca nhận thức nàng sao?” Phượng Tử Thịnh hỏi.

Từ khi Tư Mã Xuyên sau khi xuất hiện, Phượng Khuynh Ca luôn để ý quan sát phản ứng của Phượng Tử Thịnh, xác định Phượng Tử Thịnh không có một chút phản ứng gì, cô thở dài một hơi đầy nhẹ nhõm.

“Hiện tại không biết, có lẽ đợi lát nữa liền biết. Ca, người bạn cứ việc đi, ta cùng vài người nói chuyện”.

“Được, nếu nhàm chán nói cho anh biết, chúng ta liền trở về” Phượng Tử Thịnh muốn giống bình thường chạm vào tóc cô nhưng buột chính mình dừng lại.

Mạnh Lâm Phong nhìn thấy Phượng Tử Thịnh liền nhanh chóng bước đến chào hỏi. Phượng Khuynh Ca nghĩ không muốn cùng hắn tiếp xúc, nếu hắn thích Tư Mã Xuyên vậy cứ việc đi theo cô ta, đừng theo cô mà gây họa.

Hôm nay chủ yếu chính là cô muốn dùng thái độ để nói rõ với người khác cô cùng Mạnh Lâm Phong không có bất kỳ mối quan hệ nào. Mong rằng Tư Mã Xuyên thấy rõ mà tận tình yêu thích hắn, đừng hiểu lầm cô cùng Mạnh Lâm Phong.

Phượng Khuynh Ca hướng đi về phía Tư Mã Xuyên, những người bên cạnh bắt đầu bàn luận

“Người xem, trò hay đến đây.”

“Người nói Phượng gia đại tiểu thư là không phải cố ý? Nghe nói nàng vẫn đối Mạnh gia thiếu gia có ý, hôm nay không phải tới tìm người khác gây chuyện đi”. Cố ý, hôm nay chớ không phải là tới cửa quấy rối đi?”

“Mặc kệ có phải hay không gây chuyện, người sáng suốt đều nhìn ra được ai là sỏi ai là trân châu? Hai người cùng mặc một loại quần áo, nhưng là phượng hoàng vẫn là phượng hoàng, chim sẻ mãi cũng chỉ là chim sẻ”.

8. Chương 8: Thì Ra Người Thích Chính Ca Ca Mình!!

(Phượng ca tử+Tử Thịnh huynh+mạnh Phong-hình này là ta ghép đó)

Mạnh Lâm Phong cùng vài vị thiếu gia của vài gia tộc khác đi đến Phượng Tử Thịnh, khi hắn trong thấy Phượng Khuynh Ca đã muốn cùng cô bắt chuyện, nhưng Phượng Khuynh Ca giống như không có trông thấy hắn.

Phượng Khuynh Ca tự nhiên rời khỏi Phượng Tử Thịnh hướng phía trước đi đến, lúc đi qua Mạnh Lâm Phong ngay cả chào hỏi cũng không có, cho dù là một ánh mắt cũng không cho hắn. Mạnh Lâm Phong trong lòng có loại cảm giác mất mát khó hiểu.

Mạnh Lâm Phong ánh mắt theo Phượng Khuynh Ca dời đi, trông thấy cô tìm đến Tư Mã Xuyên, giật mình “hiểu được” ý nghĩa trong đầu của cô.

Mạnh Lâm Phong ánh mắt xem thường nhìn cô, trong lòng không ngừng khinh bỉ, thì ra đây chính là chiến lược mới của cô. Vừa rồi thiếu chút nữa bị vẻ mặt ngoài của cô lừa gạt. Thì ra, cô là loại nữ nhân âm hiểm độc ác, cùng người khác cũng không khác gì nhau. Hừ! Đáng tiếc cho dù có xinh đẹp cũng chỉ là người lòng dạ nham hiểm.

Phượng Tử Thịnh phát hiện Mạnh Lâm Phong nhìn chằm chằm vào Phượng Khuynh Ca, trong lòng một trận hờn giận khó hiểu ập đến. Hắn không rõ vì sao lại có loại suy nghĩ này, tuy rằng trước kia không đồng ý Phượng Khuynh Ca gả cho Mạnh Lâm Phong nhưng cũng không có loại bài xích này. (ây hèm! ca đang ghen đó!)

Phượng Khuynh Ca không biết bên kia hai nam nhân trong lòng đang gợn sóng, khoảng cách của cô cùng Tư Mã Xuyên càng ngày càng gần, trong lòng vừa kích thích vừa khấn nguyện.

Thì ra đây chính là nữ chính trong tác phẩm a! Đó nhưng là nguyên văn nữ nhân vật chính a! Trong tác phẩm, Tư Mã Xuyên là một cô gái dịu dàng, thiện lương, đáng yêu lại cẩn thận ân cần biết cách quan tâm chăm sóc người khác, tất cả những từ ngữ tốt đẹp đều dành dành tả cô. Những người cùng cô đối đầu đều không có kết quả tốt đẹp nào!

Bất quá... Cũng không gì hơn cái này! Phượng Khuynh Ca trong mắt hiện lên một tia thất vọng.

Bộ dạng so với cô không có xinh đẹp, dáng người lại không bằng cô, luôn dùng ánh mắt đau khổ để nhìn người khác, giống như mỗi người đều thiếu cô ta một khoản tiền rất lớn. Phượng Khuynh Ca thật sự muốn hỏi cô ta một câu: Tỷ tỷ, người đây là bán thân chôn cha sao?

Phượng Khuynh Ca vừa rồi còn muốn cùng Tư Mã Xuyên làm một người bạn tốt nhưng có lẽ ý định đó phải thay đổi. Theo tác phẩm, tác giả chính là mẹ đẻ của cô ta, cũng nên đối với cô ta. Phượng Khuynh Ca cô khó khăn lắm mới có được cuộc sống bình thường khỏe mạnh, không muốn cùng cô gái này tranh giành nam nhân a!

Cho dù có muốn làm bạn tốt cùng nàng ta cũng nên tránh xa a! Phượng Khuynh Ca nhìn thấy sự tham vọng trong đáy mắt Tư Mã Xuyên không khỏi rung mình. Cô không muốn phải vất vả mà vượt qua cuộc sống ở đây a, càng không muốn ca ca của cô bị một “yêu hồ” lợi dụng a! Tốt nhất là nên tránh xa Tư Mã Xuyên cùng Mạnh Lâm Phong càng xa càng tốt a! Cho dù Tư Mã Xuyên có muốn một mình độc sủng hậu cung mỹ nam cô cũng không muốn quản a!

Nhưng là... Nếu Tư Mã Xuyên dám trước mặt ca ca cô mà phát “tư xuân”, Phượng Khuynh Ca cô liền không cần khách khí. Cô. Phượng Khuynh Ca là Phượng đại tiểu thư của tập đoàn Phượng thị cũng không muốn gặp rắc rối với loại người này a.

“Tư Mã tiểu thư phải không? Người thật xinh đẹp.” Phượng Khuynh Ca tao nhã gật gật đầu, xem như cùng Tư Mã Xuyên chào hỏi.

“Phượng tiểu thư, xin chào.” Tư Mã Xuyên yếu ớt nhìn cô.

Phượng Khuynh Ca thật muốn nôn mửa. Làm ơn, Phượng Khuynh Ca cô không phải là nam nhân, đừng lấy chiêu này ra đối phó với cô a!

“Ta sẽ không đi vòng vèo . Hôm nay tìm người là vì Mạnh thiếu. Bên ngoài mọi người tại tung tin vịt ta thích Mạnh thiếu, kỳ thực không là như thế này, ta không hy vọng người không hiểu lầm. Theo ta được biết, Mạnh thiếu là người trong lòng người”

Phượng Khuynh Ca một khắc cũng không muốn nơi này. Cô dùng lời ngắn gọn nhất để biểu thị lời nói của mình. chỉ cần là người có đầu óc nhất định sẽ hiểu rõ lời của cô: ta đối với Mạnh Lâm Phong không có hứng thú, chuyện của hắn không cần nhắc đến ta trong đó.

“Người không thích Mạnh thiếu sao? Hắn là người dịu dàng, lại tao nhã, tuấn mỹ, còn có hắn rất tốt bụng....” Tư Mã Xuyên vẽ mặt không tin nhìn cô để biểu đạt.

Phượng Khuynh Ca lại tiếp tục rùng mình. Cô gái này lớn lên như thế nào a? Cô ta nghĩ mình đang ngâm thơ sao? Còn có, không cần dùng ánh mắt như vậy nhìn cô a? Nhìn sao nó cũng quá mức giả tạo?

Phượng Khuynh Ca thật sự không muốn cùng Tư Mã Xuyên tiếp tục nói chuyện, cô trực tiếp nói lên những gì mình cần nói: “Có lẽ của chúng ta thường thức nhìn nhận bất đồng đi! Ta không có phát hiện hắn tốt như vậy, dù sao quan hệ không sâu. Tuy rằng hai nhà thường xuyên có sinh ý lui tới, nhưng là bình thường đều là hắn cùng ca ca bàn luận, ta chỉ là một người ăn không ngồi rồi. Ở trong mắt ta, ca ca của ta mới là tốt nhất. Nếu thật muốn gả, ta cũng chỉ muốn gả cho ca ca ta”.

“Thì ra... Người thích chính ca ca của mình”. Từ phía sau của cô, một giọng nói trầm ấm vang lên.

Phượng Khuynh Ca nhướng mi, sâu sắc phát hiện, trong mắt Tư Mã Xuyên muôn phần đắc ý cùng hưng phấn. Tư Mã Xuyên khinh thường nhìn cô, đúng là nữ nhân ngu xuẩn, tác giả là người có vấn đề sao? Sao lại viết cô ta tốt như vậy chứ? Thật khó hiểu?

Tuy rằng sự việc có chút biến đổi không theo ý cô, nhưng mục đích đã đạt được. Mạnh Lâm Phong cho rằng mình chính là người nổi bật luôn cho rằng tự mình luôn đúng, vì tránh phiền toái sau này, cô không nên cùng hai người này có quan hệ a!.

Phượng Khuynh Ca đứng lên, chậm rãi xoay người, hơi nghiêng đầu, đôi môi anh đào, chậm rãi nở một nụ cười hoàn mỹ, vui vẻ nói: “Ngượng ngùng, chiếm dụng thời gian bạn gái của người, Mạnh thiếu gia sẽ không để ý đi?”.

9. Chương 9: Nam Chủ Thay Lòng Đổi Dạ?

Mạnh Lâm Phong cùng Phượng Tử Thịnh sống vai đứng cùng nhau, phía sau là vị vị thiếu gia của gia tộc khác. Lúc này, sắc mặt của Mạnh Lâm Phong có thể nói hoàn toàn không tốt, còn Phượng Tử Thịnh vô cùng đắc ý.

“Khuynh ca, người khi nào lại biết lạc đường mà quay lại. không phải trước kia đối với Mạnh Lâm Phong vô cùng yêu thích hay sao? như thế nào hôm nay lại mê luyến anh trai mình?” vài vị thiếu gia đứng bên cạnh, có thể xem như là bạn thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên với Phượng Khuynh Ca cho nên khi nói chuyện cũng không cần bần khoản. Phượng Khuynh Ca vốn dĩ rất xinh đẹp, hắn yêu thích cô, cũng cố theo đuổi nhiều năm nhưng dưới ánh mắt của Phượng Tử Thịnh không dám trêu chọc.

“Ca ca ta vốn dĩ là tốt nhất, ta bây giờ còn chưa gặp người tốt như vậy. như thế nào? Các người thấy ta nói không đúng sao?” Phượng Khuynh Ca nghiêng đầu, vẽ mặt xấu xa nổi lên.

Mạnh Lâm Phong nhíu mày, nghi hoặc nhìn nhìn Phượng Tử Thịnh. Người sau cười đến càng thêm ôn hòa, làm vài vị tiểu thư đứng bên cạnh bị chấn động

Đây thật sự là vị tổng giám đốc ác ma đáng sợ trong truyền thuyết sao? sẽ không bị nhầm lẫn đi?

Mạnh Lâm Phong nhìn thấy bộ dạng chắc chắn của Phượng Tử Thịnh, trong lòng Mạnh Lâm Phong vô cùng khó chịu, một trận đại hoả ập đến. nhưng Mạnh Lâm Phong cảm thấy mình có lẽ bị ma nhập chăng, trong lòng người ta thích ai thì có liên quan gì đến hắn? nếu vậy, hắn để lại cho ai bây giờ, chẳng lẽ bắt cô ta thích hắn hay sao?

“Khuynh ca, có phải có bạn trai mới phải không?”

“Nói vậy bực gì đó? Ta làm sao có thời gian mà có bạn trai mới? những ngày gần đây, ta rất bận a” Phương Khuynh Ca chậm rãi nhìn “cô bạn thân” chậm rãi nói.

“Người thì bận cái gì chứ? Không phải bận giúp anh trai mình tiêu tiền sao?”

“Ta vừa đăng kí một lớp học vẽ! Ta nghĩ, muốn mình học giỏi một chút, sau đó sẽ ra nước ngoài. Ta cũng không thể để anh trai nuôi cả đời được! dù sao, anh trai ta cũng phải kết hôn, ta không muốn bị chị dâu mình ghét bỏ đâu!”

“Hừ! Ai dám ghét bỏ người? Người chỉ cần không cần đem người khác dồn ép người khác vào đường cùng là được” Phương Tử Thịnh sững sờ nói.

“A, chỉ có đứng trước mặt em gái mình Phương đại thiếu gia mới có bộ dáng dịu dàng a!”

Lúc này trong lòng Phương Khuynh Ca cảm thấy vô cùng ảm áp. Phương Khuynh Ca biết, từ nhỏ cùng những người này lớn lên nhưng từ sau sinh nhật 15 tuổi của mình, Phương Khuynh Ca đã không thích cùng những người này qua lại. tình cảm của mọi người cũng dần phai nhạt. Phương Khuynh Ca hy vọng có thể một lần nữa kết giao cùng vài người. Trước kia cuộc sống của cô đã chịu cô đơn hơn 10 năm a!

Kiếp trước, Phương Khuynh Ca chủ yếu dựa vào việc hội hoạ mà có thể chi trả được số tiền đắt đỏ từ viện phí đến phí sinh hoạt hàng ngày. Chính là rất ít người biết được, cô vẽ những gì. hiện tại, cô cũng không muốn nói cho người khác biết được, nếu không sẽ dọ họ bỏ chạy a!

Kỳ thực lúc trước cô chủ yếu vẽ chính là truyện tranh minh hoạ. Chính xác mà nói chính là H văn của gay (ặc! ta tưởng tỷ rất hiền, nhưng không ngờ.....!!!!!! thật dọ người!!). cơ hồ mỗi bộ đều đầy đủ, chính xác và cực hấp dẫn.

Lúc đó, cô chỉ có thể tưởng tượng mỗi người một bộ dáng hấp dẫn, mê người nhưng xem ra hiện tại không cần rồi. Ca ca cùng Mạnh Lâm Phong đều là những chàng trai điển hình soái ca, hơn nữa, mọi nơi đều có thể nhìn thấy soái ca. Phương Khuynh Ca thật sự muốn đem từng người mà “áp” ra từng bộ dáng mê hoặc lòng người nhất, từng nét hấp dẫn nhất. Chỉ nghĩ đến cũng khiến cho cô cảm thấy rất “nóng”, rất H a!

“Khuynh ca, người chảy nước miếng. Rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Chẳng lẽ đói bụng muốn ăn ?”

Phương Khuynh Ca cùng vài người bạn tốt nói chuyện vô cùng cao hứng, Mạnh Lâm Phong sắc mặt dịu đi, phi thường im lặng lắng nghe bọn họ nói chuyện với nhau.

Hắn rất ngạc nhiên với ý nghĩ muốn đi học hội hoạ của Phương Khuynh Ca. Ham muốn lớn nhất trong đời của cô không phải chính là trang sức cùng đồ trang điểm hay sao? Hắn cùng cô lớn lên từ nhỏ chẳng lẽ hắn không hiểu rõ cô?

Phương Tử Thịnh rất ít khi nghe thấy Phương Khuynh Ca nói ra ý muốn của cô. Phương Tử Thịnh ôn nhu nhìn cô, trước kia cô đều thích uống rượu nhưng hôm nay, cô chậm rãi tiếp nhận một ly trà thượng phẩm, mỗi động tác của cô vô cùng tao nhã, đẹp mắt, không cần cố ý tạo ra hình tượng của một người có sự tu dưỡng tốt. Nhìn những người ở đây, trong mắt Phương Tử Thịnh thấy được những người “bạn tốt” cùng cô hoàn toàn không thích hợp, tạo ra cảm giác như cô không hề tồn tại.

“Gia gia đã đến, chúng ta cùng nhau qua gặp gia gia” Mạnh Lâm Phong đột nhiên nắm lấy tay Phương Khuynh Ca, miệng không ngừng nói, hướng tới vị trí trung tâm mà đi đến.

Phương Khuynh Ca ngẩn người, nghi hoặc nhìn Mạnh Lâm Phong: “Người có phải hay không kéo sai người? Cái kia...Tâm tư của người để ở nơi này đâu!”

Phương Khuynh Ca tùy ý chỉ chỉ, đối diện Tư Mã Xuyên bộ dáng đáng thương nhìn cô, bộ dáng giống như “oán thê tức phụ”.

Mạnh Lâm Phong đột nhiên có cảm giác chán ghét nói không nên lời. Tư Mã Xuyên sao chỉ mãi có một bộ dáng? Cô ta đến đây lâu như vậy, cũng không có cùng người nào chào hỏi, bình dân chính là bình dân, chung quy cùng bọn họ không giống nhau. (cái này ta để nguyên văn cho nó hay na) người như vậy, Mạnh Lâm Phong hẳn chơi đùa thì có thể, còn nếu lấy về nhà.....! hẳn không thể cưới một người không có thể lực giúp đỡ hắn, lấy người như vậy chỉ có thể làm trở thành chứng ngại cho hắn.

“Hôm nay, gia gia mừng đại thọ, cô ta mặc loại quần áo đó không thích hợp. gia gia vẫn thích tiểu Ca, tiểu Ca đi qua cùng gia gia nói chuyện đi” Mạnh Lâm Phong thản nhiên nói.

Phượng Khuynh Ca ngạc nhiên nhìn hắn, quay đầu lại nhìn nhìn Tư Mã Xuyên. Hiện tại là tình huống gì? Chẳng lẽ tiểu bạch hoa bị nam chủ “đá”?

Không đúng! Phượng Khuynh Ca cô không lạ gì suy nghĩ của Mạnh Lâm Phong. Phượng Khuynh Ca thầm nghĩ làm sao mong muốn anh trai mình thoát khỏi bàn tay của hoa nữ chủ a! cô không muốn làm chuyện dư thừa đâu!

Phượng Khuynh Ca đột nhiên có loại cảm giác, mình vừa phạm phải một sai lầm rất lớn.

Phượng Tử Thịnh tiến lên hai bước, cầm tay Mạnh Lâm Phong, lạnh nhạt nói: “Lâm Phong, người khác đều nhìn, cậu nắm lấy tay tiểu ca làm gì? Không cần phải làm người khác hiểu lầm”

Mạnh Lâm Phong nghiêng đầu, quả nhiên trông thấy tầm mắt mọi người đều hướng về vị trí bọn họ đang đứng. phía trên, Mạnh lão gia chủ cười đến không phân biệt hỉ nộ, ngay tại chỗ bầu không khí có chút cứng ngắt.

Vô cớ mất đi sự ưu ái từ Mạnh Lâm Phong, ánh mắt ngoan độc của Tư Mã Xuyên hướng thẳng về phía Phượng Khuynh Ca, hai tay nắm chặt góc váy, suy nghĩ, góc váy này là Phượng Khuynh Ca mà ra sức bóp nát cô.

Tư Mã Xuyên thầm nghĩ: ”nữ nhân ti tiện, cứ nhiên lấy lùi làm tiến, tốt lắm, dám đoạt đi Lâm Phong của tôi, chờ xem, tôi sẽ không bỏ qua cho cô

10. Chương 10: Ma Nữ Ngự Nam Công Pháp

Sáng, những tia nắng đầu tiên xen qua rèm cửa, trên giường thiếu nữ xinh đẹp, làn da trắng mịn nõn nà, dưới ánh sáng mặt trời, làn da cô lên điểm hồng. người trên giường một chút cũng không bị ảnh hưởng. khẽ buông ra một tiếng, cô xoay người, tiếp tục vui đùa vào chăn.

Đồng hồ báo thức vang lên, Phượng Khuynh Ca ai oán, tiếp tục chui vào trong chăn. Bên ngoài, vang lên tiếng gọi.

“Đại tiểu thư, thiếu gia phân phó, người hôm nay đi học họa, tám giờ phải rời giường”

Phượng Khuynh Ca xoa xoa mắt, không tình nguyện rời giường, bộ dáng chưa tỉnh ngủ, đáng yêu vô cùng: “biết! đã biết.”

Phượng Khuynh Ca bước vào nhà tắm, đứng trước gương, hướng người trong gương làm mặt quỷ (rất đáng yêu). Tối hôm qua ngủ quá muộn, làm hại hôm nay không có tinh thần, sớm biết vậy không cần vội vội vàng vàng đi nghiên cứu cái biệt thự “ngu ngốc” đó làm gì.

Không sai! Đêm qua Phượng Khuynh Ca cùng Phượng Tử Thịnh cự tuyệt mọi người quyết định quay về sớm, sau khi tắm rửa xong, Phượng Khuynh Ca nhanh chóng bước vào không gian.

Phượng Khuynh Ca khi tiến vào gặp cảnh tượng quỷ dị khác thường, khi cô lấy hết dũng khí mới dám tiến vào. Nhưng khung cảnh bên trong làm cho cô hết sức kinh ngạc

Bên trong thiết kế hoàn toàn đối lập với bên ngoài, không có hơi thở âm trầm, vài thứ linh tinh, trừ bỏ trên tường có vài bức họa “cung xuân đồ”, cũng không có gì là quái dị.

Được rồi! cô thừa nhận, toàn bộ biệt thự tất cả nơi nơi đều có treo cung xuân đồ. Cái này, có thể cũng được xem là quỷ dị nhất thế gian rồi.

Phượng Khuynh Ca dùng lại bước họa trước mắt, một loạt từ ngữ không rõ ràng nhanh chóng tiến nhập vào não bộ của cô, giống như lúc đầu khi cô ăn trái cây vậy.

Tất cả văn tự giống như một đứa nhỏ nghịch ngợm, hơn một tiếng trôi qua cô mới có thể thích ứng. Chờ nó an tĩnh, cô mới chậm rãi hiểu được hàm ý của nó.

Đây chính là một khẩu quyết, công thức thì ngai trên tường. Nói cách khác, Phương Khuynh Ca muốn luyện thành tuyệt thể ma công phải cùng nam nhân XXOO, nhưng lại không thể chỉ có một nam nhân. Một người nam nhân dương khí chịu không nổi nhu cầu mà cô cần, mà công quá cường đại, cô cần rất nhiều loại bất đồng tính khí. Đương nhiên, không cần thân thể của những nam nhân đó, việc này chỉ có lợi vô hại.

Gặp loại chuyện này, Phương Khuynh Ca không biết nên khóc hay nên cười. Tuy rằng, công việc chính của cô là vẽ H văn nhưng mà....cô vẫn còn chưa trải qua chuyện này nha. việc này đối với cô mà nói rất khó a.

Hơn nữa, bây giờ là thế kỷ 21 nha. Phương Khuynh Ca cô đi đâu mà tìm người a.? cho dù cô nguyện ý cũng không có người đàn ông nào chịu cùng một vợ a!

Được rồi! Kỳ thực cô cũng rất không cam lòng. Bất quá cô cũng không còn đường lựa chọn a. nguyên nhân ư. Chính là cô đã ăn quả thực đó rồi còn quả đó có thể nói là một loại mị quả. nữ nhân ăn vào sẽ cả người toát ra một loại hơi thở đầu mê hoặc, đặc biệt là, cơ thể luôn khác cầu ham muốn nam nhân. Đây là quả kết thành của ma thụ, nó có nhận thức riêng nha.

Không cần phải nói, ngày đó người trả lời câu hỏi của cô chính là nó nha.

Ma thụ tính cách giống như một đứa trẻ nghịch ngợm, khi nó nguyện ý thì tự nhiên sẽ kết quả, nếu không ngàn năm cũng không kết quả.

cường lực của nó phi thường mạnh mẽ, nếu cô muốn sống cần phải đem nó luyện ma công, như vậy cô mới có thể sống, không chỉ vậy mà còn sống rất tốt.

“Cái không gian chết tiệt? Cái quỷ gì công pháp? bản tiểu thư tiến không được. lùi không xong” Phương Khuynh Ca phiền chán nản giật tóc: “Ý tứ là nói, ta từ giờ phải cùng nam nhân XXOO sao?”

Phương Khuynh Ca suốt cả đêm phiền não, thẳng đến khi gần sáng cô mới ngủ được.

Quên đi! trước giải quyết việc trước mắt đã! tối qua, cô nói muốn đi học vẽ, anh hai liền chuẩn bị hết cả, cô không muốn làm anh hai mình thất vọng ak.

11. Chương 11: Nam Nhân Nho Nhã

Thời điểm Phương Khuynh Ca đứng trước một toà biệt thự mang phong cách cổ điển, cô mới biết mình suy nghĩ thật nông cạn. sau khi cô nói với ca ca mình mới học vẽ, cô nghĩ Phương Tử Thịnh sẽ chọn cho cô một trường dạy vẽ chuyên nghiệp hoặc một cơ sở tư nhân có tiếng.

Nơi này không khí hoàn toàn khác biệt, tiếng chim vang bốn phía, mùi hương của cỏ hoa thoang thoảng xung quanh. từ trên cao nhìn xuống giống như một khung cảnh bao la hùng vĩ. Khu biệt thự tuy được xây dựng trên sườn núi, tuy nhiên từ chân núi đi lên cũng không khó khăn, cô đi xe một đường từ nhà đến đây hoàn toàn không gặp trở ngại. điểm duy nhất khiến cho cô ngạc nhiên nhất chính là bên ngoài có xây một bờ hồ, xung quanh bốn phía bờ hồ đều có nuôi một đàn hạc trắng.

Xung quanh khe núi có một mảnh sương mù bao phủ, từ xa đứng nhìn khiến cho người xem bị thu hút. Từng đàn hạc trắng trong hồ sải cánh bay, phát ra tiếng kêu to vang dội, giống như một khung cảnh chốn thiên đường.

Phương Khuynh Ca than nhẹ, sửa lại quần áo cùng mũ, tháo xuống kính râm.

Thùng thùng thùng!

Phương Khuynh Ca gõ nhẹ cánh cổng., một tiếng vang dội mang âm hưởng cổ xưa vang lên.

Cánh cổng tự động mở ra, cùng lúc tiếng nói của một lão gia gia truyền đến: “Phượng tiểu thư phải không? mời vào. thiếu gia của ta chờ người đã lâu.”

Phượng Khuynh Ca càng thêm tò mò, nắm chặt túi xách, từng bước nhẹ tiến vào.

Khu biệt thự vừa to lại vừa rộng làm cho cô có cảm giác giống như đang đi vào một câu chuyện cổ tích giữa nàng công chúa và chàng hoàng tử. từng bức hoạ điêu khắc trên tường mang đậm chất cổ xưa khiến cô liên tưởng đến việc mình đang lạc vào một vương quốc đang ngủ giấc mộng ngàn năm.

“Phượng tiểu thư, xin mời theo ta” ngay lúc, Phượng Khuynh Ca cảm thán về kiến trúc của toà nhà, một lão nhân ước khoảng 60 tuổi xuất hiện sau lưng cô

Phượng Khuynh Ca hoảng sợ, vỗ vỗ ngực, bộ dáng hoảng sợ.

Lão quản gia mặc một thân phục đen đúng chuẩn cách quần gia, một đôi kính kim khâu, gơ tay nhắc chân đều một bộ dáng tao nhã, đúng là một cái lão nhân nho nhã

Lão quản gia dẫn cô vào một căn phòng, nói: “tiểu thư, xin ngồi chờ một lát, thiếu gia đang bận xử lý chút chuyện. ta là quản gia ở đây, nếu có việc gì xin cứ nói cùng tôi”.

Phượng Khuynh Ca mỉm cười đáp lễ: “cảm ơn bác quản gia, người bận có việc, cứ việc đi”

Phượng Khuynh Ca vừa ngồi xuống, một người giúp việc bưng trà cùng điểm tâm xuất hiện: “phượng tiểu thư, mời dùng trà.”

Một con hạc trắng bay qua cửa sổ, cô tò mò đi qua nhìn, đứng bên cửa sổ cô thỏa thích nhìn ngắm khung cảnh xung quanh. nhìn theo những cánh hạc bay lượn, cô có thể thấy được khung cảnh tựa như chốn thần tiên, càng làm cô kinh ngạc là, bên bờ hồ có một người đang vẽ tranh.

Nam nhân mặc một bộ đồ màu trắng, trang phục có kiểu dáng cổ điển, giống như đồ dùng mang phong cách cổ điển phương tây mấy trăm năm trước.

Cô không thể nhìn thấy được diện mạo của hắn, cô chỉ có thể nhìn theo góc độ mà phân tích bộ dáng của hắn. hắn cùng hạc trắng đứng cùng một chỗ hoàn toàn giống như một khung cảnh xinh đẹp, làm cho người khác không đành lòng phá vỡ.

Hắn cuối cùng cũng hoàn thành bức vẽ, nghiêng đầu sờ sờ con hạc trắng bên cạnh. Ánh mặt trời dừng trên mặt hắn, hắn dùng tay cản lại, hình ảnh này trong mắt cô hết sức “bình thường”.

Hảo chói mắt! hình ảnh này làm cho tim cô gia tốc đập mạnh, cô không hiểu rõ, cô thật sự bị ma công ảnh hưởng hay thật sự là hắn ta có sức hấp dẫn.

“Thật ngại, làm cho phượng tiểu thư chờ lâu”. Phượng Khuynh Ca thời điểm đang ngẩn người, đầu sổ gây chuyện đã không tiếng động xuất hiện trước mặt cô.

Một nam nhân ước chừng 30 tuổi, bộ dáng nho nhã, gương mặt ưa nhìn, cùng giọng nói giống như ngọc thạch. một nam nhân thành thực lại giống như cổ kính, thần bí lại âm trầm sâu lắng, làm cho người khác nhìn không được tò mò đi vào mà tìm hiểu. mà Phượng Khuynh Ca chính xác là muốn tìm hiểu người này.

12. Chương 12: Ta Thích Bạch Dật Thủy

“Người là Thầy của ta?” Phượng Khuynh Ca kinh ngạc nhìn hắn.

Tuy rằng vừa rồi quản gia từng nói thiếu gia đang đợi cô, nhưng cô thật không ngờ người đó là hắn, người này! Cô thích!

“Ta gọi là Bạch Dật Thủy, muội có thể gọi ta là Thầy, cũng có thể gọi ta Bạch ca ca.” Bạch Dật Thủy mỉm cười nói: “Ngày hôm qua nửa đêm nhận được điện thoại của anh trai em, hắn nói muốn em gái hắn đến nơi này học, ta thật ngạc nhiên! Lúc trước, chúng ta từng gặp nhau, có lẽ em quen mặt rồi.”

Phượng Khuynh Ca cố gắng hồi tưởng, thật đúng không nhớ rõ người này. Nàng thật oan uổng nha. người nho nhã, lễ độ như vậy lại không thích, như thế nào lại đi thích tên Mạnh Lâm Phong đó chứ. thật không biết Phượng Khuynh Ca này đầu óc như thế nào?

“Sau này làm phiền Anh Bạch .” cô mới không thèm gọi Thầy đầu nha! Như vậy sẽ bị người khác nói loạn bối nha!

Phượng Khuynh Ca đi theo Bạch Dật Thủy vào phòng vẽ tranh. Phòng vẽ tranh gần cạnh bờ hồ, mở cửa ra là có thể nhìn thấy bầy hạc ở xung quanh.

Bạch Dật Thủy thích nhất chính là hạc, tất cả tranh trong phòng đều lấy hạc làm đề tài. trước kia cô từng vẽ nhưng chủ yếu vẽ truyện tranh đều là mỹ nam chủ, cho nên cô hiểu nhất chính là vẽ nhân vật những cái khác cô hoàn toàn không biết.

Bất quá không vấn đề gì, vì tương lai tốt đẹp sau này, cô sẽ cố gắng học lại từ đầu. dù sao cô bây giờ là đại tiểu thư, một cái cũng không biết.

“Anh Bạch, sau này em sẽ thường xuyên ở đây, có ảnh hưởng đến người khác không ạ”. Phượng Khuynh Ca hỏi

“Cha mẹ ta luôn bận đi công tác, đã mấy năm không có về, còn có một Anh trai lâu lâu về thăm anh . Anh đã nói qua với Anh ấy, Anh ấy rất hoan nghênh em đến. nơi này bây giờ, trừ Anh ra chỉ có quản gia cùng với ba người giúp việc” Bạch Dật Thủy mỉm cười nhìn cô: “nơi này, em chưa quen, Anh dẫn em đi một vòng tham quan, còn có, bên ngoài có vài chỗ nguy hiểm không cần đi đến đó”.

Phượng Khuynh Ca đi về phía trước, ngực không ngừng truyền ra cảm giác khó chịu. từ trên người Bạch Dật Thủy phát ra hơi thở nam nhân làm cho cơ thể cô trở nên kỳ quái, cô lui ra sau, đi chậm lại vài bước không dám đến quá gần hắn.

“Em sao vậy? có chỗ nào không khoẻ sao?” Bạch Dật Thủy nghi hoặc nhìn cô, trong đôi mắt dịu dàng là gương mặt cô đang ửng đỏ.

“Không sao, không sao. chỉ là hơi mệt một tí, chúng ta nghỉ một lát được không?” Phượng Khuynh Ca mắt tự nhiên cười nói.

Lúc này, trong thân thể của cô đang có một cỗ lực mạnh mẽ không ổn định. Cô biết, đây chính là “nó” đang nhắc nhở cô nhanh chóng đi luyện công.

Nếu phải luyện tập ma công, cần phải cùng nam nhân hoan ái. nếu đối tượng là Bạch Dật Thủy cô không có ý bài xích. Chính là.....

Cô không thể chỉ có một nam nhân, một người nam nhân đối với cô không thể cầm cự được bao lâu. Làm sao bây giờ?

Phượng Khuynh Ca lo lắng nhìn lên bầu trời bên ngoài, cảm giác như cô chính là những đám mây đó, mong muốn làm cho người ta không thấy.

Thời gian trôi qua rất nhanh, bên ngoài lái xe đã đến đón cô. Cô ngồi trong xe, từ bên trong nhìn ra thấy rõ, Bạch Dật Thủy đang giúp một con hạc trắng chải lông, cô không rõ cảm giác của mình lúc này.

Về đến nhà, người đáng lẽ đang bận rộn làm việc cứ nhiên hôm này lại về sớm. Anh trai Phượng Tử Thịnh.

Cô rón rén mở cửa, muốn dọa Phượng Tử Thịnh một chút, Phượng Tử Thịnh ôm lấy hai ta dựa vào cửa nhìn cô. Cô le lưỡi, trừng mắt nhìn Anh đi qua người Anh.

“không vui tí nào, Anh không thể phối hợp một tí sao?” Phượng Khuynh Ca bất mãn nói.

“Hôm nay đi học như thế nào?” Phượng Tử Thịnh sờ sờ đầu của cô, sủng nịch hỏi.

“Àn...Anh Trai, Anh có thể nói với Anh Bạch cho em đến ở đó một thời gian được không?” Phượng Khuynh Ca chờ mong nhìn Phượng Tử Thịnh.

Khuôn mặt đang cười của Phượng Tử Thịnh có chút cứng nhắc, trong mắt hiện lên tia mắt mát mát cùng kích động:“Vì sao? em thích toà biệt thự đó sao? nếu muốn anh sẽ xây cho em một cái.”

Phượng Khuynh Ca cảm thấy tình cảm anh em cần phải gắn bó, nếu trong lòng có tâm sự cũng có thể nói ra, nói không chừng cũng có thể giúp cô giải quyết một số chuyện.

Hơn nữa, cô rất thích Bạch Dật Thuỷ, nếu đến cùng nam nhân này cũng không sợ phải làm mất mặt Phượng gia. Vì vậy, cô lớn tiếng nói ra suy nghĩ trong lòng của mình: “em thích Bạch Dật Thuỷ.”

13. Chương 13: Không Thể Thích Hấn

Chi đơn giản năm từ. năm từ đơn giản nhưng lại giống như một tiếng sét thật lớn đánh trúng thẳng vào đầu Phượng Tử Thịnh.

Tại sao có thể như vậy?

Hấn sở dĩ đồng ý đưa cô đến chỗ Bạch Dật Thuỷ học vì hấn chắc chắn Bạch Dật Thuỷ sẽ không thích cô chính là hấn không ngờ rằng, cô lại thích Bạch Dật Thuỷ.

Hấn vẫn nghĩ, người cô vẫn thích chính là Mạnh Lâm Phong, vì hai người dù sao cũng lớn lên cùng nhau. hấn luôn nghĩ, những biểu hiện gần đây của cô chỉ là biểu hiện bên ngoài, chỉ là một loại tính cách của một đứa trẻ chưa lớn.

Chẳng lẽ hấn theo ngay từ đầu đã nghĩ sai sao?

Phượng Tử Thịnh cảm thấy trong ngực có cảm giác đau lòng, giống như vừa mất đi cái gì đó rất quan trọng. Phượng Tử Thịnh cầm ly rượu trong tay một hơi uống hết.

Hô! Hấn nhẹ thở một hơi.

Hiện tại có lẽ chỉ mới bắt đầu, có lẽ còn kịp ngăn cản.

“Em không thể thích Dật Thuỷ.” Phượng Tử Thịnh thản nhiên nói.

“Tại sao?” Phượng Khuynh Ca chu miệng, vẻ mặt bất mãn lên tiếng: “Anh Bạch không tốt sao? Anh ấy so với cái tên Mạnh Lâm Phong kia tốt hơn gấp trăm lần, làm em rề của anh cũng đâu có làm anh khó xử đâu”.

“Dật Thuỷ đúng là rất tốt, anh đương nhiên hiểu rõ. thời đại học, Dật Thuỷ cũng là học trưởng của anh, quan hệ của chúng ta rất tốt, anh so với em càng hiểu rõ hơn”. Phượng Tử Thịnh kéo cánh tay Phượng Khuynh Ca ngồi xuống.

“Vậy tại sao anh lại không chịu đồng ý chứ?” Phượng Khuynh Ca biết Phượng Tử Thịnh nói như vậy khẳng định có nguyên nhân của nó, cô bình tĩnh trở lại cẩn thận lắng nghe lời nói của Anh.

“Bởi vì Dật Thuỷ sẽ không thích em.” Phượng Tử Thịnh lấy ra một điều thuốc, cầm bật lửa buồn bực châm lửa. Phượng Khuynh Ca nghiêng đầu nhìn y coi như hiểu được ý của Anh đang nói..

Phượng Tử Thịnh hút một ngụm, chậm rãi buông ra một làn khói thuốc, chậm rãi nói: “Dật Thuỷ là người rất ôn nhu, đối với ai cũng tốt, tất cả của mọi người đều giống nhau. Vài năm trước, khi hấn học năm tư, anh năm hai, hấn có yêu một cô gái. Cô gái kia không tính là xinh đẹp, nhưng nàng lại rất thích những động vật nhỏ, tâm tính thiện lương, ôn hoà. mọi người đều chúc hấn có được hạnh phúc, dù rằng mọi người không ai thích cô gái đó.”

Phượng Khuynh Ca nghe đến đó, nếu cô không hiểu được nội dung trong đó có thể nói, cô chính là kẻ ngu ngốc. Thì ra, Bạch Dật Thuỷ từng phải trải qua loại đau khổ đó.

Nam nhân nếu trải qua tình yêu như vậy sẽ rất khó tin tưởng thêm một lần nữa, càng khó hơn là sẽ yêu một người con gái khác. một khi tiến thêm bước nữa, liền giống như thêu thân lao vào lửa, không cho phép bất cứ ai phản bội tình yêu của mình.

Cô thật sự rất thích Anh ấy. nhưng là, cô không thể mang đến cho bất kỳ ai một tình yêu thật sự. không được. không được, cô không thể lại là hân bị tổn thương một lần nữa.

Cô vốn nghĩ muốn trao tặng lần đầu tiên của mình cho người mà mình yêu nhất, sau đó cho dù cả hai không thể đến với nhau nhưng cũng sẽ có được một hồi ức đẹp nhất.

Xem ra thật sự không được! nam nhân trải qua loại tình yêu như vậy chỉ có thể xảy ra hai loại tình huống: một là không tin tưởng vào tình yêu, hai là sẽ đem đối phương biến thành món đồ chơi.

Từ ánh mắt của Bạch Dật Thủy cô có thể thấy được một Bạch Dật Thủy đơn thuần, đặc biệt, Bạch Dật Thủy rất thích hạc trắng, có thể thấy được sự dịu dàng trong mọi hành động của Anh ấy. một người thiện lương như vậy cô không thể biến Anh ấy trở thành đối tượng cho cô đùa giỡn.

“Để anh tìm một lão sư khác cho em”. Phượng Tử Thịnh nhíu mày nói: “em không cần phải đến đó nữa”

“Không cần!” Phượng Khuynh Ca đột nhiên đứng lên.

từ trước đến nay, cô chưa từng thích qua bất kỳ người nào, hiện tại cô lại thích một người như vậy. cho dù không thể cùng Anh ấy yêu nhau nhưng cô cũng muốn thường xuyên được gặp Anh ấy.

Cô biết Phượng Tử Thịnh lo lắng cho cô. Nhưng cô cũng không phải là một đứa trẻ mới lớn không biết suy nghĩ. Yêu thích một người là phải vì người đó suy nghĩ cùng lo lắng chứ không phải lợi dụng đạt được lợi ích cá nhân.

Cho nên cô quyết định, đem cảm giác yêu thương này chôn giấu vào trong tận đáy lòng mình.

Dù sao đi nữa, sau này cô chính là biến thành một người không sạch sẽ, cô không muốn sau này ngay cả tâm hồn mình cũng bị vấy bẩn. ít nhất cũng phải lưu lại được một điều gì đó mà cô cảm thấy mãn nguyện nhất.

“Anh trai, anh yên tâm, em nhất định sẽ không làm ra chuyện gì gây tổn hại đến Anh Bạch cũng như mối quan hệ của anh và anh ấy. em sẽ loại bỏ suy nghĩ vừa rồi ra khỏi đầu mình. từ giờ trở đi, Anh Bạch chính là Anh Trai của em, đương nhiên cũng là một người Thầy siêu cấp đẹp trai của em” Phượng Khuynh Ca vui vẻ lớn tiếng nói với Phượng Tử Thịnh.

14. Chương 14: Nha Đầu, Người Thật Thăm

biệt thự Bạch gia

Trong phòng vẽ tranh, Bạch Dật Thủy đang cầm lấy bàn tay nhỏ xinh của Phương Khuynh Ca hướng trên bản vẽ một con chim nhỏ. người khác khi nhìn vào con chim nhỏ trong rất sẽ rất ngạc nhiên, vì trong tranh cứ như thật, rất sống động, cứ ngỡ như giấy tiếp theo con chim sẽ bay đi.

Phượng Khuynh Ca ngốc ngốc nhìn bức tranh, tay nhịn không được liền làm loạn, bức tranh hoàn mỹ phút chốc hoàn toàn bị phá hủy. Cô hé miệng khẽ mằn mòi, ánh mắt hiện lên vẻ mất mát.

Bạch Dật Thủy rất nhanh thêm vài nét bút, bức tranh nhanh chóng biến thành một kiệt tác rực rỡ, nhưng có thể nhìn thấy, trên khuôn mặt hiện lên sự không vui.

Phượng Khuynh Ca phốc xịch cười, cầm lấy bức tranh yêu thích không buông tay, cận thận cất giữ, đối với người sau lưng nói: “tặng cho muội”

“Rốt cục cũng chịu cười.” Bạch Dật Thủy ôn hòa nói: “muội hôm nay không vui sao, ”

“có sao?” Phượng Khuynh Ca trong lòng mất mát.

“Ngay cả hạc trắng bên ngoài đều nhìn thấy, chẳng lẽ, em không thấy, xung quanh có rất nhiều hạc trắng sao?” Bạch Dật Thủy sờ sờ đầu cô nói.

“nha~~ không được làm loạn trên đầu em, Anh thật là, sao lại giống Anh trai của em, thích loạn trên đầu người ta. Em là người lớn không còn bé nữa”. Phương Khuynh Ca làm mặt quỷ với Bạch Dật Thủy .

“Ha ha...” Bạch Dật Thủy cười khê: ”được rồi, nghĩ thôi, có lẽ em cũng mệt

Bạch Dật Thủy cầm lấy điện thoại trong nhà, cho người mang điểm tâm cùng trà. Hai người ngồi bên cạnh cửa sổ vừa ăn bánh ngọt vừa dõi mắt nhìn từng đàn hạc trắng vươn cánh tựa như một vũ công ballet chuyên nghiệp đang biểu diễn trên sân khấu.

Phương Khuynh Ca ăn xong điểm tâm, ngã người về phía trước, vừa vận, một con hạc trắng bay về phía cô, Phương Khuynh Ca giật mình thân hình hơi nghiêng, mắt trong thấy sắp rơi xuống hồ.

“Cẩn thận.” Bạch Dật Thủy vòng tay qua eo cô, hơi dùng sức kéo cô vào trong lòng mình. Phương Khuynh Ca bị hoảng hốt, theo bản năng ôm lấy hai tay của Bạch Dật Thủy.

Bùm! Bùm! Tim hai người đập thật nhanh.

từ trên người Bạch Dật Thủy Phương Khuynh Ca có thể cảm nhận được một mùi hương thảo nhiên. Cô nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, mắt nhắm lại, trên mặt toát ra một nụ cười hạnh phúc. Nam nhân này, vòng tay hữu lực, khuôn ngực rắn chắc, cơ thể thật ấm.....

“Nha đầu, người thật thơm.”

Không biết có phải ảo giác của cô, khiến cho cô có cảm giác, giọng nói của Bạch Dật Thủy có phần đè nén, âm thanh so với bình thường khàn khàn, trầm thấp.

Phương Khuynh Ca đỏ mặt đẩy Anh ra, làm bộ tự nhiên nói: “Bạch hạc thật xấu, cư nhiên dám khi dễ ta..”

Bạch Dật Thủy nắm chặt tay, khiến cho mình bình tĩnh, cưỡng chế cảm giác kỳ lạ trong lòng. Vừa rồi là chuyện gì xảy ra? Hẳn như thế nào đối một tiểu nha đầu sinh ra phản ứng? hiện tại không thể tiếp tục hướng dẫn, nếu không nhất định sẽ bị “nha đầu” (này) phát hiện.

Bạch Dật Thủy thần sắc ảo não, ngắc đầu muốn nói gì đó, lại trông thấy trên môi của cô hãy còn dính một ít bơ. Theo bản năng suy nghĩ, vươn tay đem mẫu bơ trên môi cô gạt bỏ, sau đó lại tiếp tục bỏ vào miệng.

Ách!

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Phương Khuynh Ca, Bạch Dật Thủy mới phát giác hành vi không đúng vừa rồi của mình. Theo bản năng, nhìn đến bàn tay của mình, hấn xấu hổ, buông tay xấu, từ lỗ tai có thể thấy rõ một mảnh ửng đỏ.

“Ta không thích lãng phí.” Bạch Dật Thủy nói.

“Lãng phí quả thật không tốt, sau này, em nhất định chú ý .” Phương Khuynh Ca mặt ngoài nghiêm túc, kỳ thực trong lòng đã sớm cười ngả nghiêng.

Giấu đầu hổ đuôi! biểu tình thực đáng yêu đúng hay không? Thì ra nam nhân này cũng có một mặt đáng yêu này! Cô thật sự rất thích vị Anh trai này! Chính là... Không có thể đem hấn ra ăn, hảo đáng tiếc a!

Bạch Dật Thủy hiểu rõ, lời vừa rồi của mình có bao nhiêu ngốc, nói xong hấn cảm thấy thật xấu hổ.

Tiểu nha đầu này tính tình thuần khiết, ánh mắt vô tội (cô bị lừa rồi. sói đội lớp cừu í) làm cho hấn càng thêm nhiệt huyết sôi trào. Hấn không dám lại nhìn thẳng vào mắt của cô, nếu không lại không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.

Tên Phương Tử Thịnh đó, giao cho hấn một đứa nhỏ xinh đẹp đến đây làm cái gì chứ? chẳng lẽ cho rằng Anh là Liễu hạ Hiếu sao?

Trước kia không muốn kết giao với nữ nhân vì Anh cảm họ không đáng yêu bằng bạch hạc, bao gồm người mà hấn xem là bạn gái duy nhất. tình huống thật sự của hấn năm xưa ai có thể biết cụ thể. nữ nhân kia tiếp cận Anh, cũng chỉ vì tài sản cũng như thế lực của Bạch gia.

Sau đó, tất cả mọi người hiểu lầm . Anh cũng không thích phải lý giải, khiến cho người khác hiểu lầm lại càng theo hiểu lầm!

15. Chương 15: Thoát Y Thảo Hòa Thân Thân Thảo! Thảo Được Thoát Y~~~~được Ân Ân?

Dưới tán cây trong không gian ma pháp, Phượng Khuynh Ca nhàm chán ngồi nhìn cây dược liệu nhỏ bé trong tay không khỏi thở dài thở ngắn. Phượng Tử Thịnh đi công tác chưa biết rõ ngày nào sẽ về. Bạch Dật Thuỷ cũng ra nước ngoài tham dự tiệc cưới của chị họ cũng không rõ khi nào sẽ trở lại.

kiếp trước, cô suốt mười năm dài luôn sống trong nhà, không một lần bước ra khỏi cửa, hiện tại cô có được một thân thể khoẻ mạnh, cô không muốn cứ mãi ngồi ở nhà. Nhưng cô không có bạn bè, cho nên....Hảo nhàm chán a!

cô không muốn giống như những nữ chủ khác khi xuyên qua phải gây dựng sự nghiệp cùng công danh riêng cho mình. Phượng gia vừa có tiền, lại có thế lực, cho dù nuôi dưỡng mười người như cô cũng không thành vấn đề.

ngồi mãi nhàm chán, cô quyết định xem thử thiết kế căn biệt thự cổ xưa này. Nhưng lại làm cô phải thất vọng trong này ngoài một phòng bào chế dược cùng một phòng chứa đồ sộ “cung xuân đồ” cũng không có cái gì khác.

Trong phòng dược có rất nhiều thứ linh tinh lớn nhỏ khác nhau, trên mỗi lọ có ghi rõ dược liệu cùng tác dụng của chúng. mỗi một lọ khác nhau có công dụng khác nhau, có những thứ mang lại tác dụng khiến phải suy nghĩ đến đau cả đầu.

Tò mò nhìn những thứ trong tay cô, cô bước nhanh ra ngoài, tìm đến cây ma thụ trước sân hỏi về cách giao trồng dược thảo, ma thụ liền nhanh chóng giải thích rõ mọi chi tiết cho cô, dù cho là loại nhỏ nhất, cái cần lưu ý nhất. nói này, nói nọ, trong đầu cô cũng chỉ nắm rõ một câu duy nhất: hiện tại, cô chưa có ma lực thật sự, khi có được ma lực cô sẽ dễ dàng điều khiển chúng.

Cô nhàm chán, liền nghiên cứu quy luật phát triển trong không gian. những hạt giống sau khi được gieo vào đất, không đến ba tiếng hạt giống liền nhanh chóng nảy mầm tạo thành một chồi non, nhìn vào cây nhỏ trước mắt làm cô hiểu được một điều: sự phát triển nơi này cùng bên ngoài hoàn toàn khác nhau.

(khụ

~~ cái này, bạn nào có chơi khu vườn trên mây thì biết rõ nhất

)

Sau khi tạo thành chồi non, dược thảo liền sinh trưởng lại với tốc độ chậm hơn. Cô ngoài gần những cây thảo dược, có thể thấy dược từ trong gốc của chúng có tản ra một ánh sáng màu vàng linh động, loại ánh sáng này cùng những ánh sáng khác hoàn toàn không giống nhau.

Trước mắt chỉ có thể mở ra hai loại dược thảo này. một cái được gọi “thoát y thảo”, người ăn dược này khiến cho họ có suy nghĩ muốn....cởi quần áo của chính mình rồi của cả người khác. một cái khác gọi “thân ái thảo”, kỳ thật chính là người ăn vào loại dược này sẽ khiến họ có suy nghĩ phải “áp” đối phương thậm chí là phải không ngừng XXOO.

Khụ

~Được rồi ! cô thừa nhận! đây là phong cách của ma nữ công chúa. có thể thấy dược, “cô” nhàm chán tới mức như thế nào mức có thể tạo ra loại dược thảo này để đùa giỡn. Phượng Khuynh Ca đi lại trong phòng, nhìn trên bàn có một bình dược nhỏ, bên trên ghi rõ ba chữ: dưỡng nhan dược.

Phượng Khuynh Ca do dự không biết có nên hay không thử một lần, nhưng mà lúc này, cô thật sự rất chán cho nên liền thử xem sao. hiện tại có thể nói cô rất đẹp (chị này thật tự kỷ

~) nhưng là con gái, ai không muốn mình càng xinh đẹp. sau khi ăn xong, cô sắp xếp lại mọi thứ trong phòng, đưa tay sờ thử mặt chính mình, ngoại trừ làn da thêm phần mềm mại, cũng không có gì biểu hiện khác thường.

thời điểm, Phương Khuynh Ca thở dài lần thứ một nghìn lẻ một, di động bên người vang lên. Cô cũng chẳng buồn nhìn đến, suy nghĩ, có lẽ cũng là ca ca Phượng Tử Thịnh gọi về hỏi thăm như thường, sau khi nghe máy bên tai vang lên giọng nói xa lạ.

“Trương Tử Long? Ai là trương tử Long? Nga, là người a!”

Từ trong mơ hồ, cô tìm được một cái tên nào trong một góc nào đó. tên này không phải là bạn của tên Mạnh Lâm Phong hay sao? cô cùng tên này có quan hệ thân thiết lắm sao? sau khi ngắt máy, cô xoa cằm tự hỏi: Trương Tử Long mời cô đi chơi, cô có nên đi không?

Lúc trước chỉ có thể nhìn thấy biển qua trang mạng sách báo, chưa từng được một lần nhìn thấy, cô thật sự muốn nhìn thấy chúng có giống như suy nghĩ của cô to lớn hay không.

kỳ thật nguyên nhân chính là.....cô rất chán nha

~~nói sao thì Trương Tử Long cũng cùng cô lớn lên, có thể xem là bạn thân từ lúc nhỏ, lại thêm lần này đi cũng không phải chỉ có cô cùng hắn. cô có hỏi qua, có Mạnh Lâm Phong đi cùng hay không. hắn liền nói: Mạnh Lâm Phong đi cùng Tư Mã Xuyên. cô không cần nhất thiết nhìn thấy tên hoa hoa kia, càng không vì Anh ta mà cô từ bỏ chuyến đi này.

“Tiểu thư, cô ra ngoài....?” Quản gia trông thấy Phương Khuynh Ca kéo theo hành ký trong tay từ trên lầu xuống liền hỏi.

Kỳ thực chỉ có cô mới biết trong vali cũng không có gì, bởi vì, cô có không gian riêng mọi thứ điều trong đó, ăn mặc không cần lo lắng.

“Trương Tử Long rủ con đi chơi, có khả năng sẽ đi vài ngày mới về, con sẽ báo với Anh Trai mọi người không cần lo lắng”. Phượng Khuynh Ca thản nhiên nói.

“Chúc tiểu thư đi chơi vui vẻ.” Quản gia vội vàng nói.

16. Chương 16: Hồn Đản, Người Dám Hôn Ta!

Vọng sa đảo, là nơi tất cả những người giàu có thích nhất khi đến kì nghỉ. Trên bờ cát vàng nóng ấm, một loại mỹ cảnh khiến cho người nhìn có cảm giác đến “bồng mắt” những quý cô xinh đẹp trong các loại áo tắm hai mảnh đi tới đi lui, thỉnh thoảng lại tạo nhả tạo hình làm cho các nam nhân phải đều đứng.

Sau khi vào khách sạn, Phương Khuynh Ca không có tâm tình thưởng thức mỹ cảnh, liền đến quầy tiếp tân lấy chìa khoá phòng mình. Phương Khuynh Ca cảm thấy thật thoải mái, đem tất cả đồ đạc linh tinh vào phòng sau đó tính toán sẽ ăn cái gì đó. ngồi suốt bốn tiếng liền tiếp, cô có cảm giác rất đói bụng.

bước vào thang máy, cả một không gian rộng chỉ có một người, tùy ý nhìn một chút, người này làm cô có cảm giác thật kỳ quái, một người chỉ toàn mặc đồ đen, mang kính đem che kín cả nửa khuôn mặt.

Cứ việc như thế, cô cũng không thích quan tâm đến việc của người khác. Ra khỏi thang máy, đối diện là một quán mỳ nhỏ nhìn có vẻ rất ngon, cô liền gọi một tô mỳ thịt bò thật to, sau khi ăn no đủ, cô quyết định quay về khách sạn nghỉ ngơi

Thời điểm cô cầm chìa khoá chuẩn bị mở cửa phòng, từ phía sau một cánh tay đầy hữu lực hoàn toàn chế trụ cô. Không đợi cô phản ứng, một nam nhân nhanh chóng áp đảo cô. tiếp đó, một đôi môi nóng ấm áp lên môi cô, một vật ướt át trơn trượt tiến vào trong miệng cô, nụ hôn nóng bỏng mang theo phần vội vàng.

Phượng Khuynh Ca kinh hãi. Cô ra sức dùng tay cố gắng đẩy hắn ra khỏi người mình nhưng khí lực của đối phương rất lớn, cô căn bản không thể nào chuyển động. Phượng Khuynh Ca cảm thấy khó thở, cô tức giận muốn cắn lấy đầu lưỡi của hắn. người nọ như hiểu được ý đồ của cô, liền tránh đi công kích của cô.

Phía sau, có người đang đến gần. cộc cộc cộc. tiếng diêm giày vang xuống nền nhà. tiến bước chân càng ngày càng gần, kẻ đang không biết “liêm sĩ” đang hưởng dụng cô từ phía sau tách ra. Cô vốn tưởng mình gặp phải “hái hoa tặc” nhưng cô nhận ra người này tâm trạng không yên, cô nghiêng người quan sát sắc mặt của hắn. Phương Khuynh Ca thử giật giật khiến cô càng thêm tức giận, cô không chỉ bị hắn áp chặt hai tay mà ngay cả chân cô cũng không cử động được.

Phương Khuynh Ca phát hiện trước ngực có cái gì đó nóng nóng lại ẩm ướt, phát hiện hô hấp của người này càng ngày càng dồn dập, thì ra hắn bị thương. người này bị thương, cô sẽ phản kích lại hắn, mà người kia nếu không đi, cô nhất định sẽ bị tên xấu xa này triệt để “lợi dụng”, cô nhất định phải nghĩ ra biện pháp.

_um....

Phương Khuynh Ca mở miệng phát ra âm thanh tràn đầy sắc dục, cô “thống khổ” xoay xoay eo nhỏ, một khung cảnh đậm chất phong tình diễn ra.

Nam nhân đang hôn môi cô tạm dừng động tác, tiếp phối hợp, một tay nắm trụ eo nhỏ, một tay tiến về phía trước ngực. khi tay chạm đến nơi non mềm đột nhiên trong lòng y sinh ra một trận rung động. người phía sau nguyên bản hoài nghi, “phong cảnh” trước mắt càng có xu hướng phát triển kịch tính liền xoay người rời đi.

Ra sức đẩy nam nhân phía trước, cô há miệng thở dốc không ngừng. Phương Khuynh Ca phần nộ trùng mắt người nọ. khi nhìn đến bộ dáng của hắn, trong mắt cô hiện lên kinh ngạc. thì ra là cái tên nam nhân quái dị cô gặp trong thang máy.

Hiện tại hắn bị thương, vồ về ngực ngồi xổm tại một bên góc tường

. “Hô...” Hắn cố gắng áp chế nỗi thống khổ.

”Hỗn đản, người dám hôn ta! nụ hôn đầu tiên, người làm cho ta cảm giác hoảng sợ, ta sau này sao dám gặp nam nhân khác? Phương Khuynh Ca tức giận dùng sức đá kẻ ngồi phía dưới.

Nam nhân nắm lấy chân Phương Khuynh Ca , lạnh lùng ngẩn đầu nhìn cô, tuy rằng hắn đeo kính râm nhưng cô có thể cảm nhận được trong mắt hắn lạnh như băng.

“Hừ! Trùng ta làm cái gì? Người sai là người, không phải ta, không biết xin lỗi thì thôi, còn muốn uy hiếp ta. Đã vậy ta sẽ cho ngươi niềm vui thống khổ”. Phương Khuynh Ca nhìn hắn khéo miệng câu lên ý cười đầy xảo quyệt.

Nhìn thấy nụ cười của cô, nam nhân liền kinh ngạc, tiếp theo một cảm giác lạnh lẽo chạy dọc theo sống lưng khiến cho y có dự cảm không yên.

17. Chương 17: “đau Lòng” Sát Thủ

Nam nhân phía dưới theo bản năng muốn đứng lên, nhưng là vừa rồi mất máu quá nhiều. hiện tại một trận choáng váng kéo đến. hắn cố gắng dựa vào vách tường đứng dậy nhưng hoàn toàn không có một chút khí lực. không có gì bám trụ, hắn rất nhanh liền “quay về với đất mẹ”.

Phương Khuynh Ca nhìn dáng vẻ chật vật của hắn nụ cười càng thêm sáng lạn. cô ngồi trước mặt hắn, tay nâng cằm, về mặt xấu xa nhìn hắn.

Nam nhân rốt cục chống đỡ không được ngất đi. Đầu của hắn cuối xuống vừa vận gối lên vai Phương Khuynh Ca.

Phương Khuynh Ca nhíu nhíu mày. quần áo của cô bị nhuộm đầy máu, hiện tại cả người toàn mùi máu, chẳng may người lúc nãy quay lại thì làm sao bây giờ.

Nam nhân này ai chứ? hắn tại sao lại bị thương nặng như vậy? còn có, máu cứ chảy liên tục như vậy không chết vì bị giết thì cũng chết do mất máu.

Tuy rằng cô không thích xen vào việc của người khác nhưng là nhìn thấy hấn bị thương cô cũng không nỡ để hấn chết đi. nếu không cứu hấn lại làm cô có cảm giác mình giết người a

~~“Ma thụ, có nên cứu hấn?” Được rồi, đem vấn đề khó khăn này quăn cho ma thụ là được rồi!

“Lam kiếm tà, sát thủ, bảy tuổi bắt đầu giết người, thủ đoạn hung tàn, nhưng ân oán rõ ràng, từng tuyên bố, có ân tất đền có cừ tất báo.”

Ma thụ cung cấp tin tức làm cho nhẹ nhõm thở dài một hơi. nếu không phải là “dã lang” vậy...cứu hấn a~.

Đem hấn kéo vào phòng của mình, sau đó nhanh chóng thu dọn “hiện trường” bên ngoài, đem nước hoa xịt lên che đi mùi máu bên ngoài.

Đóng cửa lại, từ trong phòng lấy ra hộp cứu thương, cởi bỏ đồ trên người hấn, bắt đầu kiểm tra vết thương trên người.

“ A”. vừa cởi bỏ lớp áo trên người, lại cố gắng tránh né vết thương, trên người vết thương có vết máu khô đang kết lại theo đó ánh ánh cô đặt trên người hấn. không nhìn thì thôi, đã nhìn làm cho cô phải hoảng sợ, bình thuốc trên tay kém tí đã đổ lên mặt hấn.

Trên người hấn vô số vết thương khác nhau, vết mới vết cũ chẳng khác nào là “hội chợ triển lãm”. Nghĩ đến lời ma thụ vừa nói, cô có chút chua xót, cứ nhiên lại vì hấn mà đau lòng.

“vốn muốn cho người chút trừng phạt nho nhỏ nhưng nhìn người như vậy cũng đủ đáng thương”. Phương Khuynh Ca thở dài: “Ta không muốn biết người là ai, người sau khi tỉnh lại liền nhanh chóng rời đi!”

Phương Khuynh Ca không có cách nào đem hấn kéo dài tới đặt trên sofa hoặc là trên giường, chỉ có thể đem đệm giường trải trên sàn nhà, kéo hấn đến trên đệm, dùng chăn đắp lại cho hấn. làm xong tất cả, cô có chút mệt mỏi, dựa sát vào hấn.

Đỉnh linh linh! Đỉnh linh linh! Điện thoại vang . Phương Khuynh Ca xoa xoa hai mắt, lười biếng cầm lấy điện thoại trả lời:”uy...”

“Khuynh ca, em đang làm gì? Chúng ta ra ngoài chơi được chứ, em làm gì trong đó?” là thanh âm của Trương Tử Long.

“em mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, ngày mai lại đi tìm anh!” Bên cạnh còn có một người bị thương, cô có thể ra ngoài sau? Cô cũng không phải là dân ngành y chuyên nghiệp a, nếu xử lý không tốt, vết thương bị nhiễm trùng, sau đó....A cô không dám nghĩ a

~~“Được rồi! Chúng ta ra ngoài chơi, em mau xuống đây đi, nếu không anh sẽ lên trên tìm em a!”

“...” Tìm cô? Không được a! cô làm sao có thể giải thích nếu như trong phòng lại xuất hiện một đại nam nhân a? hấn... là sát thủ, sẽ không dễ chết như vậy đi! “được rồi, em sẽ xuống ngay”

Phương Khuynh Ca đổi lại quần áo, trước khi rời đi còn sờ sờ trán của hấn, xác định không có sốt, sắc mặt tuy có chút tái nhợt nhưng hơi thở ổn định, như vậy....cô có thể an tâm rồi!

“cửa không khoá, nếu tỉnh lại liền rời đi. nếu cảm thấy cơ thể không khoẻ cứ tạm thời ở lại nơi này. A....xem ra mình cần đổi một phòng khác.” Phương Khuynh Ca vừa đi ra cửa vừa lẩm bẩm.

Phương Khuynh Ca vừa rời đi, người vẫn ngủ say liền mở mắt. Hấn nhìn ra cửa, trong mắt hiện lên thần sắc phức tạp.

18. Chương 18: Bản Sự Của Tiểu Bạch Hoa Chủ?

Phương Khuynh Ca đứng trên phía du thuyền, thưởng thức phong cảnh hùng vĩ phía trước. gió biển thổi qua mái tóc của cô, hơi gió mang theo nước biển trong không khí có mùi muối biển mang lại.

Khó trách, tất cả thiếu gia tiểu thư có tiền đều yêu thích ra biển dạo chơi, cảm giác đúng là rất khác biệt. nếu... như không có người chứng mắt tồn tại trước mắt mình thì có thể nói đây chính là chuyến đi hoàn hảo.

Phượng Khuynh Ca kinh thường bĩu môi, quay đầu nhìn lại đôi nam nữ phía sau, cô có cảm giác...thật muốn nôn!

Trương Tử Long. Người cái tên lừa đảo! hần không phải nói Mạnh Lâm Phong cùng Tư Mã Xuyên đi Singapore du lịch hay sao? hiện tại người đứng phía sau cô là ai chứ.

“Phong, cảm ơn anh đã dẫn em ra biển chơi, em cảm thấy rất vui” Tư Mã Xuyên mặc một chiếc váy dài màu trắng, gió biển thổi qua mang theo tà áo trắng bay trong gió cảnh sắc nhìn vô cùng....xinh đẹp đi.

Mạnh Lâm Phong ôm trụ hai vai của cô, trong ánh mắt tràn ngập nhu tình cùng ôn hoà còn lại chính là nồng đậm tình ý.

“Tiểu Xuyên, bên ngoài rất lạnh, đem áo mặc vào” Mạnh Lâm Phong giống như thay đổi một người khác đối với Tư Mã Xuyên chăm sóc tỉ mỉ chu đáo, giống như trừ bỏ cô trên thế giới này không còn người nào khác.

Tư Mã Xuyên hai má ửng hồng, ngượng ngùng lắc đầu: “không có...chỉ cần...anh ôm em là đủ. Tâm của em cùng thân thể đều ảm áp...”

Phượng Khuynh Ca làm một động tác nôn khan. Làm ơn! nửa tháng không gặp, tiểu bạch hoa chủ tốt như vậy sao? chẳng lẽ, phía sau có người an bài sẵn sao?

Lần trước tại bữa tiệc, Mạnh Lâm Phong đối với cô có chút hứng thú quả nhiên, nữ chủ có khả năng xoay chuyển tình huống a~Àn, nữ chủ chính là nữ chủ, nguyên tác tác giả không phải luôn đối nữ chính tạo ra một bàn tay vàng?

“Tẩu tử, người cùng Anh Trai ở trong này nói cái gì?” Trương Tử Long cầm thịt đã được nướng chín chạy tới: “Chắc chắn, thật là ân ái . Cấp, yêu đương lại không thể lấp đầy bụng, ăn một chút gì đi!”

Điều này làm Phượng Khuynh Ca không thể lý giải được. Trương Tử Long cũng là một gia tộc có tiếng, là người không dễ gì có thể tiếp cận mà mua chuộc, nhưng cô phát hiện từng người từng người một điều rất dễ dàng tiếp nhận Tư Mã Xuyên một cách dễ dàng.

Tại buổi tiệc đêm đó, có thể dễ dàng nhận thấy Tư Mã Xuyên bị mọi người cô lập, hiện tại một câu “Chị dâu”, hai câu “Chị dâu”, có món ăn gì ngon cũng đều đưa cho Tư Mã Xuyên. cô cảm thấy chính mình phượng đại tiểu thư hoàn toàn bị xem nhẹ, loại bỏ.

Phượng Khuynh Ca cảm thấy cần phải hỏi cho rõ ràng. nếu chẳng may, Tư Mã Xuyên nổi lên bản tính “nữ chủ nhu hoà” làm cho nam chủ trở thành “trung khuyến công”, làm cho Anh Trai trở thành “mục tiêu” của cô ta thì phải làm sao a

~~“Tử Long, tại sao thịt nướng chín không có phần của người ta a, không phải chứ? Ta sẽ nói Anh Hai, các người khi dễ người ta”. Phượng Khuynh Ca bĩu môi, vẻ mặt hờn nói.

Trương Tử Long nhìn tiểu mỹ nhân trước mắt, trầm nghĩ chính mình như thế nào xem nhẹ vị tiểu tổ tông này a. Trương Tử Long liền nhanh chóng mang theo Phượng Khuynh Ca cùng những người khác nướng thịt.

Phượng Khuynh Ca đi qua Mạnh Lâm Phong cùng Tư Mã Xuyên, Tư Mã Xuyên ánh mắt hiện lên tia tối tăm. Mạnh Lâm Phong thần nhiên nhìn cô một cái, liền như không thấy gì tiếp tục ôm Tư Mã Xuyên nói lời mà cô muốn nôn.

“Tử Long, vì sao các người kêu Tư Mã Xuyên Chị dâu? Bọn họ sẽ kết hôn sao?” Phượng Khuynh Ca lời kéo Trương Tử Long đến một góc nhẹ giọng hỏi.

Trương Tử Long đồng tình nhìn cô, còn kém tại cửa hần trên mặt viết linh tinh “Phượng Ca thật đáng thương”. Phượng Khuynh Ca gõ nhẹ đầu của hần, liếc mắt một cái xem thường.

“Người rót cuộc nói hay không? Không nói ta hỏi những người khác.” Phương Khuynh Ca giọng điệu không kiên nhẫn.

“Được rồi! Ta nói, người đừng thô lỗ như vậy, đại tiểu thư a. Kỳ thực chúng ta gần nhất cảm thấy Tư Mã Xuyên thực không sai, không chỉ có đối Anh trai có mối tình thâm thiết, hơn nữa đối chúng ta này đó anh em thực sự chiếu cố. Chúng ta ở chung thời gian không nhiều lắm, nhưng là cô ấy cư nhiên có thể nhớ rõ chúng ta mỗi người yêu thích cái gì. Có đôi khi chúng ta tâm tình không tốt, nàng nguyện ý khuyên chúng ta. Không biết vì sao, chỉ cần cùng nàng tán gẫu trong chốc lát, rất nhiều không vui chuyện tình đều quên . Như vậy một cô gái thiện lương, tốt bụng, ngay cả ta là một nam nhân từng thề cả đời không cưới cũng có chút tâm động .”

Phương Khuynh Ca kinh ngạc . Tư Mã Xuyên thật sự tốt như vậy? Chẳng lẽ Tư Mã Xuyên đang phát triển trở thành một nhân vật chính chói mắt hào quang sao?

Àn, tổng cảm thấy có chút kỳ quái cảm giác.

19. Chương 19: Tiểu Bạch Hoa Mùa Xuân

Trương Tử Long đang cùng Phương Khuynh Ca nói chuyện, lại không biết dùng từ như thế nào để diễn tả Tư Mã Xuyên bên ngoài liền có người liền hô “Mau nhìn, đã đến tiểu đảo.”

Phương Khuynh Ca cùng Trương Tử Long đồng thời nhìn sang, quả thật du thuyền của họ đã đến nơi.

“Hắc hắc, cái kia đảo đặc biệt có ý tứ, chúng ta thường xuyên đến chơi, nhưng là luôn không thể tiến vào bên trong trung tâm ” Trương Tử Long thần bí nói.

Phương Khuynh Ca cảm thấy giống như có cái gì đó không thích hợp.

Hai phút sau, bọn họ đã ở trên tiểu đảo. Phương Khuynh Ca không muốn cùng tiểu bạch hoa và Mạnh Lâm Phong cùng đi với nhau, một mình đi về phía trước.

Trương Tử Long hướng phía sau Mạnh Lâm Phong cùng tiểu bạch hoa vẫy tay nói: “Anh trai, Chị dâu, chúng ta sẽ không làm bóng đèn .”

Tư Mã Xuyên ngượng ngùng chà chà chân, giận dữ nói: “Các người rất xấu, ta mặc kệ, các người ở lại giúp ta”

“không được a, Anh hai sẽ tức giận. Có chúng ta ở đây, Anh hai muốn làm cái gì cũng không tiện a!” Một người khác cười trên nói.

Phương Khuynh Ca thật sự không nghĩ muốn nhìn thấy Tư Mã Xuyên làm ra vẻ, thúc giục Trương Tử Long nói: “Nhanh chút, trời sắp tối rồi, người không phải nói trong này có nhiều cái chơi rất vui sao? chúng ta cần đi nhanh ”

Tư Mã Xuyên trong mắt hiện lên đắc ý, cố ý tới gần Mạnh Lâm Phong, rúc vào lòng ngực của hắn: “Phương tiểu thư, nếu không người cùng ta đi cùng với nhau được không? Nơi này chỉ có chúng ta là con gái, nếu đi cùng nhau cũng có thể dễ dàng giúp đỡ lẫn nhau”

Phương Khuynh Ca liếc mắt một cái xem thường.

Đi cùng?

Tưởng khoe khoan người cùng tình nhân ân ái làm bản mắt bản tiểu thư sao? bản tiểu thư đối với tiểu tình nhân của người một chút cũng không hứng thú.

“Không cần a, ta cùng bọn họ từ bé ngoạn đến đây, bọn họ chưa bao giờ xem là con gái, cho nên không có gì là không có tiện. tư mã tiểu thư hãy cùng Mạnh thiếu gia đi! Hắn có vẻ cần người.”

Phượng Khuynh Ca thời điểm nói ra những lời này không có quay đầu lại, người thông minh có thể nhìn thấy cô rơi lệ. .

Phượng Khuynh Ca sau khi nói xong, phát hiện bốn phía không khí không thích hợp. Quay đầu vừa thấy, phát hiện những người khác ánh mắt tràn ngập đồng tình cùng thương hại nhìn cô, mà Tư Mã Xuyên trong mắt lộ ra đắc ý thần sắc.

Ách? Thiên a? Cô có nói sai cái gì sao?

Mạnh Lâm Phong lạnh nhạt nhìn Phượng Khuynh Ca nói: “Nơi này quả thật rất nguy hiểm, người một người không cần chạy loạn, nếu không ta không thể hưởng Tử thịnh giải thích.”

Phượng Khuynh Ca rốt cuộc cũng hiểu được thì ra những người này tưởng rằng cô thích Mạnh Lâm Phong, mà Mạnh Lâm Phong cùng Tư Mã Xuyên chính là một cặp, tâm đồng ý hợp, cho nên cảm thấy cô chính là người đáng thương bị vứt bỏ?!

“Nhảm chán! Chuyện của ta không cần người lo.” Phượng Khuynh Ca lười giải thích, lôi kéo Trương Tử Long tiếp tục đi trước: “Nhanh chút, trước khi trời tối ta muốn trở về, ta không muốn ở trong này?”

Phượng Khuynh Ca đi theo Trương Tử Long đi dạo trên đảo. hòn đảo này có giữ được nét nguyên thủy vốn có, có rất nhiều loài động vật vùng cây rất khác lạ mà cô chưa từng nhìn thấy.

Đợi chút! Cô cảm thấy nơi này có chút quen thuộc.

Tiểu đảo thần bí? động vật quái dị? Nữ nhân vật chính Tư Mã Xuyên từng đi qua địa phương này? Ặc chỗ này hình như trong nguyên văn có nhắc đến.

Tư Mã Xuyên cùng Mạnh Lâm Phong rời bến du ngoạn, tiến vào một hòn đảo . thời điểm mọi người nghỉ ngơi có một dã nhân đem Tư Mã Xuyên cướp đi.

Mạnh Lâm Phong tức giận điều động nhân lực cho người tìm kiếm Tư Mã Xuyên, nhưng cuối cùng cho dù họ tìm như thế nào cũng không tìm ra được nơi Tư Mã Xuyên sống. một tháng sau, Tư Mã Xuyên đột nhiên xuất hiện, bên người còn mang theo một nam nhân.

Được rồi! Dùng một câu khái quát chính là —— Tư Mã Xuyên cùng hai “tiểu tình nhân” ở trong này gặp nhau.

Hai nam này điều là dã nhân, nhưng điều có võ công cao cường, có thể nói đây chính là trở thủ đắc lực của Tư Mã Xuyên. nếu không có hắn, Tư Mã Xuyên không thể nào dễ dàng đối phó với những nữ nhân khác.

Phượng Khuynh Ca đứng tại chỗ do dự. cô muốn ngăn cản bọn họ gặp nhau, dù sao trong nguyên văn Phượng Khuynh Ca luôn phải gặp những khó khăn do hai người này gây ra. Nhưng là....mọi chuyện đã muốn lệch ra khỏi nguyên, không sao cho dù có lệch ra đi chăng cũng không cùng cô có quan hệ.

“mọi người...mọi người có thấy Tiểu Xuyên?” Mạnh Lâm Phong hoảng hốt chạy tới, nắm lấy vai của Trương Tử Long lớn tiếng nói.

“Anh hai, Chị dâu không phải đi cùng người sao?” Trương Tử Long kinh ngạc nhìn hắn.

Phượng Khuynh Ca ôm trán. đến rồi! lại thêm hai nam chủ xuất hiện, cuộc chiến của tiểu bạch hoa nữ chủ sắp bắt đầu.

20. Chương 20: Mạnh Lâm Phong Hoảng Loạn?

“Chúng ta vừa định ngồi xuống nghỉ ngơi, đột nhiên trong bụi cỏ lao tới một cái bóng đen, nó đem tiểu Xuyên mang đi .” Mạnh Lâm Phong hồng hộc mắt nói.

“Bóng đen? Sẽ không phải là thú dữ chứ? Vậy làm sao bây giờ?” một thiếu niên bên người Trương Tử Long hoảng hốt nói: “Chúng ta mau rời khỏi nơi này, rất nguy hiểm .”

“Không được, ta phải tìm được tiểu Xuyến.” Mạnh Lâm Phong lạnh nhạt nói.

“Anh , chị dâu bị thú dữ bắt, làm sao có thể còn có thể mạng sống?”

“Đúng vậy! Anh, đầu tiên chúng ta trở về đi! Dem chuyện này giao cho cảnh sát xử lý.” Trương Tử Long cũng khuyên giải nói.

Phượng Khuynh Ca ở bên cạnh âm thầm nói: yên tâm, tiểu nữ chủ của các người sẽ rất tốt, chẳng những sẽ không chết, còn được dã nam nhân chiếu cố thật sự rất tốt.

Phượng Khuynh Ca trong đầu hiện lên đoạn văn miêu tả của tác giả trong đó miêu tả Tư Mã Xuyến cùng dã nhân XOX giằng co hơn mười chương.

“Không! Ta tin tưởng tiểu Xuyến không có việc gì, ta muốn tìm được cô ấy.” Mạnh Lâm Phong giận dữ nói: “Các người sợ chết cứ đi, ta chính mình tự đi tìm.”

Trương Tử Long cùng những người khác khó xử hai mặt nhìn nhau. Cuối cùng Trương Tử Long tự mình đưa ra quyết định, một chương hướng gậy Mạnh Lâm Phong đánh mạnh.

Mạnh Lâm Phong không có phòng bị, cứ như vậy mê man.

Đám người Trương Tử Long gọi điện thoại báo cảnh sát, đem chuyện này giao cho cảnh sát xử lý, sau đó công Mạnh Lâm Phong trở lại khách sạn.

“Cái kia, Khuynh Ca, chúng ta là nam nhân, không am hiểu chiếu cố người khác, Anh trai liền giao cho người .”

“Đúng vậy, chị dâu đã chết, người hiện tại có cơ hội . Hảo hảo biểu hiện, chúng ta xem trọng người nga!”

“Uy, ta...” Phượng Khuynh Ca muốn nói, tỷ mới không thềm đâu! Nhưng mà bọn họ lo lắng Mạnh Lâm Phong sau khi tỉnh lại trách mắng bọn họ, tìm cách lấy cớ chuồn mất.

Phượng Khuynh Ca đổi cái tên nam nhân “mất mù” này vẫn luôn bảo trì cảnh giác, hận không thể cách xa hẳn hàng ngàn cây số, tốt nhất vĩnh viễn không cần gặp mặt. Chờ hẳn tỉnh rồi, cô cũng sẽ rời đi.

Cô vừa muốn đứng lên cánh tay đột nhiên bị nắm lấy. Cúi đầu, phát hiện Mạnh Lâm Phong dùng nghi hoặc ánh mắt nhìn nàng.

“A, người tỉnh ! thật tốt quá, ta có thể trở về nghỉ ngơi .” cô rất mệt mỏi ! Sớm biết sẽ Tư Mã Xuyến cùng Mạnh Lâm Phong ở đây cô sẽ không thềm nhận lời mời của cái tên Trương Tử Long chết tiệt đó. Cô thà rằng bị buồn chán mà chết cũng không muốn cùng tên xú nam nhân này gặp mặt.

Mạnh Lâm Phong vẫn nhìn cô, đem tay nắm càng chặt

Phượng Khuynh Ca có chút tức giận, cô dùng sức đẩy tay của hắn ra khỏi tay mình. Gì chứ tưởng tay cô làm bằng sắt sao? có cầm nắm đến đau vậy không? Nhìn cổ tay mình bị hắn nắm đỏ cả lên, hơi xoa xoa nhẹ cổ tay, không kiên nhẫn nói:“Ta biết người tâm tình không tốt, nghỉ ngơi đi, có lẽ ngày mai sẽ có tin tức .”

“Khuynh ca, em thật sự thích anh sao?” Mạnh Lâm Phong đột nhiên nói.

Phượng Khuynh Ca sững sốt. Cô quay đầu nhìn hắn, nhíu mày.

Tình huống gì đây chứ?

“Sang năm tới chúng ta đi Mỹ học có được không” Mạnh Lâm Phong có chút trầm tư nhìn cô nói.

Trên trán Phượng Khuynh Ca đột nhiên xuất hiện một dấu chấm hỏi thật to.

Tên Mạnh Lâm Phong này đã muốn hai bảy tuổi còn đi học cái gì? hắn không phải vừa mới đi du học trở về sao?

“Mạnh Lâm Phong, người không sao chứ?” ánh mắt của hắn cùng cách nói chuyện so với ngày bình thường có chút không giống nhau.

“em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh? Anh đã nói cho em thời gian ba ngày để suy nghĩ? Anh nghĩ hiện tại chúng ta còn trẻ, bàn đến chuyện hôn sự có chút sớm. dù sao anh cũng là trưởng tử của mạnh gia, sự nghiệp của Mạnh gia sau này khẳng định sẽ do anh quản lý. Cho nên cần phải cho bọn họ nhìn thấy được năng lực thật sự của anh. Anh muốn đi Mỹ du học, em cũng phải cùng đi với anh! Là nữ chủ tương lai của Mạnh gia, em không thể để người khác khi dễ”

Biểu tình của Mạnh Lâm Phong thật nghiêm túc hoàn toàn không có chút gì gọi là đùa giỡn. nhìn nụ cười nhẹ trên môi so với hằng ngày hoàn toàn khác nhau.

loại biểu tình này giống nhau anh trai ngày ngày ngô ngô, có chút ngốc ngốc đáng yêu.

Cái này, hình như giống trí nhớ của năm hần 18 tuổi?

18 tuổi? không phải chứ? chuyện gì a?

“Mạnh Lâm Phong, người năm nay bao nhiêu tuổi ?” Phương Khuynh Ca lo lắng nhìn hần.

Làm ơn! Trăm ngàn không phải như cô tưởng tượng a

~” nha đầu ngốc, mấy ngày hôm trước vừa qua sinh nhật 15 tuổi của em mà, anh so với em lớn hơn 3 tuổi a”. Mạnh Lâm Phong có chút hờn giận nói.

Phương Khuynh Ca vỗ vỗ trán, ngửa mặt lên trời kêu một tiếng.

Phương Khuynh Ca liền nhanh chóng lấy điện thoại gọi cho Trương Tử Long nhưng rất nhanh đầu dây bên kia đã tắt máy.

Đáng giận! đúng là đám người không có chút nghĩa khí mà.

“Mạnh Lâm Phong, anh không lo cho Tư Mã Xuyên hay sao?”. Phương Khuynh Ca ôm tia hy vọng cuối cùng xoay người hỏi Mạnh Lâm Phong.

“Tư Mã Xuyên là ai? anh có quen cô ta sao?” Mạnh Lâm Phong nhíu mày, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Phương Khuynh Ca cảm thấy thật đau đầu.

Trương Tử Long chỉ có đánh vào gáy hần một cái, chẳng lẽ chỉ có một cái làm cho đầu óc hần có vấn đề? Hay Mạnh Lâm Phong cố tình lừa cho mất trí nhớ.

Không cần biết là chuyện gì đang xảy ra, chỉ là....chuyện này cần phải giải thích như thế nào với người nhà Mạnh gia đây. Phương Khuynh Ca vỗ vỗ trán nghĩ.

Reng...reng...đi động trong túi xách Phương Khuynh Ca vang lên.

Phương Khuynh Ca nhìn trên màn hình điện thoại, vừa nhìn thấy hai chữ “Anh trai” Phương Khuynh Ca như người được cứu ra từ trận bão:” Anh trai, Mạnh Lâm Phong giống như bị mất trí...”

21. Chương 21: Mạnh Lâm Phong Mất Trí Nhớ?

Sau khi kết thúc điện thoại, Phương Tử Thịnh vội vã lên máy bay rời đi đến vọng sa đảo, sau bốn giờ liên tiếp ngồi trên máy bay liền tới nơi, theo sau một cô gái mặc áo blue xinh đẹp, quyến rũ.

Phương Khuynh Ca vừa nhìn thấy Phương Tử Thịnh vô cùng vui sướng nhưng sự vui vẻ liền không duy trì được bao lâu khi vừa nhìn thấy người phía sau gương mặt liền trở nên ảm đạm.

Kỳ thực cô cũng không rõ tình cảm của mình dành cho anh trai là như thế nào nhưng cô biết một chuyện đó là nhìn thấy anh trai mình đi cùng người con gái khác chính là trong lòng cô vô cùng khó chịu.

“là tiểu Ca phải không? rất lâu rồi không gặp em”. Cô gái sờ sờ tai của mình, gương mặt tươi cười: “Chỉ chớp mắt đã lớn như vậy .”

“Chị San hô.” cô nhớ rõ! Cô gái này là Lâm San Hô, là mối tình đầu tiên của anh trai. Lâm San Hô là thiên kim của một tập đoàn tài chính, ba ba lại là viện trưởng của một bệnh viện lớn, không chỉ xinh đẹp mà còn là người có năng lực.

Phượng Tử Thịnh vừa đi vào, Lâm San Hô liền theo phía sau. cả hai người bộ dáng mệt mỏi, xem ra vừa nghe được điện thoại của cô liền đến đây, ngay cả quần áo cũng chưa thay.

Mạnh Lâm Phong đang dùng bữa sáng vừa nhìn thấy Phượng Tử Thịnh cùng Lâm San Hô đến vội vàng đứng lên: “hai người sao lại cùng đến, không phải cãi nhau chứ?”

Lâm San Hô hé miệng mỉm cười. Trên đường đến đây cô có nghe Phượng Tử Thịnh nói qua tình trạng của Mạnh Lâm Phong. Xem ra Mạnh Lâm Phong vẫn cứ nghĩ đến tình cảm của cô cùng Phượng Tử Thịnh chín năm trước.

“San Hô, làm phiền em!” Phượng Tử Thịnh thản nhiên nhìn Lâm San Hô nói.

“Yên tâm đi! Lâm Phong cũng là bạn của em, em đương nhiên sẽ để ý”.Lâm San Hô lấy ra dụng cụ y tế của mình mang theo bắt đầu vì Mạnh Lâm Phong kiểm tra cơ thể.

“Mọi người làm gì vậy, ta không có bị bệnh mà”. Mạnh Lâm Phong khó chịu nói. thời điểm Lâm San Hô vì Mạnh Lâm Phong kiểm tra, Phượng Tử Thịnh lôi kéo Phượng Khuynh Ca đi đến bên cạnh cửa sổ.

“Tiểu ca. Mạnh Phong có làm gì em không”. Phượng Tử Thịnh trong mắt hiện lên thần sắc đau khổ

“Làm ơn, Anh hai em gái anh đâu phải là người “người gặp người thích”, Mạnh Lâm Phong lại không thích em. bất quá tư tưởng của hắn hình như...có vấn đề”. Phượng Khuynh Ca nghĩ nghĩ nói:“lúc này, em về phòng kê bên ngủ, sau khi hắn tỉnh lại còn hỏi em ‘tiểu Ca, có muốn nói với anh trai em không, mà em không cần lo anh sẽ nói rõ với anh trai em”

“nói rõ? Không phải em nói Mạnh Lâm Phong trở về thời điểm trí nhớ 10 năm trước?” Phượng Tử Thịnh kỳ quái nói

“Đúng vậy, em cũng không rõ là chuyện gì xảy ra. Lúc vừa tỉnh nói em 15 tuổi, Phượng Khuynh Ca nói: “bây giờ lại nói em 14 tuổi. thật kỳ quái”.

”Trí nhớ sụt giảm. Nếu tìm không thấy nguyên nhân, có hay không trí nhớ tiếp tục sụt giảm? Phượng Tử Thịnh nhíu mày nói

Sau khi kiểm tra xong, Lâm San Hô đi đến, Phượng Tử Thịnh nghi hoặc nhìn cô.

“Mọi chuyện có vẻ không ổn, em chưa từng gặp qua loại bệnh như vậy. chúng ta cần trở về, để em cùng những người khác kiểm tra cho chính xác hơn” Lâm San Hô nói

“Vậy giao Lâm Phong cho em.”

“Chúng ta là quan hệ gì? sao anh lại khách khí với em chứ?” Lâm San Hô thâm ý nhìn Phượng Khuynh Ca liếc mắt một cái. Đến gần Phượng Tử Thịnh, hướng bên tai y phun ra một hơi:“Cám ơn anh đã nhiều ngày làm bạn cùng em, cho em cảm giác thời điểm trở về năm đó”

Phượng Tử Thịnh có chút xấu hổ hơi đẩy ra Lâm San Hô. Lâm San Hô thời điểm nói ra câu đó không hiểu rõ ý của cô nhưng trước khi rời đi lại thâm ý nhìn Phượng Khuynh Ca một cái.

“Hừ! thì ra anh nói đi công tác chính là đi tìm Chị San Hô”. Phượng Khuynh Ca bĩu môi, không hề giận nói: “cho dù anh cùng tỷ ấy đi chơi, em cũng không ngăn cản anh! Em ghét nhất chính là người khác lừa gạt em.”

“Tiểu ca, sự thật không phải như vậy, San Hô đang nói đùa!” Phượng Tử Thịnh biết được dụng ý của Lâm San Hô

Vài ngày trước thời điểm hắn uống say đã cùng Lâm San Hô nói rất nhiều thứ, chỉ còn kém một chút hắn lại đem Lâm San Hô trở thành Phượng Khuynh Ca. đi công tác chỉ là cái cớ hắn đưa ra, chỉ có một mình hắn hiểu rõ ý nghĩ của mình.

Kết quả có thể nghĩ, ly khai Phượng Khuynh Ca, hẳn càng thêm tưởng niệm cô. Thậm chí... Còn tại trong mộng cùng cô cái kia gì.

Tuy rằng tình cảm của hắn dành cho Phượng Khuynh Ca là tình cảm anh em đơn thuần nhưng hắn không phải là một tên ngốc...không cần nghĩ cũng hiểu rõ nguyên nhân, hắn... thế nhưng lại yêu chính đứa em gái của mình!

22. Chương 22: Anh Trai Thâm Mến

Cha mẹ của Mạnh Lâm Phong vội vàng từ Mạnh gia đến vọng sa đảo theo sau còn mang theo bác sĩ riêng của gia đình. Sau một hồi kiểm tra hoàn toàn không tìm ra được nguyên nhân bệnh gì đành mang Mạnh Lâm Phong trở về.

Phượng Khuynh Ca tức giận Phượng Tử Thịnh thẳng đến khi về đến phượng gia cũng không cùng Phượng Tử Thịnh nói chuyện. Phượng Tử Thịnh bất đắc dĩ thở dài tìm mọi cách hóng dụ làm cô vui vẻ, Phượng Khuynh Ca nhìn nhìn hắn lại bĩu môi không thêm đến.

Buổi tối khi ăn cơm, Phượng Khuynh Ca cũng không xuất hiện, Phượng Tử Thịnh lo lắng sợ ảnh hưởng đến sức khoẻ của cô liền cho người mang cơm đến phòng của cô. Sau một tiếng, Phượng Tử Thịnh thấy người giúp việc trở ra mang theo khay không mới yên tâm.

Phượng Tử Thịnh lén lút mở cửa phòng của cô, phát hiện Phượng Khuynh Ca yên ổn ngủ, xem ra cả ngày hôm nay thật sự rất mệt mỏi. Phượng Tử Thịnh sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô bước chân giảm nhẹ lực, ngồi ở đầu giường ôn nhu nhìn cô.

“Tiểu Ca, Anh trai thật xấu, cư nhiên có suy nghĩ xấu xa như vậy đối với em. Chúng ta là anh em ruột mà có đúng không, sao anh có thể làm như vậy với em được”. Phượng Tử Thịnh đau khổ xoa xoa trán.

Phượng Khuynh Ca đi ngủ quên tắt đèn, lúc này ánh sáng của đèn chiếu xuống màu da như bạch ngọc trong ánh sáng toả ra một màu xinh đẹp chân thật. Phượng Tử Thịnh vài lần vươn tay lại rút về.

Phượng Khuynh Ca ngủ thật sự rất sâu, miệng nhỏ khe hở, tay phải hơi động chạm nhẹ bên má, cô vừa động cảnh xuân trước mắt liền hiện ra.

Da thịt trắng mịn cùng một màu áo ngủ dưới ánh đèn như ẩn như hiện. trong không khí còn thoảng toả ra một mùi thơm ngọt ngào. bầu không khí trong phòng trở nên đầy ái muội.

Phượng Tử Thịnh ánh mắt hơi trầm xuống, không tự giác nuốt nước miếng. Phượng Tử Thịnh nhắm chặt hai mắt, lại mở mắt, màu đỏ âm trầm trong mắt không hề giảm đi mà còn tăng lên.

hắn đã cố gắng áp chế bản thân mình nhưng thân thể dường như không nghe lời. theo bản năng càng ngày càng nóng, tim đập càng ngày càng nhanh, dưới thân một màn sôi trào càng ngày càng hưng phấn. Phượng Tử Thịnh hận chính mình không thể hoá thành sói đem người ngay trước mắt mình một phát ăn sạch.

Dục vọng như thủy triều vỡ đê, một khi mãnh liệt mà đến, liền không thể phòng ngự, khơi thông là biện pháp duy nhất (câu này ta để nguyên văn nhé~). Phượng Tử Thịnh run run cầm bàn tay như trân bảo của Phượng Khuynh Ca. từng ngón tay trắng nõn Phượng Tử Thịnh si ngốc nhìn, đặt bên môi, chậm rãi hé miệng chậm rãi thưởng thức như một món ăn ngon nhất trên đời. ,

Không đủ! Như vậy thật không đủ! Hắn cần càng nhiều! Hắn hy vọng tiểu Ca trở thành nữ nhân của hắn.

Phượng Tử Thịnh ánh mắt càng ngày càng đỏ, đầu óc giống như bị hư hỏng, mất đi năng lực phán đoán cùng tự hỏi, bất kể là mắt hay trong lòng đều bị tình dục chiếm đóng.

Rầm! Phượng Tử Thịnh kéo xuống khoá quần, run run tay nắm lấy nam căn đang trướng lên vô cùng đáng thương. thời điểm đặt tay Phượng Khuynh Ca lên nam căn của mình, Phượng Tử Thịnh thở ra một hơi.

Thật thoải mái! hần muốn càng nhiều. Đây là tay của tiểu Ca, tiểu Ca đang vì hần phục vụ. Nếu là miệng của cô thì càng tuyệt, hoặc là nơi nhụy hoa mềm mịn khẳng định sẽ càng thích, càng thêm thoải mái .

“A! Tiểu Ca, tiểu Ca của anh, mau nữa chút...” Phượng Tử Thịnh nhắm mắt lại, ảo tưởng đến việc đặt Phượng Khuynh Ca dưới thân của mình

Phượng Tử Thịnh bên này chìm trong suy nghĩ của mình hoàn toàn không hay biết đến việc đôi tay nhỏ đang run lên, mà chính chủ nhân của nó hơi thở càng trở nên dồn dập, lông mi run lên run, gắt gao cắn môi, phòng ngừa chính mình hô lên.

Làm ơn! Cô cũng không phải người đã chết. Phượng Tử Thịnh lấy tay cô tự an ủi, làm như cô không có cảm giác sao? trời ạ. bọn họ là anh em không phải sao? hần không phải là nam chủ của nữ chủ sao?

Phượng Khuynh Ca hai lần làm người, chưa từng trải qua việc hoan ái. Tuy rằng trước kia cô là họa sĩ chuyên vẽ truyện H, cũng từng xem qua AV hoặc là xem H văn từ suy nghĩ mà tưởng tượng.

Thật đáng ghét! Cô giống như...muốn. khối thân thể này vốn đã rất hấp dẫn, cô thật sự rất cố gắng không biến chính mình trở thành sắc nữ.

23. Chương 23: Mộng Du?

Phượng Tử Thịnh gắt gao nắm lấy tay của Phượng Khuynh Ca không ngừng cao thấp bộ lộng. Phượng Tử Thịnh nhắm chặt hai mắt, mày khẽ cau, mỗi hơi trên cơ thể giống như trân châu từng hạt rơi xuống, men theo xương quai hàm xanh tiến vào bên trong lớp áo trước ngực.

học...học... Phượng Tử Thịnh mở miệng thở dốc, hô hấp dồn dập hơi thở gấp gấp như sói như hổ kiềm nén âm thanh. Trong đầu hần lúc này tràn ngập hình ảnh xinh đẹp kiều diễm của Phượng Khuynh Ca.

“tiểu Ca...thật thoải mái...ân..anh trai sắp đến...” âm thanh của Phượng Tử Thịnh chính là thứ mà Phượng Khuynh Ca yêu thích nhất, hiện tại thanh âm mang theo trầm thấp tình dục khiến cho cô hoàn toàn bị mê hoặc.

Đủ! Đủ! Phượng Khuynh Ca ở trong lòng la lớn: thân ái anh trai, người có thể để cho ta an phận được không? Cho dù người muốn phát tiết cũng có thể tự mình an ủi được không?

Cô thật sự không chịu nổi nữa rồi! làm sao đây? Làm sao a

~ cô sợ nếu chẳng may không kiềm nén được phát ra âm thanh thì sao?

Cô thật không cam lòng! dựa vào cái gì hần được hưởng thụ sung sướng còn cô thì phải ỉn nhẫn chịu đựng chứ. Nói thật, cho dù là anh trai thân sinh của cô thì sao chứ, có chút quái dị nhưng cô mới không quan tâm.

Không được! cô cần phải tìm ra biện pháp xử lý thật tốt.

Phượng Khuynh Ca hung hăng cắn ngón tay, đau đớn không làm cho cô thanh tỉnh, ngược lại càng làm cho cô nổi lên hứng thú SM. Cô nhú nhú mày, hai mắt đột nhiên trở nên mờ lung.

“Anh trai...” Phượng Khuynh Ca khinh gọi một tiếng: “là anh đang đi vào trong mộng của em sao?”

Phượng Tử Thịnh nghe thấy thanh âm của Phượng Khuynh Ca thiếu chút nữa tước vũ khí đầu hàng. thần sắc Phượng Tử Thịnh bỗng nhiên tái nhợt, không dám mở to hai mắt lo lắng nhìn cô , sợ hãi nhìn thấy sự lạnh nhạt cùng chán ghét của cô. Nhưng hần nghe đến câu sau của cô tỉnh thần đang căng thẳng dần được thả lỏng. tâm tình dần được thả lỏng, hơn nữa ngày trôi qua không nghe thấy tiếng của Phượng Khuynh Ca, Phượng Tử Thịnh đột nhiên thiếu kiên nhẫn không yên nhìn về phía cô.

Phượng Tử Thịnh nhìn thấy ánh mắt mờ lung không tiêu cực của Phượng Khuynh Ca, cô nữa người ngồi dậy, vai áo trễ xuống vai, để lộ một phần tiểu hồng đào nộn nộn trắng trắng trước mắt, tình dục trong cơ

thể vừa vui đi vài phần liền giống như mầm mống vì rút thời sinh sôi phát triển với cấp số nhân bằng mắt thường có thể nhìn thấy được lan rộng toàn cơ thể (cái này là ta chém).

“em giống như bắt được cái gì đó.” Phượng Khuynh Ca về mặt hồn nhiên nói: “Uh, cứng quá nga! Còn có thể động đâu!”

Phượng Khuynh Ca tay động vài cái, làm cho Phượng Tử Thịnh thét lớn một tiếng. Phượng Tử Thịnh hiện tại xác định Phượng Khuynh Ca cũng không có tỉnh, nếu cô sau khi tỉnh lại trông thấy chính mình làm loại chuyện này, khẳng định sẽ vô cùng tức giận.

Tiểu Ca bị mộng du sau? tại sao từ trước đến nay không có nghe thấy người giúp việc trong ngày nói qua?

Hắn hiện tại không có thời gian lo lắng, Phượng Khuynh Ca bỗng nhiên buông ra cự vật của hắn, trong lòng Phượng Tử Thịnh đột nhiên có cảm giác trống rỗng, khó chịu. tầm mắt hướng về Phượng Khuynh Ca chỉ thấy lúc này cô bỗng nhiên ngồi dậy hướng về phải hắn bò đến, tầm mắt hoàn toàn không chuyển nhìn nhìn “tiểu tử thịnh”.

Phượng Tử Thịnh vô cùng khẩn trương. Trong lòng hắn rối rắm cùng phức tạp. trong đầu hắn cùng lúc xuất hiện hai ý nghĩ, hắn thật hy vọng tiểu Ca tỉnh dậy, sau đó đem hắn đuổi ra ngoài. Nhưng một nơi khác Phượng Tử Thịnh hy vọng Phượng Khuynh Ca không tỉnh lại để có thể mặc hắn làm gì thì làm.

Phượng Khuynh Ca liếm môi, trong mắt hiện lên tia lo lắng. tiểu tử thịnh thật sự quá lớn, cho dù trước kia cô từng xem qua AV nhưng cũng chưa từng gặp qua người có vật vừa thô to vừa dài như vậy, cô vẫn là xử nữ nha, có thể chịu nổi sao?

vật nhỏ đang ngẩng đầu, trên đầu đang rỉ ra một chất lỏng màu trắng đục. nếu Phượng Tử Thịnh cẩn thận quan sát sẽ thấy hai tai của cô cũng như toàn thân đỏ ửng.

Phượng Tử Thịnh chột dạ chỉ dám nhìn cơ thể của cô hoàn toàn không dám đối mặt với cô, tự nhiên không phát hiện sự khác thường của cô.

Cô thật sự không chịu nổi loại kích tình này, không cần biết kết cục như thế nào, cô quyết định, tấn công về phía hắn.

24. Chương 24: Đúng Là Miệng Con Vịt

Phượng Khuynh Ca hôn lấy cánh môi của Phượng Tử Thịnh, hai tay ôm lấy cổ hắn. Phượng Tử Thịnh đáng người cao đến 1m87 còn cô chỉ cao 1m68 so về dáng người cô hoàn toàn không gặp nhiều thuận lợi. trên môi Phượng Tử Thịnh hãy còn mùi thuốc lá thoang thoảng, cô vốn là người không thích mùi thuốc lá tuy nhiên lúc này đang mùi vị này làm càng làm cho cô thêm kích thích.

Trong lòng Phượng Tử Thịnh giống như có hàng trăm ngàn con kiến đang bò ngổn ngang đang cắn phá khắp nơi, tâm tình ngứa ngáy khó chịu hoàn toàn không thể khống chế được chính mình. hắn biến thụ động thành chủ động hai tay vòng qua người Phượng Khuynh Ca ôm trọn cô vào lòng.

nụ hôn nồng nhiệt xuất hiện làm gì còn nhớ đến huyết thống anh em, lúc này cả hai chỉ biết rằng trước mặt mình là nam hay nữ hận không thể lập tức biến thành dã thú tấn công đối phương.

Lúc này bên ngoài trời bắt đầu đổ mưa. cửa sổ không có đóng lại, gió thổi qua như cuồng phong thét gào lướt qua song cửa cuốn lấy rèm cửa cuốn cuộn nổi lên theo gió đi vào còn có mưa rơi vào phòng.

Phượng Khuynh Ca mở rộng quần áo của Phượng Tử Thịnh. Cô vô cùng mất hứng a! Phượng Tử Thịnh đã muốn cởi bỏ dây áo ngủ của cô, bên trong chỉ còn sót lại một lớp nội y mỏng mảnh vậy mà trên người hắn quần áo vẫn chỉnh tề! hừ!

Có lẽ vì có chút tức giận, Phượng Khuynh Ca thô lỗ kéo đi quần áo trên người hắn, rời đi môi hôn lên trán, chân mày, mí mắt, cổ cuối cùng càng hôn càng đi xuống.

Phượng Tử Thịnh kêu lên một tiếng, trên mặt tràn ngập sắc dục, khuôn mặt đỏ ửng như rượu vang ủ kín lâu năm. Hai mắt Phượng Tử Thịnh tràn ngập sắc đỏ mang theo hơi nước phiếm tình hoàn toàn bị trạng thái hiện tại chinh phục.

nắm lấy mái tóc của Phương Khuynh Ca tình sắc theo chiều dài ngược, Phượng Tử Thịnh hướng đến phía dưới thân mình ẩn miệng cô hãm trụ tiểu tử thịnh.

Phượng Khuynh Ca đang mê mê ôm hôn cơ thể của hắn hoàn toàn không để ý đến chiều hướng dài ngược đang xảy ra với mình khi nhận ra đã thấy mình hôn lên phía trên tiểu tử thịnh.

chạm một cái giống như lò xo liền nảy lên chạm vào môi cô. Mang theo hương vị nồng đậm bay tận vào trong mũi mặt cô liền đỏ lên do dự một lát hoàn toàn chưa nghĩ ra cần làm gì tiếp theo.

Trong phòng hoàn toàn yên lặng chỉ nghe tiếng hít thở cùng nhịp tim đang đập loạn vang lên. Phượng Tử Thịnh nắm chặt hai tay của mình trong lòng lại vô cùng khẩn trương.

Tiểu Ca rất nhanh liền sẽ tới phía dưới. có hay không sẽ giúp mình....ân rất kích thích.

Phượng Khuynh Ca trong mắt hiện lên thần sắc bướng bỉnh. Cô cố ý kéo dài thời gian kích thích tiểu tử thịnh, hướng phía trên di chuyển.

Nhìn thấy Phượng Tử Thịnh gấp rút ẩn hạ đầu của cô, cầm lấy tiểu tử thịnh không thương tiếc đưa vào miệng cô. Phượng Khuynh Ca nhú nhú mào, loại hương vị quái dị này làm cho cô hoàn toàn không thể thích ứng.

“ân....thật tuyệt...” Phượng Tử Thịnh than nhẹ một tiếng. “Bảo bối, ngậm vào.....”

Phượng Khuynh Ca ánh mắt nheo lại. Phượng Tử Thịnh có còn nhớ cô là ai không vậy? người ta nói nam nhân đều suy nghĩ bằng nửa thân dưới, xem ra không phải sai a~ mới vừa rồi còn rối rắm vậy mà giờ lại thoải mái đến vậy, hắn còn có thể nhớ đến cô là ai sao?

Phượng Khuynh Ca muốn hắn đối mặt với sự thật nhưng cô biết nếu điều đó xảy ra đừng nói là hoan ái cho dù là mộng tưởng cũng không còn.

Nghĩ đến đó, cô lại thô bạo hãm trụ tiểu tử thịnh vào trong cho dù rất khó chịu cùng cố gắng đi chẳng nữa thì cũng phải nói một điều là: miệng cô rất nhỏ cho dù có cố gắng cũng không hãm trụ hoàn toàn.

Cô nắm lấy một phần tiểu tử thịnh vươn ra đầu lưỡi nhỏ nhắn liếm lấy phía trước lại xoay vòng liếm nhẹ từ góc đến ngọn. Phượng Tử Thịnh nhìn thấy một màn trước mắt càng thêm kích thích, hai mắt nhuốm đỏ dục vọng.

“Thoải mái sao?” Phượng Khuynh Ca thanh âm ngọt ngào, lại cố ý giảm nhẹ lực mang theo vài phần khêu gợi mỉa mai, Phượng Tử Thịnh bị đẩy kích hô lên một tiếng, ấn mạnh đầu cô đẩy tiểu tử thịnh về phía trước dùng sức khiến cho cô hãm trụ hoàn toàn.

“Bảo bối, mau...lên...anh sắp đến...” Phượng Tử Thịnh nhắm nháy thật sự vất vả. Hắn từ trước tới nay chưa từng có trải nghiệm tình dục kích thích như bây giờ, giống như tiểu mao tử lần đầu trải nghiệm cảm giác tình dục.

“không được! người ta không có thoải mái....” Phượng Khuynh Ca bĩu môi nói:“yên tâm, rất nhanh anh liền cho em cảm thấy thoải mái”. Lúc này, Phượng Tử Thịnh giống như biến thành ác ma, trên mặt tràn ngập tà ác nhìn cô tươi cười: “đợi lát nữa liền cho em dục tử dục tiên.....”

cứ như vậy cô liền thích ứng được kích thích mà Phượng Tử Thịnh mang đến cho dù có chút khó chịu nhưng vậy cho cô cảm giác vô cùng kích thích nhưng là có kích thích thì cô cũng có chút ngưỡng ngưỡng a

~Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng sấm vang dữ dội mang theo ánh sáng như bảo kiếm xuyên qua làm cho mọi thứ trong phòng đều nhìn thấy rõ.

tiếng sấm vang lên làm cho Phượng Tử Thịnh run lên, sắc mặt tái nhợt giống như người gặp phải quỷ dữ. Hắn ngơ ngác nhìn Phương Khuynh Ca ngồi phía dưới lại nhìn cả gian phòng hoàn toàn rối trong mắt hiện lên tuyệt vọng.

“Ta... Ta làm cái gì? Ta làm sao có thể... Ta làm cái gì? Đáng chết!” Phượng Tử Thịnh đẩy ra Phượng Khuynh Ca, cầm áo khoác chạy ra ngoài.

Phòng của hắn chính là kẻ bên, hiện tại đã là lúc nửa đêm sẽ không có ai nhìn thấy được cơ thể của hắn. Chính là... Phượng Khuynh Ca cắn cắn môi, phần hận thầm nói: thật đến miệng mà còn bị mất!

25. Chương 25: Mạnh Lâm Phong Tiến Vào Phượng Gia

Phượng Tử Thịnh đi rồi, Phượng Khuynh Ca lặn qua lộn lại suốt một đêm không ngủ được. cô tự hỏi nên xử lý chuyện tình cảm của Phượng Tử Thịnh dành cho cô như thế nào. Xét về phương diện của cô nếu muốn tìm một vài nam nhân cũng không khó khăn gì, chỉ cần là người có diện mạo tốt, tính cách thoải mái, mọi người đến với nhau vì nhu cầu, kết thúc liền chấm dứt không dây dưa hay có bất kỳ quan hệ gì. Nhưng mà Phượng Tử Thịnh là anh trai của cô, cả hai không cần sống chung cả đời như sẽ đối diện nhau cả đời, nếu xử lý không tốt thì vô cùng xấu hổ.

Phượng Khuynh Ca suy nghĩ cả đêm, bên ngoài mưa gió thét gào không ngừng càng làm cho lòng cô càng thêm rối loạn. ngày hôm sau, cô liền mang theo gương mặt gấu mèo xuất hiện trước bàn ăn, tất cả mọi người trong nhà đều kinh ngạc.

— “Cô chủ, tối hôm qua cô không ngủ được sao? tiếng sét ảnh hưởng đến cô sao?”

— “ân! Anh trai đâu?” Phượng Khuynh Ca sắc mặt không được tự nhiên do dự có nên xuống lầu hay không hay là....trốn trong phòng một ngày?!

No!

nếu làm như vậy chẳng khác nào có tật đặt mình! Cô mới không phải kẻ ngốc!

“Cậu chủ đi tới công ty . Ai! Cô chủ cô cũng nên khuyên thiếu gia a, cho dù công việc có bận bịu đến đâu cũng nên nghĩ đến sức khỏe. Hôm nay trời còn chưa sáng đã đến công ty.” quản gia đứng một bên nói

Phượng Khuynh Ca thở dài một hơi. thật tốt hôm nay hắn không có ở nhà như vậy cô có thể an bài mọi chuyện thật tốt không cần phải sợ giấu đầu hở đuôi a. cô hôm nay cần phải làm gì ngày hôm nay đây?

người giúp việc mang đồ ăn lên, Phượng Khuynh Ca một bên vừa ăn vừa suy nghĩ, xem ra hôm nay cô tốt nhất là nên ở nhà vậy. Phượng Tử Thịnh nếu đã muốn trốn tránh cô như vậy cho dù cô muốn tìm hắn cũng không thể tìm được, tránh không cần phải làm cho hắn xấu hổ.

sau khi dùng xong bữa sáng, Phượng Khuynh Ca liền trở về phòng chơi máy tính. Chưa đầy nửa tiếng người giúp việc bên ngoài gõ cửa, lên tiếng: “cô chủ, mạnh tiên sinh cùng mạnh phu nhân đến.”

Phượng Khuynh Ca đang chơi trò “sánh vai mỹ nhân” tay lướt trên bàn phím chợt dừng lại, trong đầu suy nghĩ đến mạnh tiên sinh cùng mạnh phu nhân là người như thế nào. Tuy rằng Phượng Khuynh Ca sinh ra lớn lên trong giới thượng lưu luôn giao tiếp với những người trong giới chính là mạnh gia là một gia tộc rất sâu xa tìm hiểu lại khó khăn,. Mạnh Lâm Phong là người đầu tiên cô tiếp xúc với người của mạnh gia.

chắc không phải đâu. trước kia tất cả mọi việc đều do Phượng Tử Thịnh làm, tất cả mọi việc đều do hắn xử lý, thái độ của mạnh gia đối với cô rất bình thường nếu muốn tìm thì cũng nên tìm Phượng Tử Thịnh a. Sao có thể đến tìm cô chứ.

Làm chủ nhân, Phượng Khuynh Ca phải tự mình đón khách. Nàng dùng tốc độ nhanh nhất thay đổi quần áo, bước xuống lầu thời điểm nhìn thấy trên sofa có ba người, quả nhiên cô đoán không sai.

“Khuynh Ca, quấy rầy con, thật sự là ngược ngược.” phụ thân Mạnh Lâm Phong mang theo vẻ mặt bất đắc dĩ: “Chúng ta cũng là không có cách nào , đành phải tìm con giúp đỡ.”

Phượng Khuynh Ca hướng Mạnh Thiên Hoa mỉm cười nói: “Chú Mạnh, lấy quan hệ hai nhà chúng ta, Chú còn khách khí cái gì? nếu chú cần gì giúp đỡ xin người cứ nói?”

Mẹ Mạnh Lâm Phong Chu Mộng Ngọc ngồi bên cạnh ôm mặt khóc, Mạnh Thiên Hoa nhú mồm muốn trách cứ nhưng không đành lòng.

Phượng Khuynh Ca lập tức hiểu được. Bọn họ hẳn là vì chuyện của Mạnh Lâm Phong mà tìm đến đây, chính là cô có thể làm được cái gì chứ? hẳn hiện tại đang sinh bệnh, à cô thì không phải là bác sĩ mà.

“Lâm Phong hiện tại cái gì cũng không có nhớ, chỉ duy nhất có một mình con là nhớ rõ, chúng ta có đến tìm bác sĩ, họ nói rằng trước kia chưa từng có trường hợp như vậy xảy ra, hiện tại vẫn chưa tìm ra được cách chữa trị. bất quá quả thật may không có chuyện gì ảnh hưởng tới cơ thể của Lâm Phong, nếu không thật sự chúng ta chỉ có thể tìm tới cái chết. chúng ta sợ dĩ tìm đến con nhờ giúp đỡ là vì Lâm Phong chỉ nhớ mỗi mình con. Cho nên chúng ta hy vọng Lâm Phong khi ở cạnh con sẽ nhớ ra được chuyện gì đó. tiểu Ca, mong con giúp đỡ chúng ta” Chu Mộng Ngọc cầm tay cô nước mắt nói.

“nhưng con không hiểu, con có thể làm gì?” Phượng Khuynh Ca mang theo vẻ mặt nghi ngờ hỏi.

“con giúp chúng ta chiếu cố Lâm Phong một thời gian có được không? cả hai lớn lên từ nhỏ với nhau, trước kia Lâm Phong luôn xem con em gái của mình, đối với con tình cảm dành tặng cũng rất nhiều. còn có, không phải con rất thích Lâm Phong sao? như vậy con sẽ rất hiểu nó, sẽ biết được rất nhiều chuyện của trước kia, con có thể chậm rãi giải thích hay giúp đỡ nó tìm lại những ký ức trước kia”. Chu Mộng Ngọc vẻ mặt cầu xin nhìn cô.

26. Chương 26: Ngoạn (Chơi) ?

Phượng Khuynh Ca vẻ mặt khó xử. cô nhìn Mạnh Lâm Phong, từ khi hắn bước vào tới giờ cô vẫn chưa cẩn thận nhìn hắn một lần. hiện tại, Mạnh Lâm Phong nhìn thật sự rất đáng yêu, xem ra trí nhớ bị mất đi nhìn hắn lại có vẻ tốt hơn.

Đối mặt với sự cầu sinh của Mạnh Thiên Hoa và Chu Mộng Ngọc cô thật sự rất khó xử, bình thường cô cùng Mạnh gia rất ít khi qua lại nhưng là lão gia tử của mạnh gia rất thích anh trai thời điểm anh trai vừa mới tiếp nhận sự nghiệp của phượng gia đã nhận rất nhiều sự giúp đỡ từ ông.

Nhưng mà cô cũng không phải là bác sĩ thì làm được cái gì, nếu không giúp được Mạnh Lâm Phong vậy Mạnh gia càng thất vọng. cự tuyệt cũng không được mà tiếp nhận cũng không được, nếu có anh trai ở nhà thì thật tốt.

“Chú Mạnh, bác gái con thật sự lo lắng, con sẽ không thể chăm sóc cho Lâm Phong. Như vậy, Lâm Phong trước tiên cứ ở nhà con ít ngày. Tuy rằng con không được tỉ mỉ nhưng vẫn có người giúp việc trong nhà. nếu ba ngày sao vẫn không có tiến triển gì vẫn là nên mang đến bệnh viện đi kiểm tra. Anh hai cùng Lâm Phong là huynh đệ tốt, anh hai nhất định sẽ tìm cho hắn một bác sĩ tốt nhất. con sắp xếp như vậy được không?” Phượng Khuynh Ca chậm rãi nói.

Mạnh Thiên Hoa cùng Chu Ngọc Mộng cũng biết rõ làm như vậy sẽ mang đến phiền toái cho Phượng Khuynh Ca. bọn họ cũng không còn cách nào mới đến nhờ cô. Trên thực tế họ cũng không có bất kỳ hy vọng gì.

“Lâm Phong, đây là Khuynh Ca mà con vẫn hay nhắc đến, con xem có nhớ rõ hay không?” Mạnh Thiên Hoa nhẹ giọng nói.

“con nhớ rõ cô ấy!” Mạnh Lâm Phong nở nụ cười mười phần vui vẻ chân thật. nụ cười chân thật không chút gian xảo cùng dối trá ngay cả cô là người chán ghét hắn cũng cảm thấy mềm lòng.

“vậy...nói nghe xem thử có phải hay không người nhớ nhầm”. Phượng Khuynh Ca mỉm cười nhìn hắn.

“em là tiểu Ca, là vợ sắp cưới của anh”. Mạnh Lâm Phong vẻ mặt chắc chắn nói:“Chúng ta khi nào thì kết hôn?”

“con xem! Khuynh Ca, Lâm Phong ngay cả chúng ta đều không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ có một mình con. Nếu không phải tình cảm hai đứa tốt như vậy Lâm Phong làm sao có thể nhớ rõ con?” Chu Mộng Ngọc một bên lau nước mắt nói.

Phượng Khuynh Ca âm thầm liếc mắt một cái xem thường. nếu cô không cải biến tình thế, dựa theo nguyên tác của tác giả, kết thúc của truyện cô biến thành vật hy sinh trở thành nhân vật chết thảm nhất. loại cảm giác này cô nhớ rõ.

Mạnh Thiên Hoa là chủ tịch tập đoàn Mạnh thị, Chu Mộng Ngọc là tổng giám đốc cả hai người chính là đại nhân vật. nếu không phải liên quan đến chuyện tình của Mạnh Lâm Phong bình thường cũng chỉ có thể nhìn thấy họ trên tạp chí hoặc trên ti vi. Hiện tại, Phượng Khuynh Ca chấp nhận lời yêu cầu của họ như vậy cả hai liền lấy cớ công việc rất nhanh rời đi.

Một giờ sau, người nhà của Mạnh gia liền mang theo đồ dùng sinh hoạt cá nhân của Mạnh Lâm Phong tới. Phượng Khuynh Ca ngồi ở trên sofa xem tivi, Mạnh Lâm Phong vẫn luôn không chuyển mắt nhìn cô.

Khóe miệng cô giật giật, buông ra điều khiển ti vi thản nhiên nhìn Mạnh Lâm Phong: “Lâm Phong, nói xem có phải hay không người đang giả ngốc? Ta không phải là người mà người yêu nhất, người làm sao có thể nhớ rõ ta?”

“tiểu Ca, anh không có giả ngốc, trong đầu của anh thật sự trống rỗng, không nhớ được bất kỳ việc gì chỉ nhớ rõ một mình em!” Mạnh Lâm Phong giọng nói uỷ khuất giống như đứa nhỏ.

Phượng Khuynh Ca phát hiện có vô số ánh mắt trách móc hướng về phía cô, nhìn xung quanh chỉ thấy tất cả mọi người đang cầm đồ dọn quét nhưng thật sự chính là đang nghe ngóng bọn họ nói chuyện. thời điểm Mạnh Lâm Phong nói ra câu kia bọn họ còn đau lòng nhìn hắn chỉ kém trên mặt không viết ra chữ: “đại tiểu thư cô thật xấu, khi dễ tiểu hài tử” Phượng Khuynh Ca chịu không nổi. nếu người hầu đã thích Mạnh Lâm Phong như vậy để bọn họ coi đi, cô cần phải tiếp tục hưởng thụ cuộc sống tự do của mình

Sau khi ăn cơm trưa xong Phượng Khuynh Ca chuẩn bị đi ngủ. mỗi lần trước khi ngủ cô có thói quen tắm rửa, tất cả mọi người đều biết cho nên cô không bao giờ khoá cửa ngoài.

“ tiểu Ca đang tắm sao?” Mạnh Lâm Phong mở cửa bước vào, tò mò nhìn cô:”anh cũng muốn”

27. Chương 27: Thử Mạnh Lâm Phong!

Phượng Khuynh Ca vừa mới xối thân thể, nghe thấy tiếng nói của Mạnh Lâm Phong tay đột nhiên run lên, vòi sen trong tay liền rơi xuống nền nhà tắm tạo ra tiếng vang dữ dội.

Cô thở dài một hơi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ai cho người vào? Đi ra ngoài!”

Mạnh Lâm Phong bước vào nhà tắm nhìn Phượng Khuynh Ca cười hì hì, căn bản không có để ý đến lời nói của cô. hắn rất nhanh cởi bỏ quần áo trên người, chỉ còn sót lại một lớp nội y cuối cùng. hắn nhìn nhìn Phượng Khuynh Ca trên cơ thể còn lưu quang của nước, lại cảm thấy vô cùng chướng mắt trước lớp tiểu nội y trên cơ thể cô, cuối cùng đem nội y còn lại trên cơ mình cởi bỏ.

Phượng Khuynh Ca cảm thấy trước trán mình nổi lên vài vạch đen, cô nhu nhu trán, tự hỏi chính mình chỉ có một quyền sau ót khiến hắn trở nên hỗn loạn. tên này không phải liền bị mất trí sao? vậy nếu như làm một lần nữa có hay không trở lại bình thường?

hừ! tức chết cô mà!

Cô mới không tin hắn bị mất trí. nếu bị mất trí trở thành một kẻ ngốc như thế nào lại biết cách dụ dỗ người khác chứ.

Phượng Khuynh Ca trước mắt trở nên hỗn loạn, trong đầu bỗng nảy ra một ý nghĩ. nếu muốn biết hắn có ngốc hay không liền thử một chút liền biết ngay không phải sao?.

“Lâm Phong, đến đây” Phương Khuynh Ca bày ra một tư thế mị hoặc, hướng Mạnh Lâm Phong vẫy vẫy ta.

Mạnh Lâm Phong cao hứng đi đến, chính là trên sàn nhà tắm còn đọng nước chưa khô, chân vừa đi được vài bước liền muốn ngã xuống sàn. Thân thể Mạnh Lâm Phong ngã về phía trước chỉ kém Phương Khuynh Ca vài bước nhỏ. Nhìn thấy tình hình không ổn, Phương Khuynh Ca liền đỡ lấy Mạnh Lâm Phong. Cô thẳm la lớn trong lòng: làm ơn, cô không muốn mình bị biến thành đê mê thịt dàu.

thời điểm hai người ngã xuống cùng một chỗ, cả hai đều run lên một chút, Phương Khuynh Ca cả người trở nên vô lực, tựa vào trên người Mạnh Lâm Phong.

“tiểu Ca, nơi này tại sao lại trở nên lớn như vậy chứ?” thanh âm của Mạnh Lâm Phong trở nên khàn khàn, Phương Khuynh Ca theo hướng tay hắn nhìn xuống, “nó” trong lời nói của chỉ “tiểu phong phong”

Cô trở nên choáng váng, âm thầm nuốt nước miếng, cô không ngờ tiểu phong phong vậy mà có dáng vẻ thật tốt, so với tiểu thịnh thịnh thô hơn nhưng lại không có dài như vậy. chắc chắn, như thế nào đang an yên ổn “ngủ yên” lại trở nên “thức tỉnh” chứ, biểu tình giống như bị cấm dục rất lâu a!

Phương Khuynh Ca trở nên khó khăn! cô không biết nên làm như thế nào bây giờ a~ thịt đưa đến miệng mèo mà không được ăn!

Á! tức chết cô! tức chết cô!

nữ nhân luôn coi trọng lần đầu tiên của mình. Tuy rằng Mạnh Lâm Phong lúc này như một đứa trẻ hồn nhiên, không còn làm cho cô chán ghét. Nhưng là cô vẫn muốn đem lần đầu tiên của mình dành cho người trong lòng.

trước mắt chỉ có hai người mà cô muốn, một là Phương Tử Thịnh, hai là Bạch Dật Thủy. Chẳng qua hai người này đều không dễ dàng gì mà ăn được!

“Không cần lo lắng, khẳng định lúc này người ngã xuống nên mới sưng lên. tự mình xoa đi”. Phương Khuynh Ca tà ác cười nói.

“tiểu Ca phải giúp anh thôi, mẹ nói, đau ở chỗ nào chỉ cần thổi thổi sẽ hết đau.” Mạnh Lâm Phong uỷ khuất nhìn cô.

Phương Khuynh Ca nhớ lại tối qua trong miệng hám trụ tiểu thịnh thịnh, cơ thể như có một dòng nhiệt lưu chạy trong cơ thể. Cô hô hấp kịch liệt, khao khát nhìn tiểu phong phong.

sẽ có hương vị gì đây? tiểu thịnh thịnh hương vị giống như chocolate, mùi vị không khác biệt mấy.

“này, làm cái gì a!~ không được sờ loạn” Phương Khuynh Ca phát hiện có thêm một vật cứng rắn phía dưới cuối đầu nhìn xuống cư nhiên nhìn thấy ngón tay của Mạnh Lâm Phong.

Đáng giận! cô không kịp ngăn cản. trên người cô chính là dạng tiểu thỏ không mao đừng nói là có ngay cả tóc gáy cô còn không có nữa là! Cơ thể cô hoàn toàn trắng nõn hoàn mỹ, trên dưới đều có một màu hồng xinh đẹp hấp dẫn.

“tiểu ca, nhìn xem...” Mạnh Lâm Phong sắc mặt ửng đỏ, thở hổn hển nói: “ngón tay thật thoải mái.” Mạnh Lâm Phong giống như phát hiện ra được một tiểu bảo bối, liền hiếu kỳ ngồi xổm, ngẩng đầu mang theo ánh mắt khẩn cầu nhìn cô.

Phương Khuynh Ca từ trên nhìn xuống, trong lòng khát vọng không ngừng giảm đi chỉ có càng lúc càng tăng lên. Bộ dáng của hắn làm cho cô lúc này hoàn toàn không còn giận dữ, cô thở dài coi như vì nguyên chủ báo thù.

Buông ra hai chân, Mạnh Lâm Phong càng tiến sát về phía người cô, vẻ mặt bùng bùng ửng đỏ, miệng không ngừng nuốt nước miếng. Môi của hắn chỉ cách tiểu muội muội của cô 1 cm mang theo hương vị trái cây mê hoặc, Mạnh Lâm Phong vươn đầu lưỡi liếm, nhân tình sáng lên: “Ăn ngon.”

Ặc

~~chết thềm!!!!!!!!!!!!

28. Chương 28: Mị Hoặc Phượng Khuynh Ca

Phượng Khuynh Ca cảm thấy vô cùng mất mặt. một mùi thơm dịu ngọt theo hai bên đùi non trắng nõn chảy xuống hai chân. Mùi thơm lạ lùng tản ra một loại cảm giác khát vọng không có thể dùng ngôn ngữ nào diễn tả, thâm nghĩ giống như có cái gì đó đang tan chảy vào trong không khí.

Phượng Khuynh Ca ngượng ngùng cắn môi, dụ hoặc nói: “nếu thích liền ăn nhiều một chút” (‘phật’ ta chảy máu đây)

Hai mắt của Mạnh Lâm Phong càng thêm sáng ngời. hắn không cần nói lại liền tựa đầu chôn giữa hai chân cô, lưỡi dài nhẹ nhàng lướt qua hám trụ hoa nhụy của cô.

“um...” Phượng Khuynh Ca rên khẽ một tiếng, một tay nắm chặt thành bồn tắm, một tay bám trụ trên lưng của Mạnh Lâm Phong. Móng tay dài khẽ trượt để lại trên lưng Mạnh Lâm Phong một đường dài.

Mạnh Lâm Phong ăn đau, động tác phía dưới tạm dừng, trong lúc vô tình đầu lưỡi khẽ lướt sâu vào bên trong. Phượng Khuynh Ca đầu óc trở nên choáng váng, hơi thở càng thêm gấp gáp.

Mạnh Lâm Phong nhe một hơi, đầu chôn ở hoa nhụy của cô. Nơi cảm của hắn có một ít râu nhỏ, ngẫu nhiên cọ xát vào da thịt của cô càng làm cho cô thêm kích thích

“ân...” Mạnh Lâm Phong càng tiến vào sâu hơn, càng dùng sức lại phát ra âm thanh mê hoặc.

Phượng Khuynh Ca cả người trở nên hư nhuyễn thiếu chút nữa trượt ngã về phía sau. Cô nắm chặt tóc của Mạnh Lâm Phong làm cho hắn ngừng đầu: chúng ta trở về giường được không?

Mạnh Lâm Phong đang trong giai đoạn hưng phấn, thời điểm đầu lưỡi tiến sâu vào trong lòng cho hắn càng thêm thích thú, hiện tại cô nói gì hắn đều nghe theo.

“chờ một chút, trên người chúng ta không được sạch, trước cần tẩy rửa đã” Phượng Khuynh Ca đứng lên phía sau Mạnh Lâm Phong cũng bước đến cầm lấy vòi hoa sen rửa sạch mồ hôi trên cơ thể hai người.

Thời điểm đứng sát vào người cô vật nhỏ phía sau hơi cọ sát từ tiểu lâm phong trượt ra dịch màu trắng đục.

Mạnh Lâm Phong cảm thấy vô cùng khó chịu, động động thất lưng. tiểu lâm phong trượt qua muội muội của Phượng Khuynh Ca, không thể sáp nhập, đau đến đau nhức khó chịu.

Mạnh Lâm Phong nắm lấy vai của cô, tách ra hai chân của cô rất nhanh muốn tiến vào.

Phượng Khuynh Ca bắt lấy tiểu Lâm Phong, ánh mắt phê phê liếc mắt nhìn hắn cười khẽ một tiếng: “không ngoan nha~ sẽ trừng phạt”

“tiểu Ca, thật khó chịu, muốn động một chút” Mạnh Lâm Phong nghĩ đến cơ thể của mình một mình tự động tiểu Lâm Phong.

Phượng Khuynh Ca tà ác cười nắm lấy tiểu Lâm Phong trong tay khẽ cũng động “là như thế này sao?”

Mạnh Lâm Phong khẽ rên một tiếng: “Uh, thật thoải mái, tiểu Ca, mau dùng sức một chút.”

Phượng Khuynh Ca làm sao có thể làm cho Mạnh Lâm Phong thoải mái hưởng thụ. Cô buông ra vật đang nắm, cầm lấy khăn tắm trên giá treo hướng Mạnh Lâm Phong làm mặt quỷ: “Xem biểu hiện của người nga!”

Mạnh Lâm Phong ủy khuất đi theo phía sau Phượng Khuynh Ca, tiểu Lâm Phong run lên run lên, nhìn qua cảm thấy vô cùng đặc biệt (ực....). cô đột nhiên có suy nghĩ nếu Mạnh Lâm Phong trở lại bình thường nhớ đến lúc này, hắn có hay không tự tìm cho mình một chỗ chui xuống?

Phòng của Phượng Khuynh Ca rất lớn, cô cố ý đùa giỡn Mạnh Lâm Phong. Trong thấy bộ dáng sốt ruột của hắn cô càng theo thích thú.

Cơ thể cô trải qua sự cải tạo của ma thụ so với người bình thường càng theo khoẻ mạnh, chẳng những dáng người nhẹ nhàng hơn càng xinh đẹp hơn rất nhiều.

Mạnh Lâm Phong cười to: “tiểu Ca, đứng lại !”

Nói xong, hắn đánh về phía cô, đem cô đặt ở sà nhà.

Phượng Khuynh Ca đang chạy khấn tẩm trên người trượt xuống lộ ra cảnh xuân , tiểu anh đào phía trước khê động.

Hai mắt Mạnh Lâm Phong trở nên sáng ngời, làm sao có chút nào giống như đũa ngọc? hắn đột nhiên nở nụ cười tà ác, cúi xuống hôn trụ môi của cô

Phượng Khuynh Ca không có bỏ qua ánh mắt của hắn, có chút hoài nghi có phải hay không hắn nhớ tới cái gì.

“Mạnh Lâm Phong, ngươi có biết ta là ai không?” Phượng Khuynh Ca một bên vừa thở vừa nói.

Mạnh Lâm Phong vùi đầu vào cổ cô, cười khê một tiếng đáp: “ em là buổi tiệc lớn, hiện tại ta muốn ăn em!”

29. Chương 29: Anh Trai Tức Giận

“Các người đang làm cái gì?” một tiếng rống giận vang lên làm hai người phía dưới hoảng sợ.

Phượng Khuynh Ca ngẩng đầu nhìn về phía âm thanh, chỉ thấy Phượng Tử Thịnh tay đang nắm khoá cửa mở ra, hai tròng mắt gắt gao nhìn họ, vẻ mặt khiếp sợ cùng phẫn nộ.

Mạnh Lâm Phong ngây ngốc nhìn Phượng Tử Thịnh, không có ý định buông ra Phượng Khuynh Ca. thân thể hai người còn gắt gao tiếp xúc với nhau, theo góc độ của Phượng Tử Thịnh có thể thấy được tiểu Lâm Phong đang động đậy.

Phượng Khuynh Ca cảm thấy vô cùng xấu hổ, đẩy ra Mạnh Lâm Phong. Tuy rằng hắn có chút ngốc nhưng theo bản năng vẫn thấy chuyện này vô cùng không tốt. hắn vội vàng đứng dậy, càng hoảng lại càng loạn, trượt chân đem Phượng Khuynh Ca ôm ngã xuống nền. tiểu Lâm Phong thiếu chút nữa tiến vào bên trong của Phượng Khuynh Ca, chính là trật một chút lại càng khiến cho Phượng Khuynh Ca thêm khó chịu.

“uh” Phượng Khuynh Ca sắc mặt ửng đỏ, phẫn nộ trừng mắt Mạnh Lâm Phong.

Mạnh Lâm Phong biết chính mình làm chuyện xấu, chạy nhanh kiểm tra thân thể của cô: “tiểu Ca, có hay không bị thương? Ta xem xem, nha, thật nhiều...”

“Câm miệng!” Phượng Khuynh Ca vội vàng ngăn cản không cho phép Mạnh Lâm Phong tiếp tục nói, xấu hổ nhìn Phượng Tử Thịnh ánh mắt còn mang theo tức giận còn có vẻ mặt mất tự nhiên.

Phượng Tử Thịnh đứng tại chỗ không nhúc nhích cũng không có tiến lên cũng không có lùi lại. Phượng Khuynh Ca nhìn thấy bộ dáng sợ hãi của hắn có chút tức giận.

Cô suy nghĩ thật cẩn thận. từ đêm hôm qua xảy ra chuyện của hai người, quan hệ giữa bọn họ đã muốn nứt rẻ. muốn trở lại quan hệ của anh em bình thường là không thể, chỉ có thể xuất hiện mối quan hệ khác.

Cô không muốn mất đi Phượng Tử Thịnh. kiếp trước sống cô đơn hơn mười năm trời, không có một người thân không có ai quan tâm, cô được sự sủng ái yêu thương của Phượng Tử Thịnh làm cho mê luyến.

được rồi! hắn đã không muốn chủ động vậy chỉ có thể tự bản thân cô chủ động mang lên tội danh.

“Anh hai là người trưởng thành rồi, cũng không phải chưa từng trải qua sao còn phải hỏi?” Phượng Khuynh Ca buông tay của Mạnh Lâm Phong. Trong lòng trấn định, cô mới không cần phải trở nên luống cuống.

Phượng Tử Thịnh thần sắc hiện lên thống khổ. Âm thầm cắn môi, dùng sức nắm chặt khoá cửa áp chết sự tức giận trong lòng.

“cho dù em có thích Lâm Phong đi chăng nữa, cũng không cần...hắn hiện tại trí nhớ không rõ ràng, sau khi tỉnh lại vẫn sẽ đi tìm người khác!” trong lời nói của Phượng Tử Thịnh có chút hỗn loạn nếu nghe kỹ sẽ cảm thấy có mang theo chút ghen tuông.

Phượng Khuynh Ca nhún nhún vai, vẻ mặt không sao cả. cô vươn tay sờ sờ đầu Mạnh Lâm Phong, thần nhiên nói: “em đã sớm không thích hắn”

Mạnh Lâm Phong giống như sớm đã quên đi sự tồn tại của Phượng Tử Thịnh. Nhìn nhìn phía trước hai nụ hoa nhỏ trước ngực của cô khẽ chạm vào môi mình, hắn khẽ nghĩ cảm nhận có một mùi hương làm cho hắn mê luyến.

Trên thực tế, khi Phượng Khuynh Ca động tình cơ thể sẽ có một mùi hương khiến kẻ khác phải mê luyến. mùi hương đó chính là tác dụng của loại trái mà ma thụ cho cô ăn kèm theo có tác dụng chính là xuân dược.

xuất thủ sờ sờ Mạnh Lâm Phong đầu, giọng điệu thần nhiên nói: “Ta đã sớm không thích hắn.”

Mạnh Lâm Phong ngăn lại Phượng Khuynh Ca, cuối đầu ngậm lấy một bên ngực. Phượng Khuynh Ca muốn mở miệng nói chuyện cả người lại rung lên, miệng phát ra một chuỗi âm

“A!” Phượng Khuynh Ca hô nhỏ một tiếng: “Hảo... Thật thoải mái... Lại một chút.”

Phượng Tử Thịnh tức giận đến không nhìn được nữa, rốt cuộc bất chấp tất cả. Hắn tiến vào trong, một phen nắm lấy Mạnh Lâm Phong ném ra sau, giận dữ hét: “em nói còn không thích hắn, em...”

“Anh hai, Anh thật hung dữ” nháy hai mắt Phượng Khuynh Ca ngập nước, vươn tay, bĩu môi nói: “ Anh tra, kéo em đi, người ta không có chút sức lực, không đứng dậy được....”

Phượng Tử Thịnh si ngốc nhìn về lưỡi biếng của Phượng Khuynh Ca.

Đây là đứa em gái bốc đồng không hiểu chuyện của hắn sao? vì cái gì lại có bộ dáng này?

hiện tại, nhìn cô chẳng khác nào như một yêu tinh mị hoặc, hắn thật sự bị buột sắp điên rồi!

” Anh không kéo người ta, người ta sẽ gọi Lâm Phong kéo a~~” Phượng Khuynh Ca uỷ khuất nói.

“em...” Phượng Tử Thịnh dùng sức kéo cô, tay nắm chặt lấy cổ tay cô.

Phượng Khuynh Ca xoa xoa nơi cổ tay hơi đỏ lên của mình, cô không hồn giận liếc mắt nhìn Phượng Tử Thịnh một cái” thô lỗ”

“em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh. Đã không thích hắn tại sao còn ở cùng với hắn một chỗ...”Phượng Tử Thịnh không nói nên lời, vừa nghĩ đến tình huống vừa rồi, tâm của hắn liền trở nên đau đớn.

Phượng Khuynh Ca chậm rãi đi qua chỗ hắn, ôm lấy cổ Phượng Tử Thịnh, ghé vào tai hắn, nhỏ giọng nói: “cùng hắn ở trong này “vận động” một chút thôi”

Oành! Đầu óc Phượng Tử Thịnh trở nên mơ hồ. Phượng Khuynh Ca nắm lấy tay hắn hơi dùng sức đặt trước ngực của cô, một cảm giác hư nhược truyền đến dưới tay hắn.

vận....động....vận...động...vận....động....

trong não hắn lúc này chỉ lặp đi lặp lại hai từ này.

Bảo bối của hắn lại cùng nam nhân khác....? Như vậy tiểu huyệt xinh đẹp cũng bị nam nhân khác chiếm lấy? không? hắn không thể chấp nhận!

30. Chương 30: Không Thể Là Mạnh Lâm Phong

“Không được! Ta không đồng ý.” Phương Tử Thịnh oán hận nói: “Tiểu Ca, nam nhân tốt bên ngoài còn rất nhiều, Mạnh Lâm Phong không thích hợp với em”

“Vì sao không được? Ta thích hợp với tiểu Ca.” Mạnh Lâm Phong lập tức phản bác nói.

“Câm miệng, không cho phép người nói chuyện, đứng qua một bên.” Phương Khuynh Ca vỗ nhẹ đầu Mạnh Lâm Phong nói.

Mạnh Lâm Phong ủy khuất nhìn cô: “tiểu Ca phá hư.”

Phương Khuynh Ca ánh mắt híp lại, ánh mắt như băng lướt về phía hắc nhân nhạ nói: “không nghe lời, ta liền không để ý đến người.”

Mạnh Lâm Phong lập tức im lặng, một mình ngồi dưới đất, Phương Khuynh Ca nhìn liền có cảm giác vừa tức giận vừa buồn cười.

Phương Tử Thịnh trong mắt hiện lên thần sắc quái dị. hắc nhân vừa trở về, còn không biết chuyện tình của Mạnh Lâm Phong hiện tại mới phát hiện có điểm không hợp lý.

“Lâm Phong làm sao vậy?” Phương Tử Thịnh nói.

“hoàn toàn mất trí nhớ, cha mẹ hắc đem hắc tới, liền bảo em chăm sóc hắc” Phương Khuynh Ca nhún nhún vai nói.

“Cho nên em liền muốn chiếu cố hắc lên giường?” Phương Tử Thịnh nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nào có? Rõ ràng là sàn nhà.” Phương Khuynh Ca vẻ mặt xấu xa nói.

“Phương Khuynh Ca! em còn không thấy rõ sao? hắc hoàn toàn không thích hợp với em! Em tốt nhất là nên tìm một nam nhân tốt hơn!” Phương Tử Thịnh sắp tức chết nghiêng răng nghiêng lợi.

Phương Khuynh Ca phi thường đồng ý gật đầu. cô nhìn Phương Tử Thịnh lại xấu xa nói: “vậy...nếu là Anh trai có được không?”

Phương Tử Thịnh trong mắt hiện lên kinh ngạc “Anh hai...không phải là nam nhân tốt”

Phương Khuynh Ca cười khê, lại điểm điểm nhẹ mũi hắc: “nha...Anh hai biết mình không phải là nam nhân tốt sao! rất tốt! rất thật thật! nói xem, trước kia Anh có bao nhiêu tình nhân....?”

Phương Khuynh Ca nói xong lại xấu xa liếc mắt nhìn địa phương nào đó, trên mặt hiện lên sự tinh quái: “các cô ấy...một đêm có thể thỏa mãn anh được bao nhiêu lần?”

Phương Tử Thịnh hô hấp càng ngày càng nặng, đôi mắt kia thâm thúy lại giống như che giấu một cơn giông tố lớn. hắc cầm lấy tay cô, cắn răng nói: “không cần hổ nháo”

“người ta mới không hổ nháo” Phương Khuynh Ca bắt mãn trừng mắt Anh, đôi mắt như hỏa lò không ngừng rực cháy. “Anh hai có nhu cầu, ta cũng có nhu cầu! Anh có thể tìm nữ nhân, em cũng có thể tìm nam nhân!”

Phương Tử Thịnh kinh ngạc nhìn cô, ánh mắt nhìn cô không thể tin tưởng người này chính là em gái mình: “ý của em là...em tìm đến hắc chỉ vì nhu cầu thôi sao? tiểu Ca, khi nào thì lại trở nên tùy tiện như vậy?”

Mạnh Lâm Phong bị hai người lãng quên, lại từ phía sau ôm lấy thắt lưng của Phương Khuynh Ca giống như dã thú phát ra tính thú.

Phương Tử Thịnh lúc này mới có phản ứng. Phương Khuynh Ca cùng Mạnh Lâm Phong hiện tại đều không có mặc quần áo, cùng hắc nói chuyện hơn nửa ngày, cho dù là anh em ruột đi chăng nữa thì việc này quá sức tưởng tượng.

“người, trước hết hãy mặc quần áo vào trước rồi nói” Phương Tử Thịnh đẩy ra Phương Khuynh Ca ánh mắt dùng trên người hắc: “Lâm Phong, người hiện tại mất trí nhớ, ta không muốn cùng người có so đo, hiện tại, người đi ra ngoài.”

Mạnh Lâm Phong nheo lại hai mắt, trong mắt hiện lên lãnh ý. Cho dù hắn có mắt trí nhớ nhưng tính cách trời sinh mãi không đổi.

“Lâm phong, người đi về trước! Lần khác... chúng lại cùng nhau ngoạn nước.” Phương Khuynh Ca ái muội nói.

Mạnh Lâm Phong cầm lấy tay Phương Khuynh Ca, chỉ vào tiểu Lâm Phong không nghe lời nói: “nó rất đau, lại cứng, còn có nó đang khóc...”

Phương Khuynh Ca nuốt nuốt nước miếng. Tiểu Lâm Phong thật sự cứng rắn a, còn có đang không ngừng tiết dịch. Cô liếm liếm môi cơ thể không kiềm chế được khe vươn tay.

“được, người ta sẽ giúp Anh, phải biết làm như thế nào...” Phương Khuynh Ca nắm lấy tay hắn, kiềm chế dùng lực cao thấp hạ lỏng.

“ô...tiểu ca...tiểu ca...mau dùng sức...dùng sức...A...” Mạnh Lâm Phong gắng mặt ửng đỏ, tiểu Lâm Phong phía dưới càng tiết ra thêm nhiều.

Phương Khuynh Ca vụng trộm phiêu phiêu liếc nhìn Phương Tử Thịnh. Thân ái Anh trai đại nhân mặt càng đen. Hơn nữa... Tiểu tử thịnh giống như thực không ngoạn a! Đã muốn bắt đầu hướng cô chào hỏi.

“Lâm phong, thoải mái sao?” Bình thường cô đều là gọi hắn mạnh thiếu, hôm nay vì kích thích Phương Tử Thịnh mới gọi hắn là Anh Lâm Phong. cô cố ý trước mặt Phương Tử Thịnh giúp Mạnh Lâm Phong giải quyết vấn đề, cô xem Anh trai này có thể nhẫn nhịn được bao lâu.

“thoải mái. Tay của tiểu ca rất thoải mái nếu có thể...có thể...dùng miệng thì càng thoải mái hơn!” nhìn xem, nam nhân thì vẫn là nam nhân, cho dù có mắt trí nhớ thì cũng không trở thành kẻ ngốc.

Phương Tử Thịnh nhớ tới cảnh tượng đêm hôm qua. miệng của cô hạm chứa tiểu tử thịnh, hắn chưa từng trải qua sự thoải mái như vậy.

Phương Tử Thịnh lạnh lùng nhìn Mạnh Lâm Phong. Đáng giận, tên này còn dám vọng tưởng bảo bối của hắn hám trụ tiểu JJ? nếu thật sự hắn không cùng Mạnh Lâm Phong lớn lên với nhau từ bé hắn thật sự muốn đem tên chết tiệt này đến một nơi nào đó toàn gay cho hắn bị luân phiên cưỡng bạo. (thịnh ca đáng sợ quá!!!!!!!!!!!!!!)

“tiểu ca, buông hắn ra. nếu thật sự cần nữ nhân anh nhất định sẽ tìm mười tám cái nữ nhân đến cho hắn” chỉ cần hắn nói cho dù là một trăm người cũng không thành vấn đề.

“Ta không cần người khác, ta chỉ muốn tiểu ca. tiểu ca... dùng sức...thật thoải mái...” Mạnh Lâm Phong vừa thở dốc vừa nói.

“tiểu ca mau buông hắn ra...” đáng giận! cho dù dùng tay cũng không được, hắn không chịu được bảo bối của hắn cùng nam nhân khác làm loại chuyện này.

“Anh hai thật nhỏ mọn, chỉ là dùng tay thôi mà. nếu anh hai muốn, tiểu Ca không ngại giúp Anh. hơn nữa còn có thể...dùng miệng nga~~” Phương Khuynh Ca cố ý dùng thanh âm dụ hoặc nói.

31. Chương 31: Anh Trai Không Cần Trốn

Phương Tử Thịnh sửng sốt, trong lòng hoảng hốt, không yên nhìn Phương Khuynh Ca. Hắn lo lắng chuyện tối hôm qua sẽ bị Phương Khuynh Ca biết. nhưng hiện tại thời điểm Phương Khuynh Ca nói ra câu đó không có nhìn qua làm cho hắn có cảm giác yên tâm.

Có lẽ vì đang miên man suy nghĩ cho nên không có ngăn cản lại hành động của Phương Khuynh Ca cùng Mạnh Lâm Phong.

“A...” Mạnh Lâm Phong thân thể cứng đờ, miệng không ngừng phát ra âm thanh thoả mãn. tiểu Lâm Phong đạt được cao trào liền bắn ra trong tay của Phương Khuynh Ca.

Phương Khuynh Ca di chuyển tay lên gần mũi, khẽ cười nói: “có mùi giống bạc hà. Không biết anh trai có mùi vị gì nhỉ?”

Phương Tử Thịnh lại lâm vào một trận hoảng loạn. đêm qua cô hám trụ tiểu Tử Thịnh, trong miệng sẽ lưu lại mùi vị gì? chẳng lẽ cô thật sự phát hiện ra chuyện gì?

Phương Khuynh Ca đem tinh dịch trên tay lau qua cơ thể Mạnh Lâm Phong mí mắt chuyển lưu lộ ra nụ cười quyến rũ nói: “tốt lắm. đem quần áo mặc vào, trở về phòng của mình cho ta, lát nữa đến tìm người ra ngoài đi dạo.”

Mạnh Lâm Phong vừa mới trải qua khoái cảm, hai má phi thường ửng đỏ. Mạnh Lâm Phong luyến tiếc nhìn Phương Khuynh Ca, hần không muốn rời đi. Nhưng nhìn thấy gương mặt của cô trầm xuống, hần không có cách nào khác chỉ có thể rầu rĩ bước ra ngoài.

Hần đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Phương Khuynh Ca cùng Phương Tử Thịnh.

Phương Khuynh Ca biết rõ nếu hôm nay không nói rõ, cô biết chắc Phương Tử Thịnh sẽ lại trốn tránh hai người nhất định sẽ không có được kết quả như cô mong muốn. nói không chừng biết đâu nữa hần đặt vé máy bay rời khỏi đây thì sao. sản nghiệp của phương gia đâu chỉ có ở thành phố này. Cô mới không ngốc để miếng mồi của mình chạy thoát.

“hiện tại không có người ngoài, em nhất định sẽ cho anh câu trả lời thoả đáng nhất” Phương Khuynh Ca một bên vừa mặc quần áo vừa nói: “Anh cho rằng ta là loại người tùy tiện có phải hay không?”

Phương Tử Thịnh nhú mày, có chút đau đầu nhìn cô. rất tốt. cô đã mặc quần áo chỉnh tề, hần buột cơ thể mình phải kiềm chế, phải bình tĩnh trở lại. lúc này không cần phải khó chịu với cô.

“đêm qua...kỳ thực em rất rõ ràng” Phương Khuynh Ca nói ra những gì Phương Tử Thịnh đang lo lắng

“tiểu Ca nghe anh nói...” Phương Tử Thịnh có chút nóng nảy không yên. Hần hoảng hốt nhìn cô, sợ hãi trong giây lát sẽ nhìn thấy thần sắc chán ghét cùng khinh thường của cô.

Mạnh Lâm Phong là nam nhân, hơn nữa là nam nhân rất bình thường. cho dù cô cùng y có xảy ra chuyện gì cũng không đáng ngại. nhưng cô cùng hần thì hoàn toàn khác biệt, bọn họ là anh em ruột thịt làm sao có thể xảy ra loại chuyện này.

Đây là cấm kỵ không thể xảy ra, cho dù người khác có nói hần như thế nào hần cũng không e ngại nhưng còn cô...cô là em gái mà hần yêu thương nhất, sủng ái nhất. Hần làm sao có thể để cho cô bị người khác khinh蔑, chỉ trích, bị người khác đeo lên vai cô tiếng xấu suốt cuộc đời.

“Anh hai, em vẫn luôn nghe anh, anh cứ chậm rãi nói” Phương Khuynh Ca bình tĩnh nhìn hần.

Có thể nói cô hiểu rõ tính cách của Phương Tử Thịnh cho nên có thể đón được hần sẽ nói cái gì.

“thật xin lỗi. là anh đáng chết” muốn nói rõ ràng với cô cuối cùng lại phát ra một câu xin lỗi. Phương Tử Thịnh cái gì cũng không nói, trong mắt hiện lên sự thất vọng đầy chua xót.

“Anh Hai yêu ta sao?” Phương Khuynh Ca thở dài một hơi, xem ra muốn đem lòng của vị Anh trai này ra nói rõ rất khó, cô đành phải tự mình mang dao vậy.

“Đương nhiên.” Phương Tử Thịnh không chút do dự nói.

“là tình cảm của anh trai dành cho em gái?” Phương Khuynh Ca tiếp tục hỏi.

“...” Phương Tử Thịnh khó có thể mở miệng.

“hay là tình yêu của nam nữ ?” Phương Khuynh Ca quyến rũ cười: “nếu là tình cảm nam nữ như vậy cần phải thật tâm đối phương, không chỉ yêu cần phải có được tình yêu chân thành của đối phương còn có phải có được cơ thể đối phương. Anh có yêu ta sao? tiểu Tử Thịnh so với Anh thành thật hơn, nó luôn chào hỏi ta”

Phượng Tử Thịnh vẽ mặt ảo não, xiết chặt tay, thật muốn đánh vật nhỏ nào đó một quyền.

“không cần đánh nó, đánh nó bị thương, em liền đau khổ.” Phượng Khuynh Ca bật cười nói.

“Tiểu Ca, không cần nói lung tung. Anh hai thừa nhận, Anh hai đối với em thật sự có ý nhưng chúng ta là anh em, vĩnh viễn không thể.” Phượng Tử Thịnh bất đắc dĩ nói.

“Nếu em thật sự yêu anh thì sao?” Phượng Khuynh Ca bất mãn nhìn hắn: “Anh không cần cùng những người bên ngoài giống nhau sao có thể cùng họ so sánh? Xem ra, anh cũng không thật tâm yêu thích em?”

“không cần nói nữa! sự việc ngày hôm nay coi như anh chưa thấy gì. Em có thể tìm bạn trai nhưng tuyệt đối không thể là Mạnh Lâm Phong.” Phượng Tử Thịnh không biết mình như thế nào nói ra những lời này, sau khi nói xong giống như có một con dao đang cắt ngang tim của mình. “buổi chiều anh còn có cuộc họp, cần chuẩn bị một ít tài liệu. anh đi trước.”

“Anh trai, anh tốt nhất đừng tìm cách bỏ trốn nếu không nhất định em sẽ kéo Mạnh Lâm Phong lên giường của mình.” Phượng Khuynh Ca hiểu rõ nút thắt này không thể buộc chặt nếu không đến lúc cần tháo bỏ rất khó khăn, không phải một hai ngày là có thể gỡ bỏ.

“anh nói , Mạnh Lâm Phong không được.” Phượng Tử Thịnh tức giận.

“em dễ nghe theo ý anh nhưng em không muốn anh phải bỏ trốn nếu không em sẽ xem thường anh. Anh hai sẽ không làm cho em thất vọng đúng không.” Phượng Khuynh Ca mỉm cười nói

“anh...anh không đi.” Phượng Tử Thịnh thở dài.

“Anh tốt nhất, em yêu anh nhất, còn có tiểu Tử Thịnh nữa nha!” Phượng Khuynh Ca ném cho Phượng Tử Thịnh một nụ hôn gió.

Nhìn Phượng Tử Thịnh bỏ chạy trốn chết, Phượng Khuynh Ca bất đắc dĩ thở dài: “lại để hắn chạy thoát, không sao nếu làm căng quá lại không tốt, mình còn nhiều thời gian.

32. Chương 32: Anh Trai Trốn Tránh

Biệt thự Phượng gia, Phượng Khuynh Ca ngồi trước giá vẽ, đầu ngón tay linh hoạt chuyển động, từng nét xuất hiện trên giấy vẽ, một nam nhân ưu việt xuất hiện.

Đối diện với cô, Mạnh Lâm Phong đang nằm trên mặt đất, bàn tay đang phủ trên tiểu đệ đệ không ngừng cử động lên xuống. liên tục thay đổi các tư thế khác nhau trạng thái kéo dài trong nửa tiếng vẫn không được sự chú ý của cô. Mạnh Lâm Phong bấu môi, buông tay rời khỏi mặt đất, hai mắt uể khuất nhìn về phía Phượng Khuynh Ca.

Mạnh Lâm Phong bước về phía cô, hai mắt hướng về phía bức tranh trên giá vừa nhìn hai mắt liền có thể phóng hoả trong mắt hiện lên sự tức giận. Mạnh Lâm Phong vung tay một phen kéo đi bức tranh giá.

“Người làm cái gì?” Phượng Khuynh Ca không hề giận nhìn hắn.

“em không phải nói muốn vẽ anh sao? Vì sao người trong tranh không phải là anh?” Mạnh Lâm Phong giống như đứa nhỏ vô tội nhìn cô.

Phượng Khuynh Ca trong lòng cảm thấy vô cùng phiền muộn, đẩy ra tay hắn, lạnh nhạt nói: ” Ta nói muốn vẽ người lúc nào?”

“Nếu không muốn vẽ anh vậy tại sao còn bắt anh làm nhiều tư thế như vậy chứ?” Mạnh Lâm Phong nhún mày.

“Vì không cho người làm phiền ta. Người cả ngày quần lấy ta làm cái gì?” cô thật mong muốn hắn ngay lập tức có thể phục hồi trí nhớ như vậy sẽ không có người giống như đĩa mỡ đeo bám cô, làm hại cô mọi chuyện đều không thuận lợi.

Đã hơn nửa tháng Phượng Tử Thịnh cũng không có quay về nhà, mỗi lần đều lấy lí do bận công tác làm cái cớ. Cô rất muốn đi tìm hắn nhưng Mạnh Lâm Phong giống như cái đuôi vẫn luôn theo cô làm cho cô cảm thấy vô cùng buồn bực.

Vốn dĩ cô muốn lợi dụng về H để phân tán lực chú ý nhưng vô luận làm như thế nào mỗi bước tranh cô vẽ ra luôn là bộ dáng của Phượng Tử Thịnh. Cô cũng không hiểu rõ tại sao mình lại cố chấp như vậy mãi cứ đối với một nam nhân không dứt.

Phượng Khuynh Ca không thể không thừa nhận mình không có cảm giác với Phượng Tử Thịnh. chỉ cần nghĩ đến vấn đề này lại làm cho cô thêm phiền muộn, trong lòng giống như có ma quỷ xui khiến: mau đem hắn một phát ăn sạch.

“Phong ca ngoan ngoãn ở nhà, không được phép đi theo em có biết không?” Phượng Khuynh Ca quyết định phải đi tìm Phượng Tử Thịnh phải cùng hắn đối mặt giải quyết dứt điểm, cô ném ra một câu mềm mại khó tưởng khiến cho Mạnh Lâm Phong không thể từ chối nhưng là...

Nếu không thể xoay chuyển được vấn đề, đừng nói là trở thành người yêu ngay cả anh em cũng không thể làm. Cô yêu thích hắn, luôn nhận được sự sủng ái của hắn làm sao có thể buông tha một nam nhân tốt như vậy?

“anh cũng phải đi!” Mạnh Lâm Phong lắc đầu, muốn giữ chặt tay của Phượng Khuynh Ca. chỉ thấy trong tay cô cầm một đoá hoa màu trắng, cô thối nhẹ một hơi.

Mạnh Lâm Phong cảm thấy hoa mắt liền lâm vào hôn mê.

Phượng Khuynh Ca đem đoá hoa trắng cất vào không gian, không nhìn hắn chỉ ném lại một câu liền rời đi: “xấu tiểu tử, cả ngày theo làm phiền ta làm cái gì? Ta cũng không phải mẹ của ngươi”

Phượng Khuynh Ca lái xe đi vào tập đoàn Phượng thị. nữ trợ lý trước phòng chủ tịch vừa nhìn thấy cô liền biết cô đến tìm Phượng Tử Thịnh liền hoảng hốt vội vàng ngăn lại: “đại tiểu thư, cô tìm chủ tịch sao? chủ tịch không có trong phòng, cô không cần phải đi vào.”

“không có ở bên trong, không sao, ta đi vào trong phòng chờ anh ấy là được, cô ở đây ngăn cản làm cái gì” Phượng Khuynh Ca hai mắt hiệp lại thần nhiên nhìn cô gái phía trước.

“đại tiểu thư...chủ tịch không có trong phòng, cô một mình bên trong sẽ rất buồn, tôi..tôi mang cô đi dạo xung quanh công ty được không?” nữ trợ lý vẻ mặt nịnh nọt nói

“thì ra mọi ngày cô đều như vậy. theo tôi thấy, ngày mai cô không cần phải đi làm nữa”. Phượng Khuynh Ca lười biếng nói: “Tránh ra, bản tiểu thư không cần cô giúp.”

“Đại tiểu thư...” cô trợ lý còn muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy thần sắc lạnh nhạt trong mắt cô liền sợ hãi lùi về sau mấy bước. Trời ạ. Đại tiểu thư so với trước càng thêm đáng sợ.

Phượng Khuynh Ca bước vào trong phòng đi qua bàn trợ lý liền không nhìn thấy ai. trong lòng cô liền xuất hiện sự nghi hoặc nhưng cũng không để ý.

cầm lấy cửa phòng chủ tịch, đẩy cửa đi vào. Cô vừa bước vào liền gặp một cô gái thân hình xịch loã ngồi trên người Phượng Tử Thịnh, ánh mắt cô liền trở nên lạnh lẽo.

“ Anh hai, anh đang làm cái gì a” Phượng Khuynh Ca lười biếng dựa vào cửa phòng, bên ngoài mặt tuy cười nhưng ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía trước” “có cần giúp đỡ không?”

33. Chương 33: Em Không Muốn Cùng Anh Chơi Trò Trốn Tìm

Thời điểm Phượng Tử Thịnh chuẩn bị tiến vào “trận chiến” cả người run lên cứng ngắc ngắc đầu. Phượng Khuynh Ca tựa người vào cửa đứng đối diện với hắn khuôn mặt tươi cười như không, trong đáy mắt như có ngọn lửa hừng hực cháy có thể dễ dàng thôn trọn mọi thứ.

Phượng Tử Thịnh cố gắng áp chế nỗi bất an trong lòng, buông ra nữ nhân phía dưới lạnh nhạt nói “em tới làm gì?”

Phượng Khuynh Ca nghe được câu nói của hắn nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ, quyến rũ nói: “Anh trai không phải biết rõ hay sao còn hỏi?”

Ánh mắt Phượng Khuynh Ca trở nên nóng rực liên tục di chuyển trên người hắn, tầm mắt lại dừng ngay tiểu tử thịnh liễm liễm môi, cô cảm thấy trong người mình giống như có ngọn lửa đang bốc cháy thắm nghĩ: anh cô sao có thể vì dối bụng mà trở nên hồ đồ. Trở thành kẻ ăn tạp rồi sao?

Phượng Tử Thịnh vẻ mặt không được tự nhiên. Hắn quả thật chính là tùy tiện tìm một người để phát tiết chỉ vì mấy ngày nay trong đầu luôn bị hình ảnh của cô làm cho rối loạn.

Dục vọng tựa như ma quỷ một khi dính vào nó thì không có cách nào thoát ra được. Phượng Khuynh Ca là đứa em gái mà hắn yêu nhất, cô còn nhỏ không phân biệt đúng sai là người làm anh hắn sao có thể để cho cô phạm phải sai lầm.

Nữ nhân nằm dưới thân Phượng Tử Thịnh toàn thân xích lô tương đồng Phượng Tử Thịnh giống nhau. Hai lần Hạ Ngữ bị Phượng Khuynh Ca làm hư mọi chuyện tuy rằng quan hệ của hai người có tốt đi chăng nữa thì cô cũng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Thịnh...” Hạ ngữ hai tay vòng qua cổ của Phượng Tử Thịnh, môi mỏng khẽ áp phía sau tai thổi khí: “bảo tiểu ca rời khỏi đây được không? Người ta...muốn người...!”

Phượng Khuynh Ca trong nháy mắt hiện ra trào phúng cùng kinh thường. khẽ nhắc chân chậm rãi bước vào trong hướng đến chỗ Phượng Tử Thịnh cùng Hạ Ngữ đang ngồi.

Hạ Ngữ da mặt tuy có dày đi chăng nữa cũng không có cách nào chịu được ánh mắt của người khác cứ nhìn mình cùng người khác “yêu nhau” càng không nói đến người đó chính là em gái ruột của người ta a. hạ ngữ vẻ mặt bối rối nắm lấy quần áo nhằm che lại cơ thể mình.

Phượng Tử Thịnh nhiều lần bị cô phá hư chuyện tốt có thể nói là không quan tâm hay để ý tuy nhiên lần này hắn cảm giác được mình giống như mèo ăn vụng bị chủ nhà bắt được.

“ca ca, anh rốt cuộc có làm hay không người ta chờ anh cũng đã nửa ngày rồi? đừng nói cô ta sẽ khó chịu, em đây muốn nhìn cũng cảm thấy vô cùng khó chịu rồi!” Phượng Khuynh Ca vẻ mặt quan tâm nói: “em muốn được nhìn thấy cảnh ca ca mình dưng mảnh như thế nào nha, anh không cần để ý, cứ xem như em không có mặt là được, cứ tận mức hưởng thụ nha~~” (em chết mắt với tư tưởng của chị)

Phượng Tử Thịnh nắm chặt tay, trong lòng lại nghĩ sẽ lợi dụng Hạ Ngữ để cho cô chấm dứt mọi ý nghĩ. Nghĩ đến đây, trong lòng Phượng Tử Thịnh trở nên cứng rắn chuẩn bị tiến vào.

“Anh hai...” Phượng Tử Thịnh thanh âm kéo dài từng tiếng “ anh nên hiểu rõ nha~~”

Hạ Ngữ cảm thấy hai anh em như có cái gì đó rất lạ. có đứa em nào nhìn thấy cảnh Anh trai mình cùng người khác lên giường lại không tránh đi? Còn có. Có anh trai nào lại ngay trước mặt em gái mình lôi kéo nữ nhân khác lên giường?

Cô cảm thấy thật quái gở, trong lòng dần lên cảm giác bất an hoảng hốt. lợi dụng lúc Phượng Tử Thịnh cùng Phượng Khuynh Ca tầm mắt hai người nhìn nhau cô lén lút rời khỏi.

Phượng Tử Thịnh cùng Phượng Khuynh Ca đều nhìn thấy hành động của Hạ Ngữ. hai người cũng không ngăn cản việc cô ta rời đi. Dù cho có cô ta ở lại hay không cũng không quan trọng.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Phượng Tử Thịnh cũng không chịu được ánh mắt của cô liền thở dài, một hơi nói: “ tiểu Ca, anh hai đưa đưa em ra nước ngoài đi học có được không?”

Phượng Khuynh Ca nhú mày, hé miệng cười khê: “Anh nghĩ muốn đuổi em đi sao? chỉ vì em luôn phá hỏng chuyện tốt của anh sao?”

“em biết rõ ý của anh không phải là như vậy?” Phượng Tử Thịnh mang theo trách cứ nhìn cô “chúng ta không thể cứ như thế này được”

“em cũng nghĩ như vậy.” Phương Khuynh Ca mỉm cười gật đầu: “cứ như vậy cũng không phải là tốt. cho nên chúng ta cần cắt đứt mối quan hệ này”

Phương Tử Thịnh nghe xong câu nói của cô trong lòng dâng lên một cảm giác vô cùng chua xót. Cứ như việc đây là hán muốn còn cô chỉ việc đáp ứng nhưng vì sao hán không cảm thấy vui vẻ mà chỉ có cảm giác giống như mất đi thứ gì đó.

“em không muốn làm cho anh lo lắng. em đã xác định ý muốn của mình cho nên cần phải làm ngay. Anh, em quyết định....” Phương Khuynh Ca mỉm cười nhìn hán

“Cái gì?” Phương Tử Thịnh áp chế ngượng ngùng nhìn cô.

”em

hiện tại ngay chỗ này liền thượng anh!” Phương Khuynh Ca mỉm cười như trầm xuống con người như hắc thạch lấp lánh mị hoặc nói: “em không muốn cùng anh chơi trò trốn tìm”

34. Chương 34: Làm Huynh Muội Cũng Tốt

Phương Tử Thịnh sửng sốt một chút, chỉ thấy Phương Khuynh Ca từ trong bàn tay lấy ra một cây cỏ nhỏ màu đỏ. Cây cỏ nhỏ từ từ biến lớn nhanh chóng bao bọc khắp người Phương Tử Thịnh.

Từ trong cỏ thảo toả ra một mùi thơm dịu nhẹ, Phương Tử Thịnh đang giãy dụa bỗng nhiên cảm thấy vô lực. hán càng giãy dụa cỏ càng xiết chặt điều này làm cho khuôn mặt tuấn mỹ của Phương Tử Thịnh trở nên biến sắc.

Phương Tử Thịnh trong mắt hiện lên sự lo lắng: “tiểu Ca, mau để anh xuống, có chuyện gì chúng ta từ từ nói”

Miệng nhỏ khẽ mở, Phương Khuynh Ca bước về phía trước ghé vào bên tai Phương Tử Thịnh thổi một luồng khí nóng: “cùng Anh nói chuyện hiệu quả rất thấp cho nên mới khiến em tức giận như thế này”

Ngón tay xinh đẹp lướt nhẹ trên mặt Phương Tử Thịnh chậm rãi di chuyển từ trên má sống mũi cuối cùng đến môi nhẹ nhàng vuốt ve. Phương Tử Thịnh nhìn thấy hành động của cô âm thầm nuốt nuốt miếng trong lòng cảm thấy có chút phức tạp.

Dùng tay điều khiển cỏ thảo di chuyển theo hướng phòng nghỉ phía sau. Căn phòng nói không lớn nhưng đầy đủ tiện nghi là nơi mà Phương Tử Thịnh thường hay nghỉ ngơi mỗi khi làm việc.

Cỏ thảo màu đỏ được gọi “y thảo” là một trong những trấn bảo của Xuyên Như Nguyệt để lại trong không gian. Mấy ngày trước cô vô tình tìm thấy được khi “nghiên cứu” những bức “xuân cung đồ”. Cô biết Xuyên Như Nguyệt không phải là dạng người thích làm việc dư thừa cho nên khẳng định “nó” nhất định có tác dụng.

Để biết được tác dụng của nó cô liền mang nó ra ngoài, vì chưa tìm được thời gian “nghiên cứu” cho nên cô luôn để trên người. từ hôm qua cô luôn bị Mạnh Lâm Phong làm phiền, nhịn không được thầm nghĩ: thật muốn nhốt hán lại. vừa suy nghĩ xong một vật thể nhỏ màu đỏ đem Mạnh Lâm Phong trở lại. cô cảm thấy ngạc nhiên cẩn thận nghiên cứu rất nhanh hiểu được tác dụng của nó.

“y thảo, đem toàn bộ quần áo trên người anh hai cởi sạch” đầu bỗng nảy ra, cô có cảm giác giống như mình đang đầu gối “traị nhà lành”. Thật không ngờ có lúc mình lại trở thành nữ vương của trò SM! Ha!

Phương Tử Thịnh khiếp sợ nhìn vật thể đang xiết chặt lấy mình, “nó” vươn ra một tay len vào trong lớp quần áo. “xoạt” một tiếng vang lên quần áo trên người trở nên rách nát cả đồ nhỏ bên trong cũng cởi sạch, toàn thân cao thấp hoàn toàn bại lộ không có một vật che đậy.

“trong chùng cho cẩn thận, ta đi tắm, nếu khi ta đi ra không nhìn thấy người, liền mang người đi biến thành ‘cỏ nướng’” Phương Khuynh Ca thản nhiên uy hiếp.

Phượng Tử Thịnh nhìn cô tiến vào phòng tắm thăm nghĩ tìm biện pháp rời hồi. thứ này sợ lửa. nhìn xung quanh không tìm được cái bật lửa nào.

Phượng Khuynh Ca tắm thật nhanh căn bản không có cơ hội cho Phượng Tử Thịnh chạy trốn cô dùng khăn tắm quấn ngang cơ thể bước ra để lộ hai chân thon dài nhỏ xinh.

Lấy gốc độ tầm nhìn của Phượng Tử Thịnh có thể nhìn thấy rõ ràng tiểu huyết nhỏ xinh ẩn hiện sau lớp khăn tắm. dời tầm mắt lên trên, cặp anh đào đầy đặn trắng hồng theo di chuyển của cô mà run động, Phượng Tử Thịnh có thể cảm nhận tiểu huynh đệ của mình đang có phản ứng.

Phượng Khuynh Ca từ phía sau vòng tay ôm lấy hần, chiếc lưỡi xinh xắn khẽ lướt qua vành tai cắn nhẹ: “anh có cảm thấy được hương thơm trên người của em không? Em có thể cảm nhận rõ mùi hương của người khác trên người anh nha. Em rất tức giận có biết không? Dùng nước sẽ không rửa sạch, em dùng miệng giúp anh như thế nào?!”

Từ trong lồng ngực tim không ngừng đập mạnh liên hồi, gương mặt anh tuần hiện lên tầng ửng đỏ, đôi mắt mênh mông động tình, hơi thở gấp gáp miệng khẽ rên một tiếng.

Phượng Khuynh Ca cười khê: “Anh thật đáng yêu, chỉ mới chạm nhẹ vành tai thôi mà đã có hưng phấn như vậy sao?”

“Tiểu Ca, không cần...” Phượng Tử Thịnh cố gắng đánh tan ý nghĩ trong đầu, hần cũng muốn chiếm lấy cô, cũng muốn nhìn thấy cô dưới thân hần mà rên rỉ, nhưng không được...bọn họ là...Anh em...!

“em hiện tại là một cô gái bình thường, không phải em gái anh. Chẳng lẽ anh không thể tạm thời quên đi mối quan hệ của chúng ta sao?” Phượng Khuynh Ca không hờn giận nói.

“Làm sao có thể quên? Chúng ta vốn chính là anh em.” Phượng Tử Thịnh sớm đã có phản ứng, lúc này vẫn là cố hết sức duy trì lý trí.

“Quên cũng tốt không quên cũng tốt, anh không biết, anh em trên giường thì càng hưng phấn hay sao” Phượng Khuynh Ca lơ đãng nói: “chuyện đêm hôm đó vẫn còn chưa xong mà....! Chúng ta cũng nên...làm tiếp có đúng không... Anh trai !”

Nói xong, Phượng Khuynh Ca ngồi xổm xuống dưới tay nhỏ cầm lấy tiểu Tử Thịnh miệng nhỏ khẽ mở háms trụ vào trong.

35. Chương 35: Trở Thành Nữ Nhân

Lời nói của Phượng Khuynh Ca không phải không đúng. Sự kiên nhẫn của cô đối với Phượng Tử Thịnh thật sự đã hết càn không muốn cho hần có cơ hội cự tuyệt. muốn cho một nam nhân bị quay hãm vào trong dục vọng không phải là dễ dàng hay sao?

Phượng Tử Thịnh kinh hô một tiếng, miệng không ngừng thở dốc. tiểu Tử Thịnh thật sự rất thoải mái, trong cơ thể hần từng tế bào một đang không ngừng gào thét. Hần muốn ngăn cản hành động của cô nhưng một chữ cũng không thể phun ra được.

“a....” mắt thấy tiểu Tử Thịnh sắp đạt đến cao trào, Phượng Khuynh Ca dùng sức đem tiểu Tử Thịnh đang đỉnh sâu trong miệng chậm rãi buông ra.

Phượng Khuynh Ca cầm lấy nó cao thấp bộ lộng, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của Phượng Tử Thịnh đang chìm trong dục vọng xấu xa cười nói: “ Anh trai..., thoải mái sao?”

Phượng Tử Thịnh gầm nhẹ một tiếng, đôi mắt đỏ lên. Nháy mắt nhìn thấy Phượng Khuynh Ca cởi bỏ lớp khăn tắm trên người lộ ra cơ thể tràn đầy vẻ yêu mị.

Phượng Khuynh Ca căn bản không cho hần cơ hội phục hồi lý trí. Cô đang cầm trong tay đệ đệ của hần không ngừng cao thấp chuyển động, lại bỏ nó vào miệng, dùng chiếc lưỡi xinh xắn khẽ lướt qua lỗ nhỏ phía trên.

Phượng Tử Thịnh sắc mặt càng ngày càng đỏ, hơi thở tràn ngập sắc dục, trong đầu hiện lên khuôn mặt xinh đẹp như thiên thần nhưng lại mang theo hơi thở của của một nữ nhân tham mê sắc dục. tiểu đệ đệ của hắn muốn hung hãn tàn sát bên trong cơ thể cô.

Phượng Khuynh Ca kinh ngạc nói: “sao lại lớn như vậy, lát nữa chẳng phải mình là người chịu khổ sao?”

Phượng Tử Thịnh nghe xong lời nói của cô chỉ cảm thấy càng thêm kích thích. Trong không khí tràn ngập sự ái muội theo thời gian càng dài thì tính dục vọng của hai người càng thêm khó khống chế.

Phượng Khuynh Ca ấn ngã Phượng Tử Thịnh về phía giường, chuyển đầu của hắn về phía tiểu huyệt của mình: “ anh trai, người ta ụ anh ăn mật ngọt nha

~. Nói xong cô cười Khách khách...”

Phượng Tử Thịnh ngửi thấy mùi vị của xứ nữ, trong lòng không ngừng kháng cự nhưng hành động của cơ thể lại bán đứng chính mình. Hắn dùng đầu lưỡi lướt qua nhụy hoa khẽ dùng sức.

“Ân...thoải mái...” Phượng Khuynh Ca nhắm mắt hưởng thụ, nắm lấy tay của hắn hướng đến một bên anh đào trắng noãn đầy hấp dẫn.

“tiểu Ca, em.... muốn bức điên anh...” Phượng Tử Thịnh buông ra nhụy hoa phía dưới cơ thể có chút kháng cự.

. “CMN... Chúng ta đã muốn như vậy , Anh còn muốn trốn tránh phải không? Đã như vậy, em cũng chỉ còn một cách...” Phượng Khuynh Ca xấu xa cười nói.

“em...” Phượng Tử Thịnh muốn hỏi, còn chiêu gì để đối phó? Nhưng mà hắn trông thấy cô ngăn chặn hắn, làm cho tiểu Tử Thịnh đang ở phía ngoài cửa của nhụy hoa.

“Anh, từ giờ trở đi, anh —— là của em.” Nói xong, cô dùng sức ngồi xuống đi. Vừa mới đi vào một nửa, sắc mặt của cô trở nên trắng bệch: “Đau quá! Ô...”

Phượng Tử Thịnh thật không ngờ Phượng Khuynh Ca nói làm liền làm nhưng đây là lần đầu tiên của cô. Tình huống của hắn bây giờ cũng không tốt là bao, tiểu Tử Thịnh vào không được mà ra cũng không được.

“em, nha đầu ngốc nghếch này, em đây là cái gì chứ...” Phượng Tử Thịnh hít một hơi: “bảo bối, ngoan, mau thả lỏng”

Phượng Khuynh Ca ưỡn khuỷu nhìn hắn, cắn môi nói: “điều tại anh, tại anh...biết rõ người ta không có kinh nghiệm còn bắt em chủ động. bây giờ thì sao? em đau sắp chết rồi”

“hảo hảo...điều tại anh, tại anh, hiện tại thả lỏng, đừng khấn trương” Phượng Tử Thịnh đau lòng nhìn cô.

“vậy anh...có muốn em không? Anh dám nói không, em liền tiếp tục ngồi xuống cho anh xem” Phượng Khuynh Ca biết rõ không thể dừng lại cho dù hắn có muốn hay không cũng phải chấp nhận.

“tiểu Ca, nếu em đã không hối hận, vậy chúng ta cùng nhau đi xuống địa ngục!” Phượng Tử Thịnh trong mắt hiện lên thần sắc lo lắng: “Anh hai cái gì cũng không sợ, chỉ sợ em sẽ hối hận.”

“Như vậy em liền nói cho anh biết: em vĩnh viễn không hối hận” Phượng Khuynh Ca khẳng định nhìn hắn.

“Vậy buông anh hai ra, để anh có thể có trọn được em” Phượng Tử Thịnh nháy mắt trở nên bá đạo cuồng ngạo giống như một vị vương sai khiến vạn vật.

36. Chương 36: Huỳnh Muội Đại Chiến

Phượng Khuynh Ca thu hồi như ý thảo, làm cho Phượng Tử Thịnh khôi phục tự do. Đột nhiên một trận thiên hôn địa chuyển, Phượng Tử Thịnh ôm lấy thắt lưng của Phượng Khuynh Ca, hai người thay đổi tư thế chuyển đổi từ vị trí bị động chuyển thành chủ động.

“A!” Phương Khuynh Ca kinh hô một tiếng, tiểu huyết phần nộn cắn chặt tiểu Tử Thịnh không một khe hở làm cho cô càng thêm đau đớn: “Anh, đau quá!”

Phương Tử Thịnh nháy mắt hiện lên đau lòng, hấn cuối xuống hám trụ đôi môi xinh đẹp như cánh anh đào giữa nắng xuân của cô, hai tay cũng không nhân rồi chuyển động đến đôi tuyết lê phần nộn.

Phương Khuynh Ca khê rên một tiếng thân thể nhẹ nhàng như bông tuyết hoà tan vào trong nước. Hai tay ôm lấy cổ của Phương Tử Thịnh, hé ra miệng nhỏ đầu lưỡi tinh xảo như một tiểu xà từng chút dụ dỗ hấn bước vào mê trận.

Hơi thở có chút khó khăn, Phương Tử Thịnh có chút luyến tiếc buông ra cô, kéo theo nụ hôn là một sợi chỉ bạc đầy ái muội. Phương Tử Thịnh nhìn người con gái dưới thân mình, đuôi môi ước ất, hai mắt mơ màng đầy hơi nước trong cô lúc này một thân kiều mị yêu diễm.

Phương Tử Thịnh khó khăn kiềm nén dục vọng trong cơ thể, tiểu Tử Thịnh lại lớn hơn một vòng hấn không thể ngay tức khắc đem cô ra mà điên cuồng yêu thương. Nhưng hấn luôn phải nhẫn nại, hấn không muốn làm cho người con gái mà mình yêu nhất bị thương dù chỉ nhỏ nhất.

Phương Khuynh Ca nhìn ra Phương Tử Thịnh đang cố gắng chịu đựng khó chịu trong người trong lòng cảm động, nói: “anh, anh động đi! Dù sao lần đầu tiên đều rất đau.”

Cô nhớ tới công pháp của Xuyên Như Nguyệt dự định sẽ đem ra sử dụng một lần. cho dù có phải trải qua một lần đau đớn thì chuyện này sớm muộn cũng sẽ đến nhưng cô tuyệt không hối hận.

“tiểu Ca làm như vậy em sẽ rất đau” Phương Tử Thịnh khuôn mặt đỏ lên, trong mắt hiện lên sự khó khăn.

“Anh không động...vậy em tự mình động!” Phương Khuynh Ca tính toán trong lòng chỉ cần thời điểm Phương Tử Thịnh chuyển động cô chỉ cần sử dụng tâm pháp đầu tiên là có thể yên tâm. Chính là... cũng sẽ rất đau nha

~“em nha đầu này, thật không còn cách nào với em. Anh sẽ di chuyển, em chịu khó một chút” Phương Tử Thịnh chuyển động cơ thể một đường đi vào trong cô.

“a”. tuy rằng đã sớm chuẩn bị nhưng là vẫn theo phản ứng của cơ thể thật sự nó rất đau

~“bảo bối, thật nhiều nước nhỉ...”Phương Tử Thịnh nuốt nuốt nước miếng, sắc mặt có chút thư giãn (anh này đúng gian...cơ mà ta lại thích vậy...ha ha

~)

Giống như một đoá hoa e ấp đang nở trong sương mai lại ngưng ngừng bao lấy nhụy hoa không cho một vật xâm nhập cảm giác bao bọc siết sao khiến cho hấn thoải mái đến mức không còn từ diễn tả điều này làm cho hấn vô pháp nhẫn nại vì vậy càng nhanh chớp ra vào.

Trong đầu Phương Khuynh Ca hiện lên tâm pháp ma công từ chút một chuyển động. cô không ngừng cảm nhận hấp thụ những gì Phương Tử Thịnh đem đến trong cơ thể cô.

Trong cơ thể cô lúc này giống như có sự sai khiến lại giống như có cái gì đó đang không ngừng gào thét, phía dưới đau đớn hoàn toàn biến mất chỉ còn lại sự khoái cảm mà không ngôn ngữ nào diễn tả được.

“bảo bối, liền nhanh như vậy sao?” tiểu Tử Thịnh run lên thiếu chút nữa là bắn ra may mắn hấn có thể kiềm chế nếu không thật sự rất mất mặt.

“ Anh, em một chút cũng không đau, anh mau chuyển động được không?” Phương Khuynh Ca nháy mắt hiện lên thân sắc dụ hoặc. đây chính là thời điểm ma pháp bắt đầu phát huy.

Phương Tử Thịnh nhìn thấy thần tình của cô ánh mắt trở nên si mê: “đẹp quá! Tiểu yêu tinh, anh muốn hung hăng yêu em, muốn đem em làm đến khi em cầu xin mới thôi!”

Nói xong, Phương Tử Thịnh cầm lấy tiểu Tử Thịnh nhanh chóng tiến vào trong cơ thể cô, từ phía sau liên tiếp ra vào.

Phương Khuynh Ca ngẩng cao đầu, mái tóc phất ra phía sau tạo thành một đường cong hoàn mỹ tay nắm chặt thành giường không ngừng vận vẹo.Cái loại cảm giác tiêu hồn này làm cho cô vô cùng hưng phấn, cơ

thể lại càng nảy sinh ra nhiều khoái cảm, trong đầu càng xuất hiện thêm nhiều ham muốn.

37. Chương 37: Cách Vách Có Người

Phốc phốc phốc!

Âm thanh khiến cho nhiều người phải tía tai đổ mắt liên tục vang lên trong phòng. Trên giường Phượng Tử Thịnh cùng Phượng Khuynh Ca không ngừng quần lấy nhau, liên tục ra vào hơn trăm cái. Cả người cô trở nên căng thẳng, hai tay bám chặt đệm giường phía dưới, chiếc cổ xinh xắn lộ ra, hai chân quần lấy eo cường tráng của hắn.

Phượng Tử Thịnh nhận thấy sự khác biệt từ cơ thể của cô, thân người buột chặt, hắn biết được cô sắp đến cao trào. Hắn nắm lấy hai chân của cô mở rộng lại dùng sức ép chặt cơ thể cô ra sức chuyển động.

“anh...em sắp...sắp...không được rồi!”

“bảo bối, anh cũng không chịu nổi rồi! cố gắng! cùng nhau...!”

Phượng Tử Thịnh nói xong lại ra sức tiếp tục tấn công vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô.

“A! anh...anh...anh nhẹ một...chút...em...không...A...A...”. Phượng Khuynh Ca hai chân duỗi thẳng, các ngón bàn chân cơ lại, cơ thể uốn cong tạo thành một đường hoàn mỹ biểu tình tuy thống khổ nhưng vô cùng vui vẻ.

“chậm đã...chúng ta phải cùng nhau...” Phượng Tử Thịnh sao có thể bỏ qua cơ hội đầy mê người như vậy. Hắn còn muốn cùng cô hoạt động cả một đêm nha! Nhưng là hắn biết cơ thể của cô cùng hắn không thể chịu nổi nha!

“người xấu, không phải anh nói không muốn em sao? xem bộ dáng hiện tại của anh giống một tên đại sắc lang”. Phượng Khuynh Ca bĩu môi, giọng nói mang theo hờn dỗi: “Anh nhanh một chút...người ta...người ta muốn...”

Phượng Khuynh Ca càng nói càng ngượng ngùng. Tuy nói cô rất can đảm đi quyến rũ hắn nhưng là những gì cô biết cũng chỉ có trên lý thuyết càng không có kinh nghiệm thực tế cho nên đây tất cả đều là lần đầu tiên của cô nha!

“anh hối hận! sớm biết như vậy nếu em chịu sự khuất phục của anh thì ngay từ đầu anh đã không cần nghĩ ra bộ dạng của em mà tự giải quyết. bảo bối, em phải bồi thường cho anh đó!”

“hừ đáng đời! đây là do anh tự tạo thành. Nếu không phải em cưỡng bức anh thì hiện tại anh có ở đây cùng em không”. Phượng Khuynh Ca thở hắt ra nói.

“Cho nên... hôm nay ngay chỗ này...anh phải hảo hảo đòi lại mới được”. Phượng Tử Thịnh dùng sức đâm mạnh vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô lại nhanh chóng rút ra làm cho Phượng Khuynh Ca không có chút khí lực nói chuyện.

Ta hôm nay muốn hảo hảo mà bỏ thương ngày đó phân lượng.” Phượng Tử Thịnh dùng sức hoa nhụy, lại rất nhanh rút ra, kích thích được Phượng Khuynh Ca không có khí lực nói nữa.

“Nga! Bảo bối! Bảo bối! Bảo bối của ta!” Phượng Tử Thịnh gầm nhẹ một tiếng, một cổ tinh dịch nóng bỏng phun ra trong cơ thể của cô, nét mặt biểu lộ nét cười thoải mái.

Thời điểm Phượng Tử Thịnh dâng trào trong cơ thể cô hoa huyệt nhanh chóng co rút, cô cắn lấy cánh tay của Phượng Tử Thịnh rên rỉ kêu lên một tiếng.

Hai người duy trì tư thế nam trên nữ dưới ngã xuống giường. Cả thân người Phượng Khuynh Ca nhuộm một màu phấn hồng ửng đỏ, hai mắt ướt át mơ màng, đôi môi anh đào cắn mọng giống như xuất huyết. hai

tay vô lực đặt trên giường hoàn toàn không để ý đến việc có kẻ nào đó đang “bám lấy” trên người mình. Phượng Tử Thịnh ghé lên trên người cô vẻ mặt đầy thoả mãn nhìn cô mỉm cười.

Lúc này, Phượng Khuynh Ca cảm nhận được trong cơ thể cô ma công tự động chuyển động. Phượng Khuynh Ca cảm thấy mọi một mỗi của cơ thể trong cô hoàn toàn biến mất thay vào đó chính là tinh thần tràn đầy sức lực.

Một dòng khí ấm áp lưu chuyển nơi kết hợp của hai người chuyển động. Nơi nào đó đang yên lặng lại trở nên có tinh thần, bắt đầu sinh long hoạt hổ.

Phượng Khuynh Ca không được tự nhiên chuyển động eo của mình, liếc nhìn ai đó kinh thường nói: “trứng thối, mau đi ra khỏi người của ta!”

Phượng Tử Thịnh cũng không thể tin được tiểu đệ đệ của mình hôm nay lại có tinh thần như vậy. Hắn nghe theo lời của cô, lấy ra nơi nào đó đang có tinh thần ra khỏi cơ thể cô. Lại liếc nhìn cô vẻ mặt xấu xa liếm liếm môi nói: “chúng ta đổi địa điểm! anh muốn cùng em tiếp tục”

Phượng Khuynh Ca xấu hổ cúi, quát hắn liếc mắt một cái. Cái liếc mắt như vậy hoàn toàn không có chút sát thương với kẻ mặt dày nào đó. Chỉ làm cho ai đó có sắc tâm trong lòng càng thêm ngứa ngáy khó chịu.

“cút ngay! Người đồ sắc lang! người không thèm quan tâm đến thân thể của người ta!” Phượng Khuynh Ca ưỡn khuất nói.

Phượng Tử Thịnh có chút chần chờ, hắn biết đây là lần đầu tiên của cô làm sao có thể chịu nổi sự tấn công ồ ạt của hắn? Phượng Tử Thịnh mang theo vẻ mặt thất vọng, giọng điệu bất đắc dĩ nói: “Được rồi! Tha cho em!”

Phượng Khuynh Ca vừa lòng cười cười, chậm rãi ngồi xuống. cô vừa động một cái, một cổ tinh dịch giống như mật hoa chảy ra, giống như một đóa hoa nở lại vô cùng kích thích tinh thần của Phượng Tử Thịnh. Hai mắt thâm thúy lại giống như đêm đen dày đặc. Phượng Tử Thịnh nâng lên cơ thể của cô giống như người bị lạc đường tìm được cơ hội mở miệng nói: “anh chịu không nổi ! Tiểu yêu tinh, đây là em tự mình tìm , ai cho em quyến rũ anh?”

“Trứng thối, người làm cái gì? Ai quyến rũ người! Thả ta xuống dưới.” Phượng Khuynh Ca nằm trong lòng Phượng Tử Thịnh cau gắt nói.

Phượng Tử Thịnh theo lời cô nói đem cô buông xuống như chính xác không phải đệm giường mà là ban công. Ban công đó nha! Hoàn toàn không có khúc dạo đầu. cơ thể cô run lên, hai chân bị mở rộng sang hai bên tiểu huyết giống như đóa hoa chuyển động trước gió khiến cho Phượng Tử Thịnh thiếu chút phun ra máu mũi.

“A! Người chậm một chút! Ngô, trứng thối, đừng loạn cắn a! Nga, anh trai, anh trai tốt, cầu xin anh, anh chậm một chút...một chút!” Phượng Tử Thịnh thích nhất chính là mở màn làm đến kích thích mê người làm cho cô nhanh chóng tiến vào trạng thái hưng phấn.

Bờ môi khẽ nhếch lộ ra chiếc lưỡi dài linh động như đại xà không ngừng di chuyển đem từng địa phương mẫn cảm trên cơ thể cô kích thích. Cô xoay xoay đầu mình tránh né công kích của hắn lại nhất thời làm cho cô kinh sợ.

Trời ạ! Như thế nào ban công đối diện lại có người. như vậy...như vậy! toàn bộ đều bị hắn nhìn thấy hết sao?

38. Chương 38: “yêu Nghiệt?”

Một nam nhân khoát bên ngoài chiếc áo gió màu đỏ rực đỏ nếu so với Phượng Tử Thịnh thì không sai biệt với nhau về tuổi tác. Hắn tựa sát người vào thành ban công, gương mặt yêu mị xinh đẹp so với nữ nhân còn đẹp hơn vạn lần.

Phượng Khuynh Ca ngơ ngác nhìn hấn, có chút khó chịu cô nheo mắt nhìn thấy khẩu ngữ trên môi hấn tựa tiểu phi tiểu: “thật sự rất thích?”

“Anh..Anh...” Phượng Khuynh Ca muốn nói cho Phượng Tử Thịnh biết lại nhìn thấy hấn lấy trong người một chiếc điện thoại hướng bọn họ không ngừng chụp hình. Cô kinh hoàng bất an kêu lên: “Anh...Anh...đó...”

Phượng Tử Thịnh hoàn toàn chìm trong dục vọng không biết được mối nguy hại ở phía trước. Phượng Khuynh Ca đột nhiên suy nghĩ lấy góc độ của hấn chắc chắn không thể nhìn thấy khuôn mặt của Phượng Tử Thịnh, tốt nhất không cần nói cho Anh nghe.

Nếu tên đó có đem những hình ảnh này phát tán ra ngoài thì cũng lắm chỉ ảnh hưởng đến một mình cô. Người khác hoàn toàn không biết người cùng cô đang hoạt động là ai cái khác cô hoàn toàn không để tâm.

Phượng Khuynh Ca phát hiện tên yêu nghiệt đó đang si ngốc nhìn mình trong lòng cô có chút cân nhắc. cô muốn đem hấn triệt để thu vào trong tay buộc hấn phải giao những bức ảnh đó ra. Chỉ cần hấn bị cô nắm được vậy thì rất tốt nha.

Phượng Tử Thịnh giống như dã thú không ngừng chuyển động, Phượng Khuynh Ca vẽ mặt hoàn toàn hưởng thụ, một tay không ngừng vuốt ve đôi tuyết lê của mình. Thịnh thoàng chậm rãi vuốt ve lại khe niết một chút cô muốn khiến cho kẻ nào đó trong lòng tràn đầy hỏa dục.

Trong lúc vô tình, cô phát hiện kẻ nào đó có chút không yên mà tự động cơ thể của mình. Cô hí mắt đánh giá hấn, thầm nghĩ: mới nhiều đó đã không chịu nổi? trò hay còn ở phía sau nha

~Phượng Tử Thịnh đột nhiên rút ra tiểu Tử Thịnh kéo lấy Phượng Khuynh Ca chôn sâu vào trong vòng tay của mình. Phượng Khuynh Ca vẽ mặt bí hiểm nhìn hấn yêu mị nói một câu: “em ở trên”

Không chờ Phượng Tử Thịnh kịp phản ứng cô liền nhanh chóng thay đổi vị trí của hai người. Phượng Khuynh Ca cầm lấy tiểu Tử Thịnh chậm rãi tiến vào bên trong.

Lại thêm một nằm kích tình đầy sức hấp dẫn, Phượng Khuynh Ca ở vị trí phía trên hai người làm tới mức không còn sức lực mới dừng lại. Phượng Tử Thịnh ôm lấy cô tiến vào bên trong từ đầu đến cuối hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của một kẻ dư thừa nào đó.

“Anh hai, toà cao ốc kế bên là của ai vậy?” Phượng Khuynh Ca từ phòng tắm đi ra nhìn thấy Phượng Tử Thịnh đang ngồi trên bàn xử lý công văn.

Nửa ngày trôi qua cô vẫn không nhận được câu trả lời của hấn ngẩng đầu nhìn thấy tầm mắt của dùng trên hai bên đủ

Cô cười khẽ cầm lấy khăn đi qua, để khăn trên tay hấn: “giúp em lau khô tóc”

Phượng Tử Thịnh máy móc giúp cô lau tóc, tầm mắt của cô di chuyển lên xuống lại dừng trước khuôn ngực cường trán của hấn

“Anh hai yêu dấu, anh không sợ chết vì lao lực sao?” cô ngồi trên đùi hấn có thể cảm nhận được tiểu Tử Thịnh không ngừng đỉnh qua móng của cô, làm cho cô khó chịu vô cùng.

“nếu người đó là em, anh cảm thấy vô cùng vinh hạnh” Phượng Tử Thịnh hôn cánh môi của cô khẽ cắn một ngụm tiếp theo lại liếm một chút.

“anh còn chưa có trả lời câu hỏi của em đâu!” Phượng Khuynh Ca tức giận nói

“ân! Em hỏi cái gì?” Phượng Tử Thịnh vừa lau tóc vừa nói “không lẽ em coi trọng cái tên yêu nghiệt đó sao?”

“Yêu nghiệt tổng giám đốc?” quả nhiên là tên yêu nghiệt “Anh hai xấu xa, anh thích xen vào khẩu vị của em, rốt cuộc có chuyện gì chứ?”

“toà cao ốc đối diện là kí túc xá của tập đoàn y thị chính là cách đây hơn một tháng được tập toàn Phong thị thu mua. Anh nghe nói tổng giám đốc của phong thị là một nam nhân so với nữ nhân càng muốn yêu mị hơn”

39. Chương 39: Dừng Được Cường Bức!

Phượng Khuyneh Ca ra khỏi tập đoàn Phượng thị liền lên xe đi đến tập đoàn phong thị.

Nhìn nhìn toà nhà trước mặt mình cô không khỏi nhú mày suy nghĩ. Phượng thị cùng phong thị là hai tập đoàn trên lĩnh vực kinh doanh hoàn toàn trái ngược nhau cho dù có phát triển theo xu hướng thì cũng sẽ không phát triển theo chiều hướng giống nhau. Chẳng lẽ có sự trùng hợp như vậy?

“xin chào, tôi muốn gặp tổng giám đốc của cô.” Phượng Khuyneh Ca vừa tiến vào đại sảnh tiến đến quầy tiếp tân đối với người trước mặt lạnh nhạt nói

Cô gái đứng trước nghe thấy âm thanh liền ngẩng đầu, trước mắt cô một cô gái xinh đẹp đầy uy mị, làn da trắng tựa bạch ngọc không tỳ vết. cùng là phụ nữ với nhau nhưng khi nhìn thấy chỉ có cảm giác xấu hổ ngay cả ghen tị cũng không có.

“xin hỏi tiểu thư có hẹn trước không?” nữ nhân viên sau khi lấy lại tinh thần liền xấu hổ hướng cô hỏi. trong giọng nói lại mang theo vài phần lấy lòng. Cô nhớ không nhầm thì từ trước đến nay không có bất kỳ cô gái nào dám đến tìm tổng giám đốc của các cô. Hơn nữa theo cô thấy chỉ có người xinh đẹp trước mắt cô mới xứng với vị tổng giám đốc yêu nghiệt của các cô.

“Cần hẹn trước? Hẳn không phải nói tôi tùy thời có thể tìm hân sao? Nếu không cô gọi điện thoại hỏi một chút?” tên yêu nghiệt đó đã chụp được hình của cô, khẳng định sẽ chờ cô tìm tới cửa, mới không có chuyện đem cô gạt bỏ bên ngoài không tiếp.

“vậy xin tiểu thư chờ một lát.. Tiểu thư họ gì, nếu tổng giám đốc có hỏi tôi có thể trả lời”

“chỉ cần cô nói...có một người đến lấy ảnh là được” Phượng Khuyneh Ca thản nhiên lấy xuống kính râm trên mặt thản nhiên nói.

Nữ nhân viên lập tức gọi điện đến phòng tổng giám đốc nào đó. Cô nhẹ giọng nói:“tổng giám đốc có một vị tiểu thư nói đến lấy ảnh đã chụp. xin hỏi ngài để cô ấy lên không a?”

Điện thoại vừa ngắt kết nối, thái độ của nữ nhân viên càng trở nên cung kính: “tiểu thư, tổng giám đốc nói, mời cô lên phòng gặp người”

Phượng Khuyneh Ca thản nhiên gật gù đầu, dáng người mềm mại tiến đến thang máy chuyên dụng dành riêng cho tổng giám đốc. bước vào thang máy, ấn nút tầng cao nhất, cửa thang máy đóng lại. cô đầu tiên thả lỏng cơ thể tiếp đến cởi bỏ cúc đầu tiên trước ngực áo.

Đàm phán là cần phải có kỹ năng, cô muốn xem xem tổng giám đốc được mệnh danh là yêu nghiệt có bộ dáng như thế nào

Cộc! Cộc!

Phượng Khuyneh Ca gõ nhẹ hai tiếng trên cửa

“đi vào” một giọng nói trầm thấp lại mang theo cảm giác nóng ấm như buổi trưa hè từ bên trong truyền ra.

Phượng Khuyneh Ca đẩy cửa đi vào. Trong phòng ánh sáng bị che khuất sau tấm màn che của cửa sổ. một nam nhân mặc hồng y ngồi sau bàn công tác đưa lưng về phía cô, gương mặt lay động từng góc của quai hàm được nâng lên, gương mặt nhìn về phía trước phía trước âm trầm.

Trước vách tường một đoạn phim đang quay lại cảnh của cô cùng Phượng Tử Thịnh đang ân ái. Thanh âm yêu mỹ lại cao lại mang theo kích thích theo từng cử động của người phía sau mà hưng phấn.

“A... nhanh..nhanh một chút... Ô... A...” trên màn hình Phượng Khuyneh Ca bị đặt phía trên thành ban công, phía sau Phượng Tử Thịnh không ngừng chuyển động. mái tóc đen dài tản ra mang theo cảm giác dụ hoặc. đôi mắt đen nháy lại mang theo vài phần dư quang hấp dẫn, tựa như loại yêu hồ quuyến rũ làm cho người khác hung hãn muốn chà đạp.

Phượng Khuynh Ca ho nhẹ một tiếng. cô đã đứng ở đây muốn rất lâu rồi, tên kia còn không có để ý đến cô đâu. Tên yêu nghiệt này rốt cuộc muốn làm cái gì?

“Thật sự rất thoải mái sao?” Nam nhân quay đầu nhìn cô, ánh mắt nóng rực nói: “chỉ cần theo tôi một đêm, tôi liền đem ảnh đã chụp trở lại cho em.”

Phượng Khuynh Ca nhú mày. Cô nhú mày lần lượt đánh giá tên yêu nghiệt này, giọng nói mỉa mai: “đường đường là tổng giám đốc của Phong thị muốn có cô gái nào mà chẳng được? muốn dùng loại cưỡng ép này chèn ép người khác chứ?”

“nếu em không đáp ứng tôi, không sao ngày mai tất cả báo chí nhất định sẽ có được hình ảnh hấp dẫn nhất của Phượng đại tiểu thư.” Nam nhân tà ác nói.

Phượng Khuynh Ca sờ sờ môi, trong mắt hiện lên lãnh ý: “Phải không? Bất quá ta tin tưởng bọn họ đối với chuyện này không cảm thấy hứng thú.”

“Vì sao?” Nam nhân khó hiểu, khẽ cau mày.

“Bởi vì bọn họ sẽ thấy được đáng hấp dẫn của vị tổng giám đốc được mệnh danh yêu nghiệt như thế nào?” cô hướng về tên yêu nghiệt nào đó thả ra một bột phấn màu trắng.

Đây là một thành phần trong “thoát y ma thảo” nha nếu so với trước kia thì tác dụng của nó còn mạnh hơn rất nhiều đó. Tên nào đó không hề có phòng bị chỉ cảm thấy một mùi thơm bay vào trong mũi.

40. Chương 40: Mỹ Nam Khiêu Vũ Thoát Y.

“Đây là...” hai từ “cái gì” chưa kịp nói ra cả người y cảm thấy cả cơ thể ngứa ngáy nóng ran, hai tay bắt đầu nổi rộng quần áo. Nhưng điều y không ngờ nhất chính là càng nổi thì càng ngứa càng ngứa lại càng muốn xé mở. Xoạt! bộ tây trang đắt tiền cứ như vậy trở thành vải vụn. y cảm thấy chưa đủ, lại bỏ đi quần, trong chớp mắt chỉ còn lại duy nhất trên người một chiếc quần tam giác màu lam.

Phượng Khuynh Ca nhìn từ trên xuống dưới âm thầm đánh giá, mặt lại không biến sắc nụ cười nửa miệng tựa tiểu phi tiểu nhàn nhìn người trước mắt: “um...đáng người rất tốt! khó trách bản thân tự cao đảm bảo có thể câu được bản tiểu thư, đúng là rất có tư chất. bất quá....bản tiểu thư vẫn chưa có quyết định đâu!”

Phong Thất Hiên trong mắt hiện lên sự cáu gắt trong chớp mắt. y thật sự không thể khống chế bản thân mình, hai tay tiến xuống phía dưới muốn thoát đi vật cuối cùng trên cơ thể.

“Tiểu nha đầu, em bỏ cái gì?” Phong Thất Hiên lưu manh cười nói: “mau giúp anh cởi bỏ, có gì chúng ta từ từ nói!”

“Không được đâu! Vị tổng giám đốc yêu nghiệt quyền rũ thoát y hấp dẫn như vậy cần phải ghi lại từ từ thưởng thức nha” Phượng Khuynh Ca lấy di động trong túi xách của mình, lạnh nhạt nói: “ đem tất cả hình trả lại cho ta, nếu không...”

Phong Thất Hiên không hề tức giận lại bắt đầu cười cười, cởi bỏ vật cuối cùng trên cơ thể mình, một bên vịn vịn hướng về phía Phượng Khuynh Ca đi đến. cơ thể thật sự rất ngứa không biết nha đầu này bỏ cái gì vào trong cơ thể y.

Phượng Khuynh Ca trong thấy cự long nóng bỏng phía dưới của Phong Thất Hiên mặt thoáng chốc đỏ bừng, tròng mắt liếc hần một cái. Người này thật sự là Phong Thất Hiên sao? lấy điều kiện của hần không phải muốn có phụ nữ như thế nào không được sao? tại sao lại dùng sức ép buộc cô chứ!

“Bảo bối, anh không khỏe! Anh có bệnh tim, không thể vận động kịch liệt.” Phong Thất Hiên có chút thống khổ, nói chuyện thở hổn hển.

Phượng Khuynh Ca động tác trong tay hơi dừng một chút, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hần: “người không nên gạt ta nha, trên đời này làm gì có sự trùng hợp như vậy chứ?”

Vừa dứt lời, Phong Thất Hiên liền ngã xuống đất. Bùm một tiếng, đầu đập vào bên cạnh bàn. Phượng Khuynh Ca không đành lòng nháy mắt, chạy nhanh tới nhìn hân.

Thoát y thảo được tính còn chưa có giải trừ, cho dù hân đã muốn hôn mê cũng sẽ không ngừng vận vẹo. Phượng Khuynh Ca nhìn người nằm trên mặt đất, liên tục kêu hân vài tiếng đều không có phản ứng.

“Không phải chứ? Thật sự gây họa sao? Tại nạn chết người?” cô nhanh chóng đứng dậy, lấy tách trà trên bàn hất lên người y. phương pháp giải trừ thoát y thảo rất đơn giản, dùng nước một chút là được.

Sau khi giải trừ được tính, cơ thể Phong Thất Hiên trở lại trạng thái bình thường. Phượng Khuynh Ca kiểm tra hơi thở của y, liền rất nhanh hoảng hốt: “không có thở! Trời ạ, gọi 120 a~”

Cô vừa đứng lên chân lại trượt về phía sàn nhà thân thể ngã về phía sau. Cô hét lên một tiếng, nhắm chặt hai mắt chờ cảm giác cùng mặt đất tiếp xúc. Nhưng có cái gì đó ẩm ướt tiếng vào trong khoang miệng của cô. Mở ra hai mắt nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của Phong Thất Hiên bờ môi hướng đến đôi môi anh đào của cô.

“bảo bối không cần gấp, Hiên ca sẽ thỏa mãn cưng” Phong Thất Hiên giọng nói trầm ấm hướng vào tai cô: “thoát y vũ? Bảo bối thực bướng bỉnh nha. Đã muốn như vậy, chúng ta hiện tại nên tiếp tục hử!”

41. Chương 41: Trở Thành Thư Ký Của Yêu Nghiệt

Phượng Khuynh Ca biết mình bị lừa, trong lòng tức giận đến bốc hỏa. Cô âm trầm nhìn hân, hai tay chống trước ngực gằn từng tiếng: “người...có tin hay không bản tiểu thư cho người suốt đời không thể đứng lên.” (tn: chị này thật đáng sợ...)

Phong Thất Hiên cả người cứng đờ, ngạc nhiên nhìn cô. Tầm mắt như hỏa nhiệt nhìn chằm chằm phía trước khuôn ngực của cô (AAAA...anh này thật háo sắc).

Thời điểm cô vừa bước vào phòng đã cởi bỏ một nút thắt áo phía trước ngực, lúc này cảnh xuân lộ ra ngoài.

Phượng Khuynh Ca ánh mắt nguy hiểm mang theo ý cảnh cáo rõ ràng, Phong Thất Hiên nhún nhún vai tỏ ý không sao cả, bất đắc dĩ buông lỏng cánh tay thả cô ra. Thời điểm rời đi, Phong Thất Hiên còn cố ý dùng tiểu hiên hiên của mình chạm vào vùng đùi của cô.

“Được rồi! Dưa hấu xanh không ngọt, bản thiếu gia cũng không tưởng ép buộc. Nhưng mà một con người xinh đẹp hân là để thương yêu, bản thiếu gia cũng không muốn người khác nói mình không biết thương hoa tiếc ngọc.” Phong Thất Hiên cười nói: “Chúng ta nói chuyện.”

“Không có gì để nói. Hình chụp cùng clip lúc này ở đâu? Toàn bộ giao ra đây, không được ra giá mặc cả, nếu không bản tiểu thư không ngại cho người một lần nữa bị lột sạch.” Cô vừa nói vừa sửa lại quần áo.

“cùng lắm là bị một lần nữa thôi không phải chuyện gì lớn cả. nhưng mà...bản thiếu gia nghĩ truyền thông báo chí vẫn hứng thú hơn với việc vị tổng giám đốc lãnh khốc trong truyền thuyết của Phượng thị lại cùng với chính đứa em gái của mình ân ái ái ái nhỉ?” Phong Thất Hiên nói.

“người...” Hân nhận ra sao? vừa rồi anh hai cũng không có bị lộ diện, hân như thế nào nhận ra được? hay hân chính là muốn đả kích mình? “nói hử nói vượn? ai tin người?”. (chị này bị anh đưa vào tròng rồi mà vẫn giả ngây!!)

“không cần gạt người đi, bảo bối à, anh chính là nhận thức được Phượng Tử Thịnh nha

” Phong Thất Hiên cười khê “cưng không cần cùng anh chối cả đâu!”

“nói. rốt cuộc người muốn thế nào?” Phượng Khuynh Ca tự hỏi có thể giết người diệt khẩu được không nhỉ. Trước không nói, cô chưa từng giết người mà cho dù có thể ra tay giết người cô cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Tập đoàn Phong thị đột nhiên xuất hiện mình chưa nắm rõ được lai lịch thật sự của Phong Thất Hiên. Huống chi lúc này nhiều người thấy mình đi vào phòng của hân nếu chẳng may hân ta gặp chuyện không may vậy chẳng phải mình trở thành đối tượng đầu tiên cho người khác nghi ngờ hay sao?

Thời điểm cô do dự, Phong Thất Hiên đã từ phòng nghỉ mặc quần áo đi ra. Từ phía sau, hai tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô. Ái muội cọ sát lại phả một làn khí nóng ấm bên tai cô: “anh muốn cái gì? Chẳng lẽ cũng không biết sao?” (anh này thật trắng trợn)

“chỉ cần một đêm đi cùng người, người liền đem tất cả mọi thứ trả lại cho ta sao? còn có nếu không liền mọi việc không cần bàn tiếp?” Phượng Khuynh Ca mỉa mai nói.

“anh thay đổi chủ ý!” Phong Thất Hiên khẽ trượt xung quanh vành tai của cô rồi cắn nhẹ lên đó: “bản thiếu gia đối với cá tính của cứng cảm thấy tập phần hứng thú chứ không phải thân thể của cứng. Cho nên, anh muốn cứng lưu lại bên cạnh anh, chờ đến thời điểm cứng yêu anh rồi, anh sẽ một phát từ từ ăn cứng” (anh này gian thật...nhưng chưa biết ai ăn ai

he he...)

“A! Người làm sao biết được bản tiểu thư sẽ yêu thích người? Nếu ta không yêu người mà người yêu thì làm sao?” Phượng Khuynh Ca đối Phong Thất Hiên nở nụ cười quyến rũ nói: “Đến lúc đó người tính làm sao bây giờ?” (đúng nha!!! đúng nha!!!)

“vậy chúng ta cá cược. thế nào? Lấy thời gian là một tháng. Đến thời điểm kết thúc nếu thật sự anh yêu cứng liền đem tất cả hình trả lại cho cứng. Còn ngược lại, cứng phải trở thành tình nhân của anh, anh muốn cứng như thế nào liền như vậy. thế nào?” Phong Thất Hiên nhìn nhìn vầng bí ảnh phía đối diện mình nuốt nước miếng nói.

Phượng Khuynh Ca cao thấp đánh giá Phong Thất Hiên. Kỳ thật với bộ dáng của hắn có thể nói xứng với hai từ “yêu nghiệt” thật sự rất muốn biết cảm giác “thượng” là như thế nào. Hảo chờ mong a

~~“trò chơi thú vị, dù sao cũng chính là lúc nhàm chán cùng người chơi một trò chơi. Như vậy nha, lúc này đi vào nhìn thấy vị trí thư ký của người còn trống ta sẽ làm thư ký của người. Trong vòng một tháng này, chúng ta hảo hảo có thể ‘bồi dưỡng tình cảm.’”

42. Chương 42: Tra Nam? Ăn Nhầm!?

Phượng Khuynh Ca trở về phòng của mình lười biếng ngã xuống giường, hai chân khẽ động, lại cởi bỏ giày. Cô vừa trở người thì một đôi tay “hư hồng” che lại miệng của cô ngăn cản không cho cô lên tiếng, đôi tay “hư hồng” lại di chuyển lên phía trên che lại hai mắt của cô sau đó thô lỗ hôn lên đôi môi cô.

Phượng Khuynh Ca hoảng sợ ra sức phản kháng nhưng khi ngửi thấy được mùi hương bạc hà quen thuộc trong lòng thở dài nhẹ nhõm.

Bất quá cô cảm thấy thật kỳ quái. Anh hai hôm nay như thế nào lại nhiệt tình như vậy? chẳng lẽ cái gọi là “tình thú” xuất hiện hay sao? nếu vậy thì cô cũng rất phấn kích nha. Chính là chưa được trải nghiệm a~. nếu hắn đã có hứng thú như vậy cô không nhiệt tình đáp trả chẳng phải làm cho hắn không vui sao.

Phượng Khuynh Ca cố ý giả vờ, miệng phát ra tiếng than nhẹ. ‘Phượng Tử Thịnh’ hôn càng ngày càng kịch liệt, một đường hôn không di chuyển trực tiếp xóc lên váy của cô trực tiếp đi vào.

Thời điểm tiến vào, trong người Phượng Khuynh Ca mang theo đau đớn cùng kích thích. Đầu óc cô nhanh chóng tiến vào trạng thái mơ hồ. ‘Tiểu Tử Thịnh’ giống như lớn hơn trước, còn có cái gì đó cọ xát ở phía trên làm cho cô cả người càng thêm khó chịu. Cô dùng sức đẩy ra tay của đối phương, cô muốn nhìn thấy rõ người nam nhân nào đang rong ruổi trong cơ thể cô. Cô muốn biết đó có phải hay không là Phượng Tử Thịnh nhưng đôi tay ấy dường như biết được ý muốn của cô hoàn toàn không cho cô chút sức lực nào để đẩy ra.

Thời điểm cô muốn sử dụng ‘như ý thảo’ trong không gian vô tình chạm phải một vật trên tay của đối phương. Trên tay là chiếc đồng hồ đó là lễ vật của cô tặng cho Phượng Tử Thịnh.

Chiếc đồng hồ này là kiểu dáng duy nhất được cô đặt biệt yêu cầu thiết kế theo ý muốn của cô, toàn thể giới cô khẳng định không có chiếc thứ hai. Cô đối với nó đặc biệt quen thuộc chỉ cần chạm vào liền biết chính xác tuyệt không có sai lệch.

Chán ghét! Tên này cứ nhiên không có được sự đồng ý của cô liền giở thủ đoạn chơi trò ‘cường bạo’. nếu không phải đầu óc cô thông minh cái tên này hôm nay nhất định sẽ bị đại bát bắn cho thành tám mảnh (chị ui~~ chị bị lừa rồi)

“Ngô!” ‘Phượng Tử Thịnh’ càng ngày càng dùng sức, nâng lên một chân của cô, cơ thể của cô phát ra hương vị của động tình khao khát ham muốn càng ngày càng nhiều, cô phối hợp di chuyển thất lưng, miệng không ngừng phát ra những âm thanh thoả mãn.

Vù vù! Người phía trên phát ra những âm thanh trầm thấp. hấn tựa vào vai cô không ngừng thả nhiệt vào tai cô.

Trong phòng một màn yên lặng, thân thể va chạm giao hợp cùng tiếng thở dốc của nam nữ thập phần rõ ràng.

Kết. Cánh cửa phòng mở ra. Trước cửa một người khác ngơ ngác nhìn vào khung cảnh trong phòng, một tiếng rống giận vang lên:“HAI-NGƯỜI-ĐANG-LÀM-CÁI-GÌ?”

Nghe thấy giọng nói vang lên trong phòng, Phượng Khuynh Ca vừa mới thoả mãn yên tâm lên trở nên hoảng sợ. cô dùng sức đẩy mạnh nhìn về người phía trên mình.

Hai mắt tối sầm, khiếp sợ nhìn người trước mắt: “Mạnh Lâm Phong, người-như-thể-nào-ở-trong-này?”

Mạnh Lâm Phong thân hình xích loả ngăn chặn cô không ngừng lui về phía sau. Hấn rất nhanh sẽ đạt tới cao trào không rảnh quan tâm đến thanh âm dư thừa nào khác trong phòng.

Phượng Khuynh Ca nhìn nhìn Mạnh Lâm Phong, lại nhìn nhìn Phượng Tử Thịnh đang đứng ở phía trước cửa phòng: “Anh., em không biết là hấn, em nghĩ đó là anh...”

Phượng Tử Thịnh phẫn nộ đi về phía trước, mạnh mẽ nắm lấy tay của Mạnh Lâm Phong ý muốn đẩy hấn ra khỏi người cô. Mạnh Lâm Phong trong thời điểm máu chốt sao có thể để người khác phá hỏng chuyện tốt của mình.

Không biết hấn lấy đâu ra khí lực ngay cả ngăn chặn của Phượng Tử Thịnh cũng không cản được hấn. Mạnh Lâm Phong bước lên nắm chặt Phượng Khuynh Ca, mở ra hai chân của cô lại một lần nữa mạnh mẽ tiến vào.

“A...A... ANh.. em không được...a...Anh...” vừa mới trải qua một trận mây mưa cùng Phượng Tử Thịnh cơ thể cô so với bình thường càng thêm mất cảm. lúc này lại có thêm Phượng Tử Thịnh bên cạnh cô không cảm thấy xấu hổ mà chỉ cảm thấy càng theo hưng phấn.

43. Chương 43: Nguyên Nhân Mất Trí Nhớ Của Mạnh Lâm Phong

Phượng Tử Thịnh trong lòng giống như có một trận đại hoả không ngừng bốc lên, y hận không thể trực tiếp đem tên hỗn đản Mạnh Lâm Phong ném ra ngoài cửa sổ. Đó là bảo bối của y, từng địa phương cho dù nhỏ nhất trên cơ thể cô đều là của y, cứ nhiên tên chết tiệt này dám đoạt lấy vị trí đó của y (Phượng Tử Thịnh). Phượng Tử Thịnh nắm chặt hai tay hung hấn nắm lấy cổ của Mạnh Lâm Phong ý muốn hấn phải dừng lại.

Mạnh Lâm Phong bị đau đớn từ phía cổ truyền đến hưng hấn quay đầu lại ánh mắt mang theo lãnh ý nhìn Phượng Tử Thịnh. Hấn(Mạnh Lâm Phong) không có từ bỏ, ánh mắt như hổ như sói cùng bộ dáng thường ngày không giống nhau hoàn toàn khác biệt rất lớn làm cho Phượng Tử Thịnh cảm giác vô cùng xa lạ.

Một màn vừa diễn ra giữa Phượng Tử Thịnh và Mạnh Lâm Phong không thoát khỏi tầm mắt của Phượng Khuynh Ca. Cô cảm thấy rất tò mò cơ thể Mạnh Lâm Phong hôm nay được làm từ kim cương sao? Cô hiểu rõ sức lực của Phượng Tử Thịnh như thế nào. Một quyền đó không phải nhẹ nếu không tính là nặng nhưng cũng không phải là không có sức gây ra tổn thương.

Trần ngập nghi vấn, Phượng Khuynh Ca dùng ma khí ‘thăm hỏi’ thân thể Mạnh Lâm Phong. Cô vừa luyện thành một loại ma khí phải biết rằng lần đầu sử dụng không dễ dàng chờ đến khi cô kiểm tra xong thân thể của hắn cả người cô cũng trở nên vô lực. lần kiểm tra này làm cô rất ngạc nhiên không hiểu sao trong cơ thể hắn có rất nhiều nguyên tố hắc sắc. các nguyên tố này sau khi vào cơ thể của hắn đã tiến hành cải tạo thay đổi thể chất đồng thời cũng ảnh hưởng đến thần trí của hắn. có thể nói đây là nguyên nhân đầu tiên dẫn đến việc mất trí nhớ.

“anh hai, anh... Lại dùng lực đánh hắn vài cái. Ân... Không được... Lại đây... Ân ân...” Mạnh Lâm Phong đẩy nhanh tốc độ làm cho Phượng Khuynh Ca thoải mái đến mức không nói ra được một câu hoàn chỉnh. Trong lời nói đứt quãng lại giống như sóng biển khiến cho hạ thân của Phượng Tử Thịnh trở nên căng thẳng hận không thể lập tức thay thế Mạnh Lâm Phong thoải mái chính bảo bối của mình.

Phượng Tử Thịnh cũng muốn đuổi Mạnh Lâm Phong ra khỏi cơ thể cửa bảo bối nhưng lúc này vô tình chạm vào cánh tay của hắn, y cảm nhận được từ cánh tay truyền đến một lực rất lớn giống như trong cánh tay ẩn chứa cả một lực lượng. Phượng Tử Thịnh có cảm giác hôm nay mình gặp phải đối thủ.

Đánh hắn không được đổi cũng không được chỉ có thể đứng trơ mắt nhìn bảo bối nhà mình bị hắn ‘ức hiếp’ loại cảm giác này sắp bức y điên điên rồi. không được! không thể để hắn cứ tận lực cùng bảo bối mình thoải mái mà không để y vào trong mắt.

Phượng Tử Thịnh nhìn bộ dáng của Phượng Khuynh Ca vô cùng hưởng thụ, tiểu tử thịnh sắp bị trưởng đến phát hồng. hắn (Phượng Tử Thịnh) từ phía sau ôm lấy thắt lưng của cô, thấp giọng nói: “bảo bối, tên xú tiểu tử này đã chiếm hết toàn bộ tiện nghi của cưng rồi... đợi một lát nữa anh sẽ tính sổ với hắn, hiện tại anh cũng nhịn không được rồi. bảo bối của anh rất ngoan mở miệng, anh cũng muốn chiếm tiện nghi của cưng”

“Nhưng mà...anh...anh...không đẩy hắn...á...ra, chúng ta...á...á...như thế nào làm...?” Phượng Khuynh Ca cố gắng gằn từng tiếng nói: “ân...thảo mái...nhanh...nhanh một chút...”

“Chết tiệt, không được rồi, anh sắp ghen đến phát điên rồi. bảo bối có thể bỏ hắn qua một bên sao? bộ dáng cưng nhìn thật sự rất hưởng thụ nha!” Phượng Tử Thịnh ê ẩm nói: “từ nhỏ cưng đã thích hắn rồi, có phải luôn mong muốn được hắn yêu thương không? Hắn cùng với anh hai ai lớn hơn? Ân?”

Phượng Khuynh Ca bị Mạnh Lâm Phong làm cho đến dục tiên dục tử không nghe ra được trong lời nói của Phượng Tử Thịnh đậm đặc mùi ghen tuông. Cô theo bản năng nói: “anh anh thiệt xấu, cứ nhiên giúp hắn khi dễ người ta”

“nếu bảo bối đã muốn như vậy, anh hội thoải mái cưng. Bộ dạng thoải mái như vậy, khẳng định có thể tiếp nhận được cả hai đúng không? Như vậy cả hai người càng dễ dàng thoải mái cưng?” Phượng Tử Thịnh ôn nhu nói.

44. Chương 44: 3p (một)

Phượng Tử Thịnh xoay khuôn mặt của cô về phía sau bản thân giống như thưởng thức một loại hoa xinh đẹp quyến rũ hôn trụ lên đó. Phượng Khuynh Ca buông ra Mạnh Lâm Phong, vòng tay ra sau ôm lấy cổ Phượng Tử Thịnh đáp lại.

Lúc này Mạnh Lâm Phong lắc lắc đầu, đôi mắt đông lạnh từ từ dần hồi phục trở lại trạng thái thanh tĩnh. Bên tai truyền đến âm thanh ái muội, Mạnh Lâm Phong quay đầu lại nhìn thấy Phượng Khuynh Ca cùng Phượng Tử Thịnh đang kịch liệt hôn môi hai mắt không khỏi có chút chấn động.

Hắn khiếp sợ nhìn hai người phía trước không rõ xảy ra chuyện gì? Bản thân hắn như thế nào ở đây? Còn có, hai người...hai người bọn họ như...như thế nào lại ở trên giường...? (anh này hỏi nhiều quá. Chính mình lên giường người ta mà còn hỏi)

Mạnh Lâm Phong như cảm thấy mình quên mất cái gì đó. Thời điểm cuối cùng hắn nhớ được chính là cùng Tư Mã Xuyên đang đi du ngoạn trên một tiểu đảo. Sau đó cả hai bị một bóng đen tập kích tiếp theo là Tư Mã Xuyên bị bắt đi mất. sau đó, sau đó hắn không còn nhớ được cái gì cả. toàn bộ ký ức giống như biến mất không còn gì.

“Tử thịnh, hai người...” Mạnh Lâm Phong lộ ra vẻ mặt trào phúng nhưng không chờ hắn kịp suy nghĩ chuyện gì đang xảy ra. Phượng Khuynh Ca vừa hơi di chuyển về phía hắn.

“hít” tiểu lâm phong vừa mới trải qua cao trào cực nhiên nhanh chóng lại đứng lên. Theo động tác của cô mà ‘nó’ ngày một tiến vào trong tiểu hoa nhụy.

‘hấp’. Mạnh Lâm Phong khó khăn hít một hơi ngơ ngác nhìn hai người phía trước. (anh nì sao cứ hay ngơ ngác vậy nhỉ?)

Nhìn Phượng Khuynh Ca trước ngực mình như con mèo nhỏ lưỡi biếng cọ cọ trước ngực làm cho trong lòng Mạnh Lâm Phong một trận tê dại khó tả. Tiểu lâm phong lại tiến lại lùi trong ‘địa phương’ ẩm ướt lại nóng ẩm cơ hồ làm cho hắn hoàn toàn sục đổ.

“ân...anh anh... lâm phong hắn...hình đã...um...thật thoải mái...” Phượng Khuynh Ca chuyển nhẹ chiếc eo nhỏ xinh xắn lên xuống, trong mắt mang theo sương mù mờ mờ, giọng nói khàn khàn: “lâm phong...nhanh một chút...”

Khôi phục thanh tỉnh Mạnh Lâm Phong lần đầu tiên nhìn thấy vẻ yêu mị toát ra từ Phượng Khuynh Ca. tiểu Lâm Phong được kích lệ cực nhiên một vòng lại một vòng trướng lên, bên trong hoa nhụy nóng ẩm lại siết chặt làm cho hắn vừa thoải mái vừa khó chịu.(anh này được ăn rồi mà còn đòi hỏi nhiều quá! Cho ông xuống đài lun)

“yêu tình...” Mạnh Lâm Phong mang theo ánh mắt như hỏa lò nhìn người trước mắt. hai tay hắn đỡ lấy cánh tay của cô gát lên vai chuyển tay xuống chiếc em nhỏ phía dưới ôm sát cơ thể cô vào trong người mình phía bên trong càng sát sao càng kích thích hắn vạn phần.

Phượng Khuynh Ca theo ý muốn của Mạnh Lâm Phong buông cổ Phượng Tử Thịnh vòng qua cổ hắn ngẩng đầu hôn lên môi hắn. Chiếc miệng nhỏ xinh xắn như anh đào mang theo hơi thở ngọt ngào cùng dụ hoặc tràn ngập trong khoang miệng của hắn theo hôn môi phía dưới dần chuyển động chậm rãi lại ôn nhu được thay thế bằng kích tình cùng mãnh liệt.

Mạnh Lâm Phong không để ánh mắt muốn giết người của Phượng Tử Thịnh vào trong mắt mạnh mẽ áp chế Phượng Khuynh Ca khiến cho cô mở rộng đôi chân thon dài sang hai bên, nắm chắc cặp mông săn chắc di chuyển thân thể mạnh mẽ sáp nhập vào bên trong.

“um... Lâm phong... Người chậm một chút... Ân... Ta không được...” Phượng Khuynh Ca cảm thấy mình sắp đạt tới cao trào đột nhiên cảm thấy phía sau có một vật thể cứng rắn.

Cô cả người cứng đờ buông tay ra khỏi Mạnh Lâm Phong quay đầu nhìn Phượng Tử Thịnh phía sau mình: “anh , anh làm gì vậy?”

“cưng nó xem? Bảo bối.” Phượng Tử Thịnh ủy khuất nhìn nàng: “tiểu hoa huyết phía trước đã có người khác ‘ăn’, cưng nhìn tâm để cho anh ‘đói’ chết sao?”

“vậy...Lâm Phong ra....thì...anh...đi vào...á...” Phượng Khuynh Ca khẩn trương nói: “anh, đừng làm nơi đó...sẽ đau!”

“Bảo bối, việc gì cũng có lần đầu tiên, cưng thật mau quên, lần đầu sẽ đau nhưng về sau không phải rất thoải mái sao?” Phượng Tử Thịnh ái muội nói cũng không quan tâm đến có có đồng ý hay không liền một ngón tay chạm vào ái dịch phía trước sau lại xoa xoa bên ngoài không chờ cô kinh hô nhanh chóng đi vào. Ngón tay khẽ chuyển động nhẹ nhàng sáp nhập thân nhiên cười nói: “xem, có phải hay không rất thoải mái?” (anh này thật ‘gian’ cơ mà ta rất thích. Hắc hắc)]

“um...” Phương Khuynh Ca cả người cứng ngắc, hai tay bám trụ trước ngực Mạnh Lâm Phong không dám nhúc nhích.

Mạnh Lâm Phong bất mãn hẳn còn chưa có thoải mái đâu! Tiểu nha đầu này cứ nhiên chỉ lo cho anh trai mình không quan tâm đến hẳn. thật sự cần phải trừng phạt mà!

“chỉ cần tiểu yêu tinh cương ra nhiều một chút sẽ không đau a” Mạnh Lâm Phong nheo mắt nhìn Phương Tử Thịnh nói: “xem ra, ta cần ra tay giúp người!”

45. Chương 45: 3p (Hai)

Mạnh Lâm Phong nắm lấy tiểu huynh đệ của mình nhanh chóng tiến vào trong cơ thể của Phương Khuynh Ca chỉ thấy nhụy hoa nhanh chóng toát ra một lượng lớn mật hoa

“Uh, này cái không sai.” Phương Tử Thịnh từ một ngón tay tiến vào phía bên trong tiểu cúc huyết chuyển động cầm vào rồi lấy ra đợi cho nó thích ứng với một ngón tay lại thêm một ngón tiến vào.

Từ trên trán của Phương Khuynh Ca có thể thấy được mồ hôi đang ứ đọng lăn dài trượt theo khuôn mặt kiều diễm rơi xuống. Cả người cô như một khối băng đông cứng không dám nhúc nhích. Hai tên vô lại này bọn họ sao có thể nháo tới mức này chứ? Tại sao có thể đem cái ‘địa phương’ đó mà ra làm chứ? Hừ! tức chết cô mà.

Mạnh Lâm Phong nuốt nuốt nước miếng hô hấp càng trở nên nặng nề. Phương Khuynh Ca nghe thấy âm thanh phát ra từ Mạnh Lâm Phong mới nhớ tới mình đã bỏ quên một chuyện trọng yếu.

Vừa rồi... Mạnh Lâm Phong giống nhau kêu tên anh hai của cô? Chẳng lẽ hẳn đã phục hồi trí nhớ?

“A.” Phương Khuynh Ca vừa định lên tiếng hỏi Mạnh Lâm Phong nhưng ngay lúc này Phương Tử Thịnh đã cầm vào phía bên trong ba ngón tay. Cầm giác này. Ân! Quả nhiên rất kỳ lạ mà cô cứ nhiên cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Um...” Phương Khuynh Ca khẽ rên một tiếng gất gao nắm lấy hai vai của Mạnh Lâm Phong, móng tay dài đâm sâu vào trong da thịt hẳn lưu lại những vết cào ửng đỏ.

Dưới ánh đèn Phương Khuynh Ca giống như một viên ngọc toả sáng, da thịt trắng nõn không tỳ vết lại có cảm giác giống như phát ra ánh sáng nhàn nhạt lại giống như miếng thịt tươi ngon hấp dẫn dụ dỗ hai con sói hoang ‘đói khát đồ mời’ đi đến con đường phạm tội.

Khuôn mặt cô như đơn thuần lại như mị hoặc dùng ánh mắt bất đồng có thể cảm nhận được hương vị khác biệt. trong mắt Mạnh Lâm Phong lúc đó cô chính là một yêu tinh chuyên đến câu hồn người khác.

“ồ không?” Mạnh Lâm Phong chịu không nổi. Nếu không phải chờ Phương Tử Thịnh, hẳn hẳn không thể lập tức đem cô áp xuống phía dưới hung ăn cô đến không còn một mảnh xương.

Phương Tử Thịnh cũng nhăn nhó vô cùng vất vả. ‘tiểu huyết’ phía sau của bảo bối siết chặt vô cùng y thật sự rất vất vả mới có thể từ một ngón tay nổi lên đến mức cả bốn ngón tay có thể đi vào một cách thuận lợi. nếu không mở rộng hết cỡ như vậy chỉ sợ một lát cô sẽ không chịu nổi.

“anh trai...đừng làm...ô..đừng...” Phương Khuynh Ca bất mãn bĩu môi vắn vẹo eo nhỏ: “hai người các anh thật xấu, không thể nghĩ cách khác hay sao?”

Phương Tử Thịnh trên trán đầy mồ hôi lạnh, y cắn chặt răng nắm lấy tiểu tử thịnh cọ cọ tiểu huyết phía trước làm cho nó dính đầy ái dịch tiếp theo nhắm ngay tiểu huyết phía sau chầm rãi tiến vào.

Phía sau bị Phương Tử Thịnh tiến vào, phía trước Mạnh Lâm Phong chiếm cứ hai người đồng thời sáp nhập.

“A!” Phượng Khuynh Ca chịu không nổi kích thích, hét lên một tiếng. cái này chính là vừa mới bắt đầu hai cái tên nam nhân chết tiệt này cứ nhiên dùng tốc độ nhanh nhất không ngừng sáp nhập cô sắp bị ép đến điên rồi.

“ngừng...ngừng...” nơi đó chưa từng có người chạm qua tuy có đau nhưng cũng rất thoải mái tâm tình của cô hiện lên mâu thuẫn: “anh trai...lâm phong...hai người...thật xấu...”

“bảo bối không thích chúng ta xấu xa sao? chẳng lẽ không hư thì cũng không thương sao?” Phượng Tử Thịnh tà tà cười: “bảo bối ta cùng lâm phong tiểu đệ đệ ai lớn hơn?”

Phượng Khuynh Ca cắn cắn môi cô ngược nhìn Mạnh Lâm Phong phía trước lúc này hai mắt hấn tối đen như mực con người tựa tiểu phi tiểu nhìn cô làm cho lòng cô dâng lên một trận đại hoả.

“Đương nhiên là anh trai, lâm phong...” lời nói còn chưa dứt Mạnh Lâm Phong giống như trừng phạt mạnh mẽ tiến nhập khiến cho hai chân mềm nhũn thiếu chút nữa khiến cho cô trượt chân.

“tiểu khuynh ca, cũng phải hảo hảo trả lời nha!” Mạnh Lâm Phong xấu xa cười nói.

“người...người...phục hồi trí nhớ...” Phượng Khuynh Ca khẳng định nói: “nếu đã phục hồi trí nhớ tại sao không đi tìm Tư Mã Xuyên của người. Bò lên giường của bản tiểu thư làm gì?”

46. Chương 46: Nghi Hoặc Của Mạnh Lâm Phong.

Mạnh Lâm Phong tạm dừng động tác, trong mắt hiện lên nghi hoặc. Bạn gái của hắn? Tư Mã Xuyên? hình như là bạn gái của hắn? hắn có quen nàng sao? tại sao lại không có chút ấn tượng? (anh bị ả dùng thôi miên mà

đúng là ngốc tử)

Phượng Khuynh Ca tiếp tục đem ma khí truyền vào cơ thể Mạnh Lâm Phong, nàng phát hiện các nguyên tố hắc sắc cứ nhiên biến mất giống như chúng chưa từng xuất hiện mà cơ thể của hắn khôi phục lại như lúc đầu.

“Bảo bối, cũng không chuyên tâm! Anh hai muốn trừng phạt cưng!” Phượng Tử Thịnh nhìn thấy Mạnh Lâm Phong cùng Phượng Khuynh Ca vẻ mặt ‘thâm tình’ nhìn nhau giọng nói có chút ê ẩm: “xem ra anh hai cần phải cố gắng thêm.”

Phượng Khuynh Ca theo bản năng lắc đầu phản đối nhưng mà Phượng Tử Thịnh không cho nàng cơ hội lên tiếng nhìn Mạnh Lâm Phong lên tiếng: “chúng ta đổi tư thế.”

Cái gọi là đổi tư thế, chính là để Mạnh Lâm Phong nằm phía dưới giường, Phượng Khuynh Ca ngồi phía trên nam căn của y mà Phượng Tử Thịnh từ phía sau tiến vào mật động còn lại chỉ cần hắn di chuyển hai mặt trước sau điều bị công kích.

Mạnh Lâm Phong để Phượng Khuynh Ca ngồi trên nam căn của mình thoải mái thở ra một tiếng. hai mắt nheo lại xấu xa cười nói: “tiểu khuynh ca, cũng còn chưa trả lời câu hỏi của anh, anh cùng Tử Thịnh ai lớn hơn?”

Phượng Khuynh Ca cầu cứu như nhìn Phượng Tử Thịnh, người phía sau ôm lấy mặt nàng nhẹ nhàng ôn nhu hỏi: “anh trai cũng muốn biết. anh có hay không làm cho bảo bối hài lòng”

“hai...ngu...ôi...thật xấu...người...ta không để ý đến hai người.” Phượng Khuynh Ca thở phì phì nói: “ân...đến...đến...”

Cả hai người vừa nghe Phượng Khuynh Ca không để ý đến bọn họ cứ nhiên cùng hợp tác đối phó nàng. Phượng Tử Thịnh từ phía sau tiến công Mạnh Lâm Phong lại ở phía trước không ngừng công kích, hai người tà ác trước sau đẩy nhanh tốc độ di chuyển.

“anh trai... Chậm một chút... Lâm phong... Đừng như vậy... Các người thật xấu... A...” Phụng Khuyết Ca gắt gao nắm lấy cánh tay của Mạnh Lâm Phong phía trên lưu lại một vết cào.

Mạnh Lâm Phong bị nàng làm đau cũng không ngăn cản ngược lại loại cảm giác càng đau càng kích thích này làm y càng thêm hưng phấn. trong đầu y hiện lên hình ảnh muốn đem Phụng Khuyết Ca trời lại tùy ý xâm lược.

Không được! không được nghĩ lung tung! Một cảm giác ấm nóng từ mũi y chảy ra Mạnh Lâm Phong cảm thấy mắt mắt muốn chết, ảo não cầm lấy quần áo kẻ bên lau đi.

“Bảo bối, nói a, anh trai cùng lâm phong, cũng rất cuộc thích ai? cũng trước kia luôn nói thích Lâm Phong không phải sao?hiện tại? anh hai tính là cái gì?” trong lòng Phụng Tử Thịnh tràn ngập mùi giấm len men nói.

“anh trai... Yêu nhất anh trai... Ân... người ta... Hai cái tiểu huyết... Đều là anh trai phá... ..” Phụng Khuyết Ca không đành lòng khiến cho Phụng Tử Thịnh khổ sở, cố gắng gằn từng tiếng nói.

Mạnh Lâm Phong đột nhiên cảm thấy thật là khó chịu. Tim của hắn nhói lên đau một cái, mũi có chút cay cay cũng có chút lửa giận dâng lên trong lòng.

Thì ra tiểu hoa nhỏ này là do Phụng Tử Thịnh phá thật sự đáng ghét! Hắn ghen tị, ghen tị, ghen tị đến mức có thể giết người.

“Phụng Tử Thịnh, người thật sự là rất không có suy nghĩ, cứ nhiên dám đoạt đi người của ta.” Mạnh Lâm Phong tức giận nói: “tiểu khuynh ca rõ ràng là người trong lòng của ta, người là anh trai của nàng, cứ nhiên người lại là cầm thú.”

“Không được... Mắng... anh trai... Người xấu...” Phụng Khuyết Ca lập tức phản bác nói: “Người mới là kẻ xấu lại đi XX ta...chen giữa ta...và anh trai...người xấu...”

“Tiểu khuynh ca, cũng thật sự làm cho anh tức chết. cũng là của anh, là của anh, có nghe không?” Mạnh Lâm Phong một bên vừa lên tiếng một bên không ngừng ra vào.

Phụng Tử Thịnh xuy một tiếng, một phen đoạt lấy Phụng Khuyết Ca, thay vị trí vừa rồi của Mạnh Lâm Phong: “Lâm Phong, người không phải có Tư Mã Xuyên sao? bảo bối nhà chúng ta mới không cần làm kẻ thứ ba.”

Mạnh Lâm Phong vốn đang tức giận nghe Phụng Tử Thịnh bỗng chốc ngây ngốc, sững sờ nghi hoặc nhíu mày? Đúng vậy, bạn gái của hắn là Tư Mã Xuyên. Nhưng tại sao y lại không có chút cảm giác thân quen hay vui vẻ?

“anh cùng Tư Mã Xuyên khi nào thì quen nhau? Bọn anh tiến đến mức độ quan hệ nào?” Mạnh Lâm Phong đột nhiên nói.

47. Chương 47: Bạch Dật Thủy Trở Về (Một)

Phụng Khuyết Ca cùng Phụng Tử Thịnh hai mặt nhìn nhau. Nói gì vậy? gian tình của mình mà đi hỏi người khác?

Mạnh Lâm Phong hai tay ôm chặt đầu, vẻ mặt hoảng hốt giống thời điểm vừa mất trí nhớ. Phụng Khuyết Ca bước đến ôm lấy y sử dụng ma lực kiểm tra y nhưng vừa sử dụng phát hiện hoàn toàn không có khí lực.

Liên tiếp xảy ra nhiều chuyện khác nhau làm cho hai người không còn tâm tình nghĩ đến chuyện khác. Phụng Tử Thịnh vẫn ôm chặt Phụng Khuyết Ca sau vài lần ra ngoài cả hai liền đạt đến cao trào. Trong mắt Mạnh Lâm Phong xuất hiện sự lãnh ý nhưng không nói gì. quần áo của y không còn chỉ có thể dùng áo choàng mặc vào. Phụng Tử Thịnh không để ý đến y ôm Phụng Khuyết Ca bước vào nhà tắm, cả hai cần phải tẩy rửa. thời điểm cả hai ra ngoài Mạnh Lâm Phong đã rời đi.

Mạnh Lâm Phong rời đi trong lòng Phượng Khuynh Ca có cảm giác mất mát nói không nên lời nhưng giữa hai người cũng không có cái mối quan hệ như ‘nam chính nữ chính’, chuyện vừa rồi là ngoài ý muốn.

“Anh hai, Anh Bạch sắp quay lại, em muốn tiếp tục đi học về.” Phượng Khuynh Ca tìm một lí do nói dối để được ra ngoài. Nếu như nói với hân cô là thư ký riêng của Phong Thất Hiên chuyện này hân nhất định sẽ không đồng ý.

Phượng Tử Thịnh gắt gao ôm Phượng Khuynh Ca, chua xót nói: “Dật trở về, em vui như vậy?”

Phượng Khuynh Ca bị giọng điệu của hân chọc cười, quay đầu điểm mũi hân, khẽ cười nói: “chưa quá! em không phải đã nói sao? trong lòng em chỉ có một mình anh sao có thể tích người khác được.”

Sáng hôm sau, từ rất sớm Phượng Khuynh Ca đã rời giường, Phượng Tử Thịnh đang ăn sáng thấy cô bước xuống liền cảm thấy nghi hoặc.

“bảo bối chín giờ em mới đến Bạch gia sao? hôm nay đi sớm?”

“Chán ghét, em không thể dậy sớm sao?” Phượng Khuynh Ca cố ý làm bộ như đang tức giận: “được rồi! anh mau đi làm! Em biết cần phải làm gì?”

Phượng Tử Thịnh cảm thấy hôm nay cô rất lạ nhưng không rõ chỗ nào, hôm nay muốn ở nhà cùng cô nhưng có vài vấn kiện cần hân.

Hân bắt đắ dĩ đứng dậy, hôn lên trán cô: “Anh đi làm trước, trở về liền tìm em. Hôm qua bị tên kia quấy rối, anh còn chưa tận hứng!”

“Anh hai thật xấu, người làm trong nhà nhìn thấy thì sao nếu bị họ nghe ta được chúng ta như thế nào gặp người khác?” Phượng Khuynh Ca xấu hổ đỏ mặt, cảnh giác nhìn bốn phía.

“Biết thì thế sao? anh mới không quan tâm. Anh chỉ muốn cùng em một chỗ bị người khác nói như thế nào anh cũng không quan tâm. Phượng Tử Thịnh ôm cô: “anh sẽ sớm trở về.”

Phượng Khuynh Ca hôn chào tạm biệt Phượng Tử Thịnh nhìn hân lái xe ra khỏi nhà trong lòng cô có cảm giác trống trải. Có lẽ...cô đối với hân cùng người khác không giống nhau.

Leng keng đing! Leng keng đing! Điện thoại reo lên . cô lấy điện thoại từ trong túi xách, trên màn hình điện thoại hiện ba chữ: Bạch Dật Thủy.

48. Chương 48: Bạch Dật Thủy Trở Về (Hai)

Phượng Khuynh Ca khoe miệng giơ lên, cầm lấy điện thoại thanh âm mềm nhẹ trước nay chưa từng có: “Anh, anh vẫn đang ở Singapore hả?”

“Tiểu ca, anh đã về đến nhà khi nào thì em đến?” Bạch Dật Thủy ôn nhu nói.

“...” Phượng Khuynh Ca hoảng hốt. Bạch Dật Thủy đã quay về? quả nhiên không thể nói dối mà! Làm sao bây giờ? Cô đã nói với Phong Thất Hiên hôm nay sẽ đến công ty tìm hân.

“tiểu ca? làm sao vậy? không tiện sao?” không biết có phải ảo giác của cô hay không cảm giác Bạch Dật Thủy rất thất vọng.

Nghe thanh âm của hân cho dù cô đang bận việc cũng không muốn làm hân thất vọng. Im lặng trong ít phút: “không có đâu! Người ta chỉ đang nghĩ không biết Anh Bạch có chuẩn bị quà cho người ta không? Nếu có quà người ta liền đến còn không em sẽ trốn...học nha!”

“Ha ha... nha đầu bướng bỉnh.” Bạch Dật Thủy bật cười: “cho dù không chuẩn bị quà cho người khác....nhưng em thì tuyệt đối không!”

Ngắt điện thoại, Phương Khuynh Ca cười khê. Vốn muốn đi Phong thị nên chuẩn bị một bộ tay trang xem ra cần phải thay đổi một chút: mình thích váy dài.

“đại tiểu thư có vẻ rất vui! Đúng là người đang yêu?” Phương Khuynh Ca vừa rời đi người giúp việc trong nhà một chỗ bàn luận.

Nửa tiếng sau, Phương Khuynh Ca đã có mặt trước biệt thự của Bạch gia, quản gia mở cửa nghiêm trang chào đón cô như trước.

Một trận gió thổi qua làm cho váy của cô chuyển động theo nó. Phương Khuynh Ca chỉnh lại nón trên đầu, sửa lại tóc hướng quản gia cười: “quản gia thúc thúc, xin chào!”

“xin chào Phương tiểu thư. Thiếu gia đang chờ cô.” Quan gia ôn hoà nói.

Qua khỏi hồ nước, Phương Khuynh Ca ngược lên nhìn phía trên vẫn như lần đầu gặp mặt. Bạch Dật Thuỷ ngồi bên cửa sổ gương mặt tuấn mỹ dưới ánh mặt trời thật chói mắt.

Phương Khuynh Ca có thể xem như người quen sau khi đưa cô đến cửa liền rời đi.

Phương Khuynh Ca đến gần Bạch Dật Thuỷ im lặng nhìn hần vẽ tranh.

Ngón tay Bạch Dật Thuỷ rất đẹp không giống với những ngón tay của nam nhân khác có thể thấy được bảo dưỡng rất tốt. trên tờ giấy trắng động tác trên tay lưu loát.

“Àn? Em đến khi nào?” Bạch Dật Thuỷ kết thúc nét cuối cùng quay đầu liền nhìn thấy cô, trách cứ nói: “anh vẽ tranh không chú ý. Sao em không lên tiếng?”

Phương Khuynh Ca trong mắt hiện lên sự tiếc nuối. Nếu nếu có thể, cô vẫn muốn im lặng nhìn hần vẽ tranh. Chỉ cần đối tượng là hần cô không biết mệt.

“lễ vật của em đâu?” Phương Khuynh Ca thu lại suy nghĩ của mình. Cô cười khê, nghịch ngợm nói: “vì là lễ vật em cố hết sức đến nhanh nhất. Em muốn hai phần.”

49. Chương 49: Lễ Vật Của Bạch Ca Ca (1)

Trong phòng, Bạch Dật Thuỷ mang ra hai phần quà tinh xảo. Phương Khuynh Ca vui vẻ tiếp nhận: “anh Bạch thật sự chuẩn bị hai phần! em mở ra xem được không?”

Bạch Dật Thuỷ dịu dàng cười cười: “em cứ mở ra xem. Trong phòng hết màu vẽ, anh ra ngoài lấy rất nhanh quay lại.”

Phương Khuynh Ca gật gật đầu, chuyên tâm mở quà. Bên ngoài gói quà được gói thật đẹp, cô thật sự không muốn làm hỏng nên muốn mở thật cẩn thận.

Mở xong gói quà bên trong một vật màu đỏ xuất hiện. chẳng lẽ là quần áo? Cô nghi hoặc cầm lên không nhìn thì thôi vừa nhìn cô liền cảm thấy kinh hãi.

Này...này...này....chẳng phải là nội y sao? Cũng không phải nội y bình thường. Là nội y tình thú! Có phải mọi việc diễn ra quá nhanh.

Sau khi lấy xong màu vẽ Bạch Dật Thuỷ trở về phòng khuôn mặt tươi cười: “thích....” Lời chưa nói xong nhìn thứ trong tay cô khuôn mặt liền cứ ngắc.

Cái này là cái gì? Quà của hần....! như thế nào lại biến thành cái thứ này? Tuy rằng không có chạm qua phụ nữ nhưng không phải y không biết cái đó là gì.

Đáng ghét! Khẳng định là xú tiểu tử Bạch Dật Triệt làm ra. Khó trách ngày đó vẽ mặt hần cười quái dị như vậy, thì ra sớm đã động tay chân trong quà của mình.

Hiện tại nên làm cái gì? Giải thích sao? chẳng khác nào giấu đầu lòi đuôi? Bạch Dật Thủy khó xử thật sự muốn tìm chỗ chết.

Một vật dài khoảng một gang tay phía dưới có hai quả cầu đi kèm một cái chốt khi chạm vào sẽ chuyển động. được rồi tên gọi rất tốt. Setoy!

Phượng Khuynh Ca xấu hổ đỏ mặt, ho nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng nói: “là lễ vật của anh Bạch sao? thật sự.....đặc biệt.”

“Tiểu ca, em đừng hiểu lầm đây không phải là ý của anh!” không thể không giải thích nếu không sẽ khiến cô hiểu lầm. Bạch Dật Triệt! xú tiểu tử lần này không bỏ qua cho người.

Phượng Khuynh Ca nhìn Bạch Dật Thủy đỏ mặt tía tai biểu hiện xấu hổ. Cô tay trái cầm nội y, tay phải cầm đại nhục bông thật sự làm cho người ta suy nghĩ miên man.

Bạch Dật Thủy nuốt nuốt nước miếng, đột nhiên cảm thấy thân thể rất nhanh lạnh xuống, nơi nào đó đang yên lặng đột nhiên có tinh thần trở dậy.

50. Chương 50: Lễ Vật Của Bạch Ca Ca (2)

Trong lúc vô tình, Phượng Khuynh Ca liếc mắt nhìn thấy hạ thân của Bạch Dật Thủy hơi ngẩng đầu, trên mặt càng thêm ửng đỏ. Cô tay chân lúng túng không nghĩ tới nhân phải nút điều khiển. Đại nhục bông liền chuyển động phát ra âm thanh ‘xoạt xoạt’.

Nháy mắt không khí trong phòng trở nên kỳ quái. Phượng Khuynh Ca hoảng hốt tắt đi hận không thể tìm một cái lỗ chui vào. Hai người đứng gần nhau dễ dàng nghe thấy tiếng tim kịch liệt nhảy lên.

Bạch Dật Thủy cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, tiến lên bưng cốc nước không ngờ cô cũng di chuyển. hai người ngón tay chạm vào nhau có chút hoảng sợ đồng loạt lùi về phía sau.

“là trò đùa của em trai anh. Anh nghĩ quà của anh nhất định bị tráo. Anh chuẩn bị món khác. Cái này...cái này...em bỏ đi.” Bạch Dật Thủy xấu hổ nói.

Phượng Khuynh Ca hoàn toàn tin tưởng lời giải thích của hắn. Với cá tính của Bạch Dật Thủy sao có gan dám đem thứ này làm quà cho cô? Bất quá! Cô mới không cần đồ đâu! Cô thích hai món quà này!

“Anh Bạch sợ cái gì?” Phượng Khuynh Ca cố gắng làm cho thanh âm của mình dễ nghe tránh có chút quái dị: “chúng ta đều trưởng thành, anh cho em lễ vật này...cũng không có gì!”

Có mới lạ! Nếu đối phương không phải hắn cô đã dùng ma khí đánh cho kẻ đó không còn mảnh giáp, răng rơi đầy đất. Bất quá, cô cũng không muốn làm hắn sợ hãi, nhìn hắn có chút căng thẳng hy vọng chuyện này không có gì đáng ngại.

Bạch Dật Thủy vẻ mặt mất tự nhiên. Lúc này, trong đầu hắn chỉ nghĩ đến việc Phượng Khuynh Ca nằm trên giường lớn, cơ thể mặc nội y tình thú tay cầm theo nhục bông. (anh này cũng quá.....*hắc hắc*)

Như vậy khẳng định Tiểu ca.....Nhưng mà....sao hắn lại có loại suy nghĩ đó? Không nên không nên! Khẳng định là bị cái tên hoa hoa công tử Bạch Dật Triệt chết tiệt kia ảnh hưởng. Phải tỉnh táo! Phải tỉnh táo!

“Anh Bạch, em đột nhiên nhớ mình có việc phải đi? Hôm nay em có thể đi về trước được không?” xảy ra chuyện này muốn học vẽ sao? khẳng định là không! Không bằng để mọi người cùng bình tĩnh một chút.

Phượng Khuynh Ca lo lắng mình còn ở lại thế nào cũng biến thành sói. Cái gì cũng không thể kiềm chế được. Cô không muốn Bạch Dật Thủy sẽ xem thường chính mình.

“Được rồi! hôm nay em bận ngày mai đến cũng được.” Bạch Dật Thủy trong mắt có chút mất mát bất quá chính hắn cũng không phát hiện.

Phượng Khuynh Ca kiềm chế ‘cơn khát’ trong lòng bỏ hai món quà vào trong giỏ xách rồi đi.

Bạch Dật Thủy nhìn cô rời đi. Tầm mắt di chuyển đến vòng eo mảnh khảnh. Đột nhiên cảm thấy trong mũi có chút nóng ấm. Đưa tay chạm một chút ngóc tay dính một chất lỏng màu đỏ nhất thời hấn cảm thấy thật mất mặt.

51. Chương 51: Yêu Nghiệt Tổng Giám Đốc Tức Giận (1)

Phượng Khuynh Ca đặt hộp quà bên ghế phụ lái xe rời khỏi Bạch Gia. Trên đường đi cô cứ luôn mơ mơ màng màng chờ cô tỉnh táo phát hiện mình đã đến Phong thị.

“xin lỗi. tôi đến muộn.” Phượng Khuynh Ca bước vào phòng nhìn thấy Phong Thất Hiên đang im lặng xử lý văn kiện.

Phong Thất Hiên nghe thấy tiếng của Phượng Khuynh Ca ngẩng đầu thản nhiên nhìn cô. Trong mắt hiện lên tia u ám, hai tay đặt trước ngực: “đây là thái độ làm việc của cô?”

Phượng Khuynh Ca thân phận hiện tại là thư ký của Phong Thất Hiên. Cô từng hứa với hấn nên phải thực hiện. Nhưng sáng nay vì ghé sang Bạch gia nên cô bị trễ giờ không thể trích hấn tức giận.

“Thật xin lỗi. là lỗi của tôi. Tuỳ anh trách phạt.” Phượng Khuynh Ca cô là người dám làm dám chịu cho nên không cần phải tìm lý do thoái thác.

“trên tay là cái gì?” Phong Thất Hiên thản nhiên nói.

Phượng Khuynh Ca kinh ngạc. cô cứ nhiên mang nó lên đây. Tay cô khẽ rung, tự nói chính mình phải bình tĩnh: “là bạn của tôi đưa, tôi cũng không rõ cái gì trong này?”

Phong Thất Hiên là loại người nào? Làm sao không nhìn ra được trong mắt cô hiện lên tia kích động? Cô càng khẩn trương hấn càng muốn biết trong đó là cái gì?

Hấn đứng lên, chậm rãi đi về phía cô. Hôm nay, hấn mặc một bộ tây trang Spain (kiểu Tây Ban Nha í) so với vài lần trước có thêm phần nghiêm cẩn ngay cả khuôn mặt yêu nghiệt cũng bớt đi vài phần.

Phượng Khuynh Ca lui về phía sau, phía sau lưng cô là cửa phòng, cô cười gượng hai tiếng: “làm...làm cái gì a. tôi...tôi...tự nguyện chịu phạt, anh còn...còn muốn cái gì? Anh còn như vậy...tôi đi khỏi đây.”

Phong Thất Hiên không muốn để cô rời đi càng muốn biết cái gì bên trong. Phong Thất Hiên vươn tay muốn lấy hộp quà, Phượng Khuynh Ca khẩn trương giữ chặt trong tay. Hai người dây dưa qua lại hộp quà bị rách từ bên trong rơi ra một vật.

Cốc! đại nhục bổng va xuống đất lăn về phía chân Phong Thất Hiên, nội y tình thú bên trong nằm trên tay cô.

Phong Thất Hiên xoay người nhặt lên, mở công tắc, đại nhục bổng phát ra âm thanh ‘xẹt, xẹt’. hấn ngẩng đầu nhìn cô: “đây là công cụ của cô?”

Phượng Khuynh Ca đỡ trán. Đáng ghét! Chết tiệt! Như thế nào lại rơi ngay chân tên hỗn đản này. Cô bĩu môi, nhún nhún vai nói: “tôi nói rồi. là người khác gửi cho tôi. Tôi cũng không biết bên trong là cái gì?”

“Thật sự?” Phong Thất Hiên bốn cợt nhìn cô, khôi phục lại dáng vẻ lưu manh lần đầu hai người gặp mặt: “bảo bối, hôm nay là cưng sai! Anh hảo hảo muốn phạt cưng!” (anh này trở mặt thật nhanh!)

Nói xong, hấn đem mở công tắc lên lực lớn nhất. đại nhục bổng trong tay kịch liệt chấn động, hai tiểu cầu phía dưới xoay chuyển rất nhanh.

Cơ thể Phượng Khuynh Ca nóng lên, tim đột nhiên đập nhanh hơn. Xiết chặt nội y trong tay: “anh muốn gì?”

Phong Thất Hiên xấu xa cười một tiếng, cầm đại nhục bổng đặt trước mũi, cười khê: “Còn có hương vị, không sai...”

52. Chương 52: Yêu Nghiệt Tổng Giám Đốc Tức Giận (Hai)

Trước bàn làm việc, Phượng Khuynh Ca không được tự nhiên xoay xoay thắt lưng. Khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ như táo trong mắt hiện lên tức giận cùng xấu hổ.

Trên người cô, mặc bộ váy màu trắng là do Phong Thất Hiên vừa sai người ra ngoài dựa trên số đo của cô mua về. không chỉ dừng ở đó, Phong Thất Hiên còn ‘quá mức’ để cả cây đại nhục bông ở bên trong cơ thể cô.

Bắt chéo hai chân, tay xiết chặt bút máy. Tuy rằng đại nhục bông chỉ mở ở mức thấp nhất nhưng cảm giác ngứa ngứa làm cô vô cùng khó chịu.

“ân....” Phượng Khuynh Ca nằm úp sấp trên bàn, tay muốn tiến vào bên trong. Phong Thất Hiên ngồi đối diện cô nở nụ cười tà tếu.

“Phượng thư ký, văn kiện chỉnh sửa xong rồi? mười phút nữa sẽ họp, lúc đó nhờ cô ghi chép lại những điều cần thiết.” Phong Thất Hiên bốn cợt nói: “Nếu thật sự không có cách nào, liền nói một tiếng nga!”

Phượng Khuynh Ca tức giận trừng mắt hấn, trong mắt hiện lên thần sắc yếu ớt mị hoặc ngược lại nhìn như thể nào cũng giống như đang làm nũng. Um...cô thật sự sắp chịu không nổi! Trừng thối Phong Thất Hiên, loại trừng phạt này cũng nghĩ ra được. đúng là muốn giết người mà!

“Ta... Ta đi toilet.” Phượng Khuynh Ca nhanh chóng đứng dậy, trong mắt ham muốn xuất hiện. nói chuyện cùng hấn chỉ bằng cô ra ngoài tốt hơn.

Trong phòng tổng giám đốc có toilet riêng nhưng nóng vội cô không không đến cư nhiên đi xuống tận tầng trệt. vào tới bên trong cô mới nhớ đến vấn đề ngớ ngẩn này.

“Ồ? Là thư ký mới của tổng giám đốc đi? Xin chào. Ta là quản lý nhân sự vương quản lí. Ha ha, tiểu thư họ gì? Cô còn chưa đến bộ phận quản lý của ta báo danh đi?” một nữ nhân trung niên nhìn thấy cô liền lôi kéo nói.

Phượng Khuynh Ca chịu không nổi! cô hiện tại chỉ muốn lập tức được thỏa mãn. Mặt đã muốn nhịn không được đỏ lên, nơi nào đó cảm giác trống rỗng khó chịu chỉ muốn lập tức an ủi nó.

“cô đang bận sao? ha ha”. Ngượng cười hai tiếng. “tôi chỉ là nhắc cô một chút, lát nữa nhớ đến phòng nhân sự điểm danh”. Vương quản lí phát hiện Phượng Khuynh Ca đang ‘vội vàng’ cười cười đi ra ngoài.

Người vừa đi, cô tiến vào vách trong cùng của phòng. Vừa muốn đóng cửa có một cổ lực ngăn lại.

“anh sao lại ở đây?” Phượng Khuynh Ca nhìn thấy gương mặt yêu nghiệt của Phong Thất Hiên kinh hãi nói: “mau ra ngoài. Nơi này là toilet nữ. anh không sợ người khác nhìn thấy sao?”

“người ta có hảo tâm a!” (anh có hảo tâm sao?) cứng xác định tiểu vật nhỏ đó có thể thỏa mãn cương? Còn tám phút? Có lẽ anh giúp được cương a~~” Phong Thất Hiên tà cười nói.

Phượng Khuynh Ca đẩy hấn một chút nhưng cô đã chịu không nổi, cô bị nó tra tấn cả một buổi sáng sớm không còn tí sức lực. cô thở hổn hển, ngồi xuống dưới. Phong Thất Hiên được đà chen hai chân vào giữa chân cô, xoay người đóng kín cửa.

53. Chương 53: Cách Thức Trừng Phạt (1)

Phong Thất Hiên nâng cầm môi mỏng áp sát bắt đầu hôn trụ. Nụ hôn của hấn như cuồng dã nóng bỏng giống như muốn đem toàn bộ nước ngọt trong miệng cô rút cạn. Phượng Khuynh Ca cảm thấy khó chịu

dùng sức đẩy hẳn.

Ha...ha...! Chút nữa là bị hẳn làm cho ngạt chết. cô hung hăng trừng mắt nhìn hẳn, nắm lấy khoá cửa ý muốn đuổi người. lúc này từ bên ngoài tiến vào hai người.

Cô sợ tới mức ôm chặt Phong Thất Hiên. Phong Thất Hiên cười một tiếng tiếp tục hướng về môi cô hôn. Đầu lưỡi của hẳn như tiểu xà luân lách mọi góc ngách bên trong, cả người cô như có hàng vạn con kiến bò qua, phía dưới một dòng điện lưu xuất hiện

Phượng Khuynh Ca không thể tiếp tục. Dù sao thể diện của cô trước mặt hẳn đã không còn việc gì phải chấp nhất, thêm một lần cũng chẳng ảnh hưởng. Cô cắn răng xốc vấy ngồi trên bồn cầu.

Theo góc nhìn của Phong Thất Hiên có thể nhìn thấy đại nhục bổng bổng bình không ngừng rung động trong tiểu huyết xinh đẹp. từ bên trong một lượng lớn ái dịch chạy dọc theo hai bên đùi.

Phong Thất Hiên liếm liếm môi, trong mắt anh đào hiện lên hoả diễm. Phượng Khuynh Ca nắm lấy đầu gây ý định lấy ra, Phong Thất Hiên giữ tay chặt tay cô

“không có sự đồng ý của ta, không được lấy ra nếu không lần trừng phạt này không tính.” Phong Thất Hiên cười tà: “hơn nữa...nếu lấy ra không phải càng khó chịu sao?”

Bên ngoài có người cho nên hẳn không dám lớn tiếng hướng tai cô không ngừng thổi khí, Phượng Khuynh Ca như có sâu nhỏ bò trong tai khiến người cô càng thêm khó chịu.

“Buông ra!” Phượng Khuynh Ca giận dữ, dùng âm thanh chỉ hai người nghe thấy: “chơi vui? Nhưng tôi đang rất tức giận.”

“Cơn tức thật lớn a! Vẫn là để anh đến giúp cương hạ hoả đi!” Phong Thất Hiên xấu xa nắm lấy anh đào trước ngực cô không ngừng xoa nắm, một tay dùng sức cởi ra vấy áo, bạc môi nhếch lên.

“A!” Phượng Khuynh Ca kinh hô một tiếng, lập tức dùng tay che miệng mình. Phượng Khuynh Ca nắm chặt hai vai của Phong Thất Hiên, một tiến hai lùi ba nhanh thật sự làm cô thoải mái tới mức muốn hét lên.

Phong Thất Hiên tay không ngừng xoa nắn thành các hình dáng khác nhau. Môi của hẳn như có ma thuật di chuyển tới đâu liền khiến cô run rẩy.

Phượng Khuynh Ca ôm chặt đầu hẳn khó chịu vặn vẹo. hô hấp hai người càng ngày càng nặng nề, bên ngoài có người, thật sự vừa sợ hãi lại càng kích thích.

Chặc chặc chặc! Phong Thất Hiên vẽ mặt hưởng thụ. Phượng Khuynh Ca cầm lấy chốt mở chuẩn bị mở mức lớn nhất lại nghe bên ngoài tiếng nói chuyện “oh! Tiểu la. Nghe tiếng gì không?”

54. Chương 54: Cách Thức Trình Phạt (2)

Nữ nhân viên lên tiếng như một thùng nước lạnh tạt lên người Phượng Khuynh Ca làm cho “lửa nóng” trong người cô giảm đi không ít. Phượng Khuynh Ca đẩy Phong Thất Hiên ra ngoài, Phong Thất Hiên hoàn toàn không có bị ảnh hưởng ngược lại càng ‘cố gắng’ tạo ra một vài tiếng động.

Phượng Khuynh Ca trong lòng căng thẳng nhưng không thể xóa bỏ cảm giác ham muốn trong lòng. Cô nắm chặt lấy vai hẳn móng tay đâm sâu vào trong da thịt. Cô không thoải mái hẳn cũng không được phép thư thái.

Phong Thất Hiên hít một hơi dài, hẳn tuyệt không buông cô ra khỏi tay mình cho dù lúc này cô có cần hẳn, hẳn cũng không từ bỏ. (anh nghĩ chỉ là gì chứ???)

Phong Thất Hiên ngẩng đầu nhìn cô ngón tay lướt qua khóe miệng có dính một ít hoa lộ (nước m*... các bạn tự hiểu na) vẽ mặt say mê cùng hưởng thụ:” nước trái cây?”

Đầu lưỡi Phong Thất Hiên như có ma lực dưới tình huống khấn trương lại lần nữa khơi lên dục vọng của cô. Đầu lưỡi tiến vào trong khoang miệng của cô như đám râu nhỏ nhỏ không ngừng kích thích khiến cơ thể cô càng thêm khao khát.

“ Đứng chờ, mau buông ra...buông...đi...ra” Phượng Khuynh Ca dùng toàn lực bản thân giọng nói khó chịu cầu xin.

“ Bảo bối, sao được ak? Cũng đã quên mục đích hôm nay ta muốn trừng phạt cưng?” Phong Thất Hiên cười khê: “ đây là hậu quả cưng không nghe lời!”

Phượng Khuynh Ca hai tay nắm chặt tóc Phong Thất Hiên. Tay càng ngày càng dùng sức cơ thể đã muốn chấp nhận sự xâm nhập của hắn. Phượng Khuynh Ca hung hăng trừng mắt nhìn Phong Thất Hiên vừa định nói chuyện, bên ngoài lại truyền đến tiếng nói của hai nữ nhân viên.

“ Không có gì hết, em có nghe lầm không?” một người khác nghi hoặc hỏi.

Hai người đứng trước cửa gian phòng của Phượng Khuynh Ca. Nhìn ra ngoài cửa có thể nhìn thấy đôi giày cao gót của cô gái bên ngoài. Phượng Khuynh Ca gian nan nuốt nuốt nước miếng.

Ngón tay men theo ái dịch bên ngoài tiếng nhập vào bên trong.

Phượng Khuynh Ca nhất thời hoảng hốt, khê rên một tiếng “ân...”

Phượng Khuynh Ca một tay che miệng, một tay nhéo cánh tay của hắn. Phong Thất Hiên hướng miệng cô hôn trụ ngón tay mạnh mẽ tiến vào.

Hô! Phượng Khuynh Ca thân thể khê run cần răng nhẩn nhẩn. Ngón tay Phong Thất Hiên làm cho cô càng thêm thống khổ. Người này không biết đã có bao nhiêu bạn gái chỉ có ngón tay mà làm cho người khác dục tử dục tiên.

“ Chị thật sự không nghe thấy gì sao?” người kia hỏi lại.

“ Chẳng lẽ là chuột sao? Không thể nào? Lát nữa nói với nhân viên quản lý cho người cẩn thận dọn lại chỗ này. Nếu không tổng giám đốc biết được bát cơm của chúng ta không thể giữ được.”

“ Năm phút nữa sẽ họp, mau đi, sắp rồi chúng ta là người tính tình cổ quái, không nhanh chúng ta bị trễ sẽ không được yên với sếp.”

55. Chương 55: Cách Thức Trừng Phạt (ba)

Giờ ta mới biết! Thế nào gọi là chơi với dao có ngày bị đứt tay!!!!!!!!!!!!!!

Rốt cuộc hai người cũng rời đi. Phượng Khuynh Ca thở dài một hơi, cô có thể thả lỏng tinh thần của mình. Phong Thất Hiên không ngừng ma sát nơi mẫn cảm của cô, ngón tay ra vào càng ngày càng nhanh.

Hai tay nàng gắt gao ôm lấy vai hắn khê rên một tiếng: “Ân...không được....muốn....đến...”

Ánh mắt Phong Thất Hiên thâm thúy nhìn địa phương nhỏ nhắn xinh đẹp lại thêm một ngón động tác càng nhanh hơn. Tiếng ái dịch bị ngón tay ma sát tạo ra âm thanh mê hoặc tiểu Thất Hiên thật sự muốn bạo phát.

Chết tiệt! thắm rửa một tiếng, hắn không rõ mình đang làm khó nàng hay đang làm khó chính mình. Như thế nào lại có tình tạo ra loại ‘hình phạt’ chết người này! (tn: cái này là anh tự tìm lấy nhé! Ko ai ép uốn anh đâu) . Hắn cố gắng áp chế dục vọng trong người. Nếu không phải sắp đến giờ họp, ngay nơi này hắn phải có nàng cho được. tiểu yêu tinh này quả thật biết cách giày vò người khác! (tiểu ca: oa oa~~ oan uổng a)

Nơi trong cùng bắt đầu co rút ép chặt lấy ngón tay Phong Thất Hiên. Phong Thất Hiên cảm thấy nơi nóng ẩm mềm mại bó chặt lấy ngón tay mình như có một dòng điện đánh mạnh vào đại não, ánh mắt hắn nhìn cô càng thêm sâu thẳm.(tn: đùa với lửa có ngày bị chết cháy!)

“thật nhanh!” chỉ có hai ngón tay đã có thể đạt được khoái cảm nếu là tiểu đệ đệ của hắn chẳng phải hắn bị kích thích chết? hắn hiện tại hận chết cái cuộc họp đó. Sớm biết loại ‘trùng phạt’ này có kích thích như vậy hắn phải để sau mới đúng hiện tại biến thành ‘trùng phạt’ chính mình. Bất quá...quên đi!

“tiểu yêu tinh! Đợi lát nữa sẽ thu thập cứng! Nha...rất nhanh đạt được khoái cảm hửm...thích...chết...ân...”

“Ân...ân...A...” Phương Khuynh Ca kịch liệt run rẩy hai chân siết chặt cơ thể uốn về phía trước miệng phát ra âm thanh đầy thỏa mãn.

Phong Thất Hiền nhìn lượng ái dịch men theo ngón tay hắn chảy ra ngoài hai mắt hắn tối sầm, khó khăn nuốt nuốt nước miếng. Phong Thất Hiền không rõ ‘ma xui quỷ khiến’ đưa ngón tay lên miệng đầu lưỡi vươn ra nhẹ nhàng liếm hết toàn bộ ái dịch trên ngón tay. Cẩn thận thưởng thức từng chút một như thận trọng đánh giá vẻ đẹp sức hấp dẫn của một món ngon trước mắt.

“thật ngon!!”

Phương Khuynh Ca đạt được cao trào gương mặt xinh đẹp ửng đỏ một màu, nhìn thấy hành động của hắn mặt cô liền muốn biến thành trái gấc.

Phong Thất Hiền nhìn nhìn đồng hồ trên tay giọng khàn khàn: “còn hai phút sẽ họp, Phương thư ký đi thôi!”

Hắn hận không thể lập tức chấm dứt cuộc họp. Chết tiết! đợi lát nữa hắn nhất định hung hăng làm cô cho đến chết! (tiểu nguyệt: A~~ giết người!!!)

Phương Khuynh Ca vụng trộm瞥 mắt liếc một cái nơi nội khổ xuất hiện một khối to lớn, xì cười ra tiếng. Thì ra cũng không chỉ một mình nàng người khó chịu đi!

“Người đi trước!” hiện tại nàng cần phải xử lý một chút. Huống chi nếu để người khác nhìn thấy nàng cùng Phong Thất Hiền đi ra từ toilet không biết sẽ bị nói thành chuyện gì? (còn chuyện gì nữa!!! đương nhiên là ** he he)

Phong Thất Hiền quả thật rất để ý đến cuộc họp lần này cũng không bắt chẹt nàng. Hắn hít một hơi, cầm lấy vật nhỏ phía dưới lắc lắc: “bảo bối, cái này liền giao cho anh thay em bảo quản? thế nào?”

Phương Khuynh Ca đương nhiên không muốn. Đó là quà của Bạch Dật Thủy cho nàng, nàng mới không cần người khác giúp mình bảo quản. Phương Khuynh Ca bạo phát không để ý dùng ma khí đoạt lại tiểu vật nhỏ trong tay hắn.

Phong Thất Hiền liếc mắt nhìn bàn tay trống rỗng của mình ngạc nhiên nhìn về phía nàng. Không lẽ vật nhỏ này có học võ? thân thủ nhanh như vậy không phải cô gái nào cũng có. Bất quá...càng có ý tứ!

“Bảo bối, cũng còn chưa nói quà này là ai tặng cưng đâu? Rốt cuộc à bằng hữu như thế nào lại tặng loại đồ vật này. Anh đây thật hứng thú muốn nghe cưng nói một chút a?” Hai mắt Phong Thất Hiền hí lại trong mắt hiện lên tia u ám cùng mùi giấm chua tràn ngập “không phải là ca ca của cưng? Xem ra Phương tổng của chúng ta không giống như trong truyền thuyết là loại người lãnh khốc khô khan không thú vị! hiện không có thời gian, đợi lát nữa nhất định anh sẽ tìm cưng nói rõ chuyện này!”

56. Chương 56: Hội Nghị (một)

Phòng họp, hơn năm mươi nhân vật quản lý cấp cao an ổn ngồi vào vị trí của mình. Cả phòng họp im lặng chặt cứng vị trí, chỉ còn thiếu hai nhân vật chưa xuất hiện.

Cửa phòng vừa mở, từ bên ngoài tiến vào một nam nhân tuấn mỹ cùng một thiếu nữ tuyệt sắc một trước một sau. Hơn năm mươi ánh mắt dồn về phía họ đánh giá chỉ cảm thấy nhất thời đây là tiên cảnh xuất hiện chốn nhân gian. Thì ra cái gọi là ‘kim đồng ngọc nữ’ thật sự có tồn tại, lão thiên như thế nào lại tạo ra một tác phẩm hoàn mỹ như vậy?

Phong Thất Hiền ngồi vào vị trí tổng giám đốc, Phương Khuynh Ca đi phía sau mang theo máy tính cùng văn kiện. Trong phòng họp to lớn khoảng cách giữa tổng giám đốc cùng nhân viên quản lý có chút xa.

“đây là Phương thư ký!”

Phong Thất Hiền thản nhiên giới thiệu Phương Khuynh Ca bộ dạng nghiêm túc cùng đũa cột hoàn toàn khác nhau làm nàng ngạc nhiên giống như hai người khác nhau.

“Hiện tại bắt đầu họp.”

Mọi người nhìn thấy ánh mắt biến nọ của tổng giám đốc yêu nghiệt hướng về phía mình đồng loạt hoàn hồn. Vài vị quản lý cảm thán lau đi môi hôi lạnh đang chảy trên trán mình. Cuộc họp bắt đầu từng vị báo cáo tình hình tài chính kinh doanh, doanh thu từng bộ phận phân ngạch quản lý, một số bộ phận đề cử phương án giải quyết cũng như dự án cần tham gia.

Phương Khuynh Ca dù sao cũng chưa từng làm thư ký nhưng nàng cũng lên mạng tìm hiểu những việc cần làm nhưng khó tránh khỏi luống cuống tay chân. May mắn, nàng đã mang theo bút ghi âm một lát chỉ cần dựa vào trong đó chỉnh sửa một chút.

“tổng giám đốc, dự án lần này ngoài chúng ta còn có Phương thị tham gia, chúng ta chỉ nắm được ba phần thắng. nếu có thể áp chế được Phương thị, lấy được dự án này nhất định mang lại rất nhiều lợi nhuận.”

Thời điểm nhắc tới Phương thị, Phong Thất Hiền nghiêng đầu nhìn về phía Phương Khuynh Ca đang ngẩn người. Trong đầu của hắn lại hiện lên hình ảnh nàng cùng Phương Tử Thịnh kịch liệt ân ái trên ban công, trong lòng hắn nhắc thời bốc lên đại hỏa.

Chết tiệt! hắn đang ghen! Đang ghen! Hắn ghen ghét cái tên Phương Tử Thịnh đó có cái gì tốt! (tiểu nguyệt: sao ko tốt chứ! Anh Tịnh rất tốt với Ca tỷ! ko lợi dụng! ko như ai kia...GHÉT!!!!) chỉ cần nghĩ bọn họ lúc nào cũng quần lấy nhau hắn liền ghen ghét đến điên lên.

Tối hôm qua có phải cả hai ngủ cùng một chỗ? Có phải giống như lúc này nàng cho phép hắn ‘yêu’ mình? Tiểu tử tịnh của hắn ở trong tiểu huyệt nhỏ nhỏ gắt gao ôm lấy ‘nó’, cả hai cùng nhau có được cao trào cùng thỏa mái? Nghĩ đến đây, cơ thể Phong Thất Hiền lại xảy ra phản ứng. Phong Thất Hiền đột nhiên nghĩ chính ngay trước mắt Phương Tử Thịnh hưng hăng ‘yêu’ bảo bối của hắn.(tiểu nguyệt: ko có cửa đâu! Hừ.....!!!!)

Phương Khuynh Ca đang nghe những quản lý không ngừng luận thuyết bên tai cứ nhiên phát hiện có một ánh mắt nóng bỏng hướng về phía mình. Bàn tay của người nào đó không an phận chạm vào hai chân mình không ngừng ở đó ‘nó’ còn tiếp tục hướng về phía sau. Trên người nàng mặc bộ váy trắng công sở ôm sát thân người từng đường cong trên cơ thể hiện rõ ràng.

Ừ! Thật thoải mái! Tên kia tay quả nhiên lợi hại, cứ nhiên dễ dàng khiến nàng ‘tâm loạn như ma’. Nàng hung hăng đẩy tay hắn ra khỏi người, âm thầm nhìn hắn trừng mắt.

Phong Thất Hiền trong mắt tràn đầy dục vọng dọa Phương Khuynh Ca nhảy dựng. Lúc ở trong toilet cũng không thấy hắn lộ liễu như vậy?

Phương Khuynh Ca đương nhiên không biết những suy nghĩ trong đầu Phong Thất Hiền lúc này. Lúc đó vì không muốn ảnh hưởng đến thời gian cuộc họp nhưng hiện tại trong đầu hắn chỉ nghĩ đến việc Phương Khuynh Ca cùng Phương Tử Thịnh cùng một chỗ trong lòng đổ kị càng tăng. Những hình ảnh cứ kích thích hắn hận không thể ngay tại phòng họp trước mặt mọi người đem nàng đoạt lấy như tuyên bố nàng chỉ thuộc về duy một mình hắn.

“Tổng giám đốc, đây là văn kiện người muốn.” Phương Khuynh Ca cố ý cầm một bản giấy đi qua.

Phong Thất Hiền tùy ý liếc mắt một cái, chỉ thấy phía trên mặt giấy ghi rõ bảy chữ: “Ngừng! Người muốn ngoạn! ta liền bồi! “

57. Chương 57: Hội Nghị (hai)

Phong Thất Hiên cười khẽ, trong cuộc họp căng thẳng trên môi tổng giám đốc đột ngột xuất hiện nụ cười khiến người khác cảm thấy hoảng hốt. một đôi mắt kinh ngạc khó hiểu nhìn về phía hắn, Phong Thất Hiên thản nhiên nhìn bốn phía chủ nhân ánh mắt lập tức rời đi.

Phượng Khuynh Ca trừng mắt nhìn hắn, trong mắt hàm chứa ý cảnh cáo. Bàn tay Phong Thất Hiên chẳng những không thu liễm tiếp tục ‘sự nghiệp’ càn rỡ quấy rối. Nàng vừa đạt được cào trào hiện tại trong cơ thể vẫn còn khó chịu không muốn bị hắn tiếp tục ảnh hưởng. Phượng Khuynh Ca tiếp tục cùng Phong Thất Hiên ‘chơi trò’ ‘người chạm ta đẩy’.

Phong Thất Hiên dùng sức thành công chọc giận nàng. Phượng Khuynh Ca cũng không mấy quan tâm đến cuộc họp dù sao nàng cũng có máy ghi âm giúp đỡ không sợ đến lúc cầm lại ghi sai. Nếu Phong Thất Hiên đã muốn ngoạn nàng liền chiều theo ý hắn.

Bàn tay Phượng Khuynh Ca trượt xuống dưới cảm nhận thấy phần thô cứng đang ‘căng thẳng’, bàn tay cách lớp vải nhẹ nhàng xoa nắn.

Phong Thất Hiên hít sâu một hơi, cố gắng không chế cảm xúc chính mình. Phượng Khuynh Ca hài lòng cười, tầm mắt dừng trên máy tính bàn tay phía dưới càng dùng sức chuyển càng nhanh.

Phượng Khuynh Ca có thể cảm nhận được thân thể Phong Thất Hiên đang căng cứng nơi nào đó đang muốn thoát khỏi không chế được giải phóng ra ngoài. Hô hấp ngày càng dồn dập chứng tỏ bản thân đang động tình. Nhưng dưới tình huống này hắn cư nhiên có thể tiếp tục duy trì cuộc họp mà những người khác vẫn không nhìn thấy sự khác thường của hắn. Phượng Khuynh Ca thật sự bội phục sự trấn định của hắn, nàng cũng chẳng muốn tiếp tục cùng hắn đùa bỡn, đẩy tay hắn ra ngoài, yên tĩnh xử lý tốt phần văn kiện còn lại.

Sau khi bàn tay Phượng Khuynh Ca rời khỏi, Phong Thất Hiên nhẹ nhõm thở dài một hơi nhưng trong mắt lại hiện lên tia mất mát. Tiểu yêu tinh này có sức ảnh hưởng rất lớn đối với hắn thiếu chút nữa ngay trước mặt mọi người hại hắn mất mặt. nhưng mà tay nàng vừa rời đi trong lòng hắn lại cảm thấy vắng vẻ. Hừ, lát nữa tính sổ nàng cũng không muộn.

Cuộc họp chấm dứt, mọi người lục đục kéo nhau ra ngoài. Phong Thất Hiên vẫn ngoài một chỗ, phó tổng cầm một văn kiện cùng hắn thảo luận. Phượng Khuynh Ca đối với hắn làm mặt quỷ rời đi, nàng cảm ít thời gian chuẩn bị văn kiện trước khi đưa hắn xem xét.

Phượng Khuynh Ca sau khi quay về phòng tổng giám đốc làm hết một việc cô lấy ít ‘Thân ái thảo’ từ trong túi xách đổ một ít xung quanh phòng. Tục ngữ nói: không có mới quý! Nàng sao có thể dễ dàng để hắn chiếm được lợi ích? Hừ, dám sử dụng loại ‘hình phạt’ đó với nàng. Nàng hiện tại cho hắn biết như thế nào mới thật sự là ‘trừng phạt’. thích sử dụng ‘vật nhỏ’ nàng sẽ cho hắn tự bạo cú mình. (tn: đổ mọi người...’bạo cú’ là so na

??)

Thẳng đến thời điểm tan ca, nàng cũng không nhìn thấy hắn quay lại. không chính được Phong Thất Hiên trong lòng nàng có chút tức giận. Kỳ thật! nhìn thấy hắn tự ‘hành’ mình đối với nàng cảm giác rất thích.

Phượng Khuynh Ca không muốn Phượng Tử Thịnh biết mình đến Phong thị làm việc nghỉ ngơi quyết định lái xe đi một vòng rồi trở về. đã lâu nàng không có đi Spa hôm nay tận hưởng thụ một chút.

“Mạnh Lâm Phong? Hắn ở trong Spa làm gì? Ân? Có chút kỳ quái.” Phượng Khuynh Ca nhìn thấy Mạnh Lâm Phong đứng trước cửa thềm nói.

Từ bên trong đi ra một nữ nhân. Nữ nhân mặc bộ váy trắng ren dài, tóc đen tùy ý xoả dài, khuôn mặt thanh tú có chút mỹ hoặc.

Người đó chẳng phải là Tư Mã Xuyên mất tích cách đây một tháng sao? thật không ngờ Mạnh Lâm Phong vẫn nhớ đến nàng ta? Còn đi chung? Người khác không biết nàng ta mất tích suốt một tháng đi đâu nhưng nàng biết rất rõ. Sự tình diễn ra trong một tháng nàng ta mất tích.

58. Chương 58: Dã Nam Nhân Của Tư Mã Xuyên.

Tư Mã Xuyên nghiêng đầu trên vai Mạnh Lâm Phong, hai người trong xe tình nồng mật ý lên xe. Xe vừa rời đi, Phượng Khuynh Ca lái xe đến vị trí xe vừa dừng.

“nam nhân vừa rồi có phải Mạnh tổng không?” một nữ tử nói: “cô gái đi chung là bạn gái anh ta sao?”

“không phải em mới giúp cô ta Spa sao? chẳng lẽ em không có hỏi qua?” người kế bên tức giận nói.

“em có hỏi nhưng cô ấy chỉ cười không có nói. Nhưng là lần trước cô ấy đến đây cũng không phải người này.”

“cái này có gì đâu lạ? hôm trước chị còn nhìn thấy cô ta đi cùng Phong tổng của Phong thị.” Nàng tức giận nói: “bất quá chỉ có bộ dạng xinh đẹp cùng hồ ly tinh không khác gì nhau!”

(tiểu nguyệt: Bingo! Cho chị 100 điểm!)

Phượng Khuynh Ca không ngờ ngay ở chỗ này lại nghe được một tin tức cực kỳ quan trọng. Phong Thất Hiền cùng Tư Mã Xuyên có liên quan hệ sao? Hồn đảo! Vốn muốn hấn trở thành người của mình nhưng hiện tại cô đã đổi ý.

Hấn cư nhiên cùng Tư Mã Xuyên cái xú nữ nhân cùng một chỗ, cô muốn hấn phải biết cái gọi là dục cầu bất mãn mà chết. Đúng rồi, hấn tìm đến cô thật sự là trùng hợp sao?

Phượng Khuynh Ca lái xe theo hướng hai người vừa rời đi. Phía trước hàng dài cái xe đang dừng chờ đèn đỏ cô rất nhanh nhìn thấy chiếc xe của cả hai.

Tư Mã Xuyên cùng Mạnh Lâm Phong trong xe đang kịch liệt hôn môi, tay cả hai cách lớp quần áo không ngừng sờ loạn.

Chiếc xe Mạnh Lâm Phong đang lái là loại mui trần những gì diễn ra đều bị tất cả mọi người bên ngoài nhìn thấy. xung quanh bốn phía truyền đến tiếng huýt sáo, có người còn sử dụng điện thoại quay lại.

Mạnh Lâm Phong buông tay ra khỏi người Tư Mã Xuyên, yêu thương giúp cô sửa lại tóc. Vừa quay đầu Mạnh Lâm Phong từ kính chiếu hậu nhìn thấy Phượng Khuynh Ca.

Mạnh Lâm Phong hiện lên tia khó hiểu, trong đôi mắt hoang mang có chút ánh sáng nhưng chỉ là chút thoáng qua, Mạnh Lâm Phong lại khôi phục như lúc đầu trong mắt chỉ có Tư Mã Xuyên

Phượng Khuynh Ca có chút tức giận. cho dù cô cùng hấn không có chút quan hệ nào nhưng tốt xấu hấn cùng cô có đoạn thời gian ở chung. Nhìn thấy hấn cùng Tư Mã Xuyên một chỗ cô có chút khó chịu nhưng cô phát hiện hấn có điểm bất thường.

Ánh mắt Mạnh Lâm Phong giống như trước kia có một loại hắc sắc bao quanh. Chuyện lần trước cô có chút nghi ngờ hiện tại cô nghĩ mình đã đoán đúng.

Chẳng lẽ Tư Mã Xuyên có được sự giúp đỡ? Lần trước cô gặp còn là một tiểu bạch thủ trong cơ thể cũng không có gì đặc biệt hiện tại cô không thể nhìn rõ cô ta muốn gì.

“anh nhìn gì vậy?” trong xe Tư Mã Xuyên dựa đầu trên vai Mạnh Lâm Phong nói: “Phong. Gần đây anh rất khác, đêm qua anh....có phải anh không yêu em?”

Tư Mã Xuyên đau khổ nhìn Mạnh Lâm Phong, đôi mắt ửng đỏ ửng khuất hiện lên ánh sáng nhàn nhạt. đây chính là năng lực mạnh nhất của cô ‘thuật đọc tâm’.

59. Quyển 2 - Chương 1: Dã Nam Nhân Của Tư Mã Xuyên

Tư Mã Xuyên nghiêng đầu trên vai Mạnh Lâm Phong, hai người trong xe tình nồng mật ý lên xe. Xe vừa rời đi, Phượng Khuynh Ca lái xe đến vị trí xe vừa dừng.

“nam nhân vừa rồi có phải Mạnh tổng không?” một nữ tử nói: “cô gái đi chung là bạn gái anh ta sao?”

“không phải em mới giúp cô ta Spa sao? chẳng lẽ em không có hỏi qua?” người kế bên tức giận nói.

“em có hỏi nhưng cô ấy chỉ cười không có nói. Nhưng là lần trước cô ấy đến đây cũng không phải người này.”

“cái này có gì đâu lạ? hôm trước chị còn nhìn thấy cô ta đi cùng Phong tổng của Phong thị.” Nàng tức giận nói: “bất quá chỉ có bộ dạng xinh đẹp cùng hồ lý tình không khác gì nhau!”

(tiểu nguyệt: Bingo! Cho chị 100 điểm!)

Phượng Khuynh Ca không ngờ ngay ở chỗ này lại nghe được một tin tức cực kỳ quan trọng. Phong Thất Hiên cùng Tư Mã Xuyên có liên quan hệ sao? Hồn damn! Vốn muốn hấn trở thành người của mình nhưng hiện tại cô đã đổi ý.

Hấn cư nhiên cùng Tư Mã Xuyên cái xú nữ nhân cùng một chỗ, cô muốn hấn phải biết cái gọi là dục cầu bất mãn mà chết. Đúng rồi, hấn tìm đến cô thật sự là trùng hợp sao?

Phượng Khuynh Ca lái xe theo hướng hai người vừa rời đi. Phía trước hàng dài cái xe đang dừng chờ đèn đỏ cô rất nhanh nhìn thấy chiếc xe của cả hai.

Tư Mã Xuyên cùng Mạnh Lâm Phong trong xe đang kịch liệt hôn môi, tay cả hai cách lớp quần áo không ngừng sờ loạn.

Chiếc xe Mạnh Lâm Phong đang lái là loại mui trần những gì diễn ra đều bị tất cả mọi người bên ngoài nhìn thấy. xung quanh bốn phía truyền đến tiếng huýt sáo, có người còn sử dụng điện thoại quay lại.

Mạnh Lâm Phong buông tay ra khỏi người Tư Mã Xuyên, yêu thương giúp cô sửa lại tóc. Vừa quay đầu Mạnh Lâm Phong từ kính chiếu hậu nhìn thấy Phượng Khuynh Ca.

Mạnh Lâm Phong hiện lên tia khó hiểu, trong đôi mắt hoang mang có chút ánh sáng nhưng chỉ là chút thoáng qua, Mạnh Lâm Phong lại khôi phục như lúc đầu trong mắt chỉ có Tư Mã Xuyên

Phượng Khuynh Ca có chút tức giận. cho dù cô cùng hấn không có chút quan hệ nào nhưng tốt xấu hấn cùng cô có đoạn thời gian ở chung. Nhìn thấy hấn cùng Tư Mã Xuyên một chỗ cô có chút khó chịu nhưng cô phát hiện hấn có điểm bất thường.

Ánh mắt Mạnh Lâm Phong giống như trước kia có một loại hắc sắc bao quanh. Chuyện lần trước cô có chút nghi ngờ hiện tại cô nghĩ mình đã đoán đúng.

Chẳng lẽ Tư Mã Xuyên có được sự giúp đỡ? Lần trước cô gặp còn là một tiểu bạch thủ trong cơ thể cũng không có gì đặc biệt hiện tại cô không thể nhìn rõ cô ta muốn gì.

“anh nhìn gì vậy?” trong xe Tư Mã Xuyên dựa đầu trên vai Mạnh Lâm Phong nói: “Phong. Gần đây anh rất khác, đêm qua anh....có phải anh không yêu em?”

Tư Mã Xuyên đau khổ nhìn Mạnh Lâm Phong, đôi mắt ửng đỏ ửng khuất hiện lên ánh sáng nhàn nhạt. đây chính là năng lực mạnh nhất của cô ‘thuật đọc tâm’.

60. Chương 59: Phần Ii: Chương 02: Năng Lực Của Tư Mã Xuyên.

Trước khi đọc truyện ta xin nói trước nhé! phần này là phần tự thuật của Tư Mã Xuyên. cho nên ta sử dụng ngôi chính là ‘Cô’ cho Tư Mã Xuyên. các nàng đọc thấy không thuận thì nói ta nhé!

Cho tới hiện tại, Tư Mã Xuyên cũng không rõ ràng mình như thế nào lại có năng lực này.

Lúc trước khi em gái cô nằm hấp hối trên giường bệnh yêu cầu cô phải nhanh chóng có tiền để đóng tiền viện phí. Cô tức giận một đường đi thẳng đến bệnh viện. Trong phòng bệnh không có ba mẹ cô ở đó, chỉ có cô cùng em gái của mình.

Nhìn thấy người nằm trên giường im lặng nằm trong lòng cô sinh ra ác cảm một tay bóp chặt cổ.

Lúc này trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất: giết chết người này! Chính đứa em gái này làm cho cô phải sống cực khổ túng thiếu. Nhưng đột nhiên tay cô truyền đến một dòng điện đánh mạnh vào cơ thể tiếp theo chuyện gì xảy ra cô hoàn toàn không biết. Đến khi cô tỉnh lại kinh ngạc phát hiện mình cứ nhiên có thể biết được những suy nghĩ trong lòng của những người xung quanh. cô tìm đến Mạnh Lâm Phong, dựa vào thuật ‘độc tâm’ biết được hần yêu thích dạng người như thế nào, thích cái gì chán ghét cái gì cô không cần bận tâm làm theo. Chính vào những thứ này cô càng chiếm được tâm tư hần, dành được phần tâm ý của hần đối với mình.

Cô suy nghĩ chỉ cần tiếp tục chiếm được tâm ý hần cô sẽ chiếm được phần tình cảm của cả gia tộc hần một ngày nào đó hần không thể rời bỏ mình sẽ chính thức để cô trở thành nữ chủ tiếp theo của Mạnh gia.

Nhưng có chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Trong suy nghĩ của hần xuất hiện một người khác trước kia luôn quần lấy hần sau này lại như cố ý xem nhẹ sự tồn tại của hần xung quanh mình. Người đó không ai khác chính là: Phương Khuynh Ca.

Mạnh Lâm Phong luôn thích bên cạnh cô cả ngày cứ nhiên lại sinh ra hứng thú với nàng ta. Khi đó trong suy nghĩ của hần thật mơ hồ chưa biết rõ mình đối với Phương Khuynh Ca rốt cuộc ôm loại tình cảm nào.

Làm phụ nữ, cô phát hiện Phương Khuynh Ca sẽ mang đến rắc rối lớn cho mình. Cô hận Phương Khuynh Ca, cô ta cái gì cũng tốt hơn cô. Cô ta so với cô càng xinh đẹp cao quý, có tiền tài có chỗ dựa vững chắc, cô chỉ là kẻ đứng sau lưng mãi mãi không vượt qua.

Cô nghe người khác nói có một loại sách có thể nguyên rửa người khác cho nên cô lên mạng tìm hiểu mua về một loại bùa. Cô mỗi ngày đem nó bên người những lúc không có người khác cô sử dụng nó để nguyên rửa Phương Khuynh Ca, không dùng đó cô luôn đem khát vọng ở cùng Mạnh Lâm Phong bày tỏ.

Sau đó cô phát hiện mình có năng lực khống chế suy nghĩ người khác. Bất quá loại năng lực này không ổn định trước mắt chỉ có Mạnh Lâm Phong là ví dụ ‘thử nghiệm’ thành công.

Mạnh Lâm Phong bị cô khống chế, trong suy nghĩ của hần chỉ có cô mới là người hần yêu nhất đối với cô ngoan ngoãn phục tùng. Suy nghĩ ngày thành công sắp tới cứ nhiên một lần nữa để cô gặp người khi đảo hoang.

Trong đầu Tư Mã Xuyên lại hồi tưởng những gì xảy ra trong một tháng trên đảo hoang. Cái tên dã nam nhân kia như thú dữ điên cuồng giữ lấy cô cũng đồng thời làm cho cô hiểu như thế nào là dục tử dục tiên. Cô hận hần! Nhưng thời điểm cô có năng lực giết chết hần lại phát hiện mình mê luyện cái loại cảm giác nam nữ hoan ái điên cuồng. Cô lừa được hần ra ngoài sau đó tìm đến Mạnh Lâm Phong.

Nhưng mà Mạnh Lâm Phong giống như thay đổi. Mặc kệ cô tìm mọi cách dụ dỗ hần nhưng thế nào hần cũng không chạm vào cô. Chẳng lẽ một tháng không gặp nên lực ảnh hưởng của cô đối với hần giảm xuống? Tư Mã Xuyên trầm nghĩ.

61. Quyển 2 - Chương 2: Năng Lực Của Tư Mã Xuyên

Trước khi đọc truyện ta xin nói trước nhé! phần này là phần tự thuật của Tư Mã Xuyên. cho nên ta sử dụng ngôi chính là ‘Cô’ cho Tư Mã Xuyên. các nàng đọc thấy không thuận thì nói ta nhé!

Cho tới hiện tại, Tư Mã Xuyên cũng không rõ ràng mình như thế nào lại có năng lực này.

Lúc trước khi em gái cô nằm hấp hối trên giường bệnh yêu cầu cô phải nhanh chóng có tiền để đóng tiền viện phí. Cô tức giận một đường đi thẳng đến bệnh viện. Trong phòng bệnh không có ba mẹ cô ở đó, chỉ có cô cùng em gái của mình.

Nhìn thấy người nằm trên giường im lặng nằm trong lòng cô sinh ra ác cảm một tay bóp chặt cổ.

Lúc này trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất: giết chết người này! Chính đứa em gái này làm cho cô phải sống cực khổ túng thiếu. Nhưng đột nhiên tay cô truyền đến một dòng điện đánh mạnh vào cơ thể tiếp theo chuyện gì xảy ra cô hoàn toàn không biết. Đến khi cô tỉnh lại kinh ngạc phát hiện mình cứ nhiên có thể biết được những suy nghĩ trong lòng của những người xung quanh. cô tìm đến Mạnh Lâm Phong, dựa vào thuật ‘độc tâm’ biết được hắn yêu thích dạng người như thế nào, thích cái gì chán ghét cái gì cô không cần bận tâm làm theo. Chính vào những thứ này cô càng chiếm được tâm tư hắn, dành được phần tâm ý của hắn đối với mình.

Cô suy nghĩ chỉ cần tiếp tục chiếm được tâm ý hắn cô sẽ chiếm được phần tình cảm của cả gia tộc hắn một ngày nào đó hắn không thể rời bỏ mình sẽ chính thức để cô trở thành nữ chủ tiếp theo của Mạnh gia.

Nhưng có chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Trong suy nghĩ của hắn xuất hiện một người khác trước kia luôn quần lấy hắn sau này lại như cố ý xem nhẹ sự tồn tại của hắn xung quanh mình. Người đó không ai khác chính là: Phương Khuynh Ca.

Mạnh Lâm Phong luôn thích bên cạnh cô cả ngày cứ nhiên lại sinh ra hứng thú với nàng ta. Khi đó trong suy nghĩ của hắn thật mơ hồ chưa biết rõ mình đối với Phương Khuynh Ca rốt cuộc ôm loại tình cảm nào.

Làm phụ nữ, cô phát hiện Phương Khuynh Ca sẽ mang đến rắc rối lớn cho mình. Cô hận Phương Khuynh Ca, cô ta cái gì cũng tốt hơn cô. Cô ta so với cô càng xinh đẹp cao quý, có tiền tài có chỗ dựa vững chắc, cô chỉ là kẻ đứng sau lưng mãi mãi không vượt qua.

Cô nghe người khác nói có một loại sách có thể nguyên rửa người khác cho nên cô lên mạng tìm hiểu mua về một loại bùa. Cô mỗi ngày đem nó bên người những lúc không có người khác cô sử dụng nó để nguyên rửa Phương Khuynh Ca, không dùng đó cô luôn đem khát vọng ở cùng Mạnh Lâm Phong bày tỏ.

Sau đó cô phát hiện mình có năng lực khống chế suy nghĩ người khác. Bất quá loại năng lực này không ổn định trước mắt chỉ có Mạnh Lâm Phong là ví dụ ‘thử nghiệm’ thành công.

Mạnh Lâm Phong bị cô khống chế, trong suy nghĩ của hắn chỉ có cô mới là người hắn yêu nhất đối với cô ngoan ngoãn phục tùng. Suy nghĩ ngày thành công sắp tới cứ nhiên một lần nữa để cô gặp người khi đảo hoang.

Trong đầu Tư Mã Xuyên lại hồi tưởng những gì xảy ra trong một tháng trên đảo hoang. Cái tên dã nam nhân kia như thú dữ điên cuồng giữ lấy cô cũng đồng thời làm cho cô hiểu như thế nào là dục tử dục tiên. Cô hận hắn! Nhưng thời điểm cô có năng lực giết chết hắn lại phát hiện mình mê luyến cái loại cảm giác nam nữ hoan ái điên cuồng. Cô lừa được hắn ra ngoài sau đó tìm đến Mạnh Lâm Phong.

Nhưng mà Mạnh Lâm Phong giống như thay đổi. Mặc kệ cô tìm mọi cách dụ dỗ hắn nhưng thế nào hắn cũng không chạm vào cô. Chẳng lẽ một tháng không gặp nên lực ảnh hưởng của cô đối với hắn giảm xuống? Tư Mã Xuyên trầm nghĩ.

62. Chương 60: Chương 03: Mỹ Nam Trong Lòng (1)

Phương Khuynh Ca nhìn theo hướng xe của Mạnh Lâm Phong tiến vào một biệt thự xa hoa liền rời đi. Trở lại Phương gia, Phương Khuynh Ca tiến vào phòng tắm một bên tẩy rửa một bên tự nghĩ. Trong tác phẩm không có nhân vật tên gọi Phong Thất Hiên. Như vậy việc hắn xuất hiện chẳng qua là trùng hợp hay có nguyên nhân khác?

Cô một mình trong phòng tắm không chú ý thời gian bên ngoài phòng Phương Tử Thịnh lo lắng gõ cửa: “tiểu ca! em không sao chứ?”

Phương Khuynh Ca hoảng hốt, tắt vòi sen: “em không sao! em ra ngay!” nói xong, Phương Khuynh Ca lau khô nước trên người, quần khăn bước ra ngoài.

Phượng tử thịnh ngồi ở trên sofa, trên tay cầm ly rượu vang đỏ. Phượng Tử Thịnh lười biếng dựa vào sofa, chiếc áo sơ mi chỉ cài hai cúc phía dưới, chiếc áo mở rộng lộ ra vòm ngực rắn chắc. Dưới ánh đèn trong phòng hắt giống như một thiên thần tỏa ra ánh hào quang.

Phượng Khuynh Ca ôn nhu nhìn hắn, trong đầu tự động loại bỏ những nam nhân khác ra khỏi suy nghĩ. Chỉ cần cô được ở cùng Phượng Tử Thịnh, tất cả những người khác đều không có thể so sánh, bao gồm Bạch Dật Thủy.

“Có phải gặp chuyện gì không vui? Tại sao một mình ở trong đó lâu như vậy?” Phượng Tử Thịnh hướng tay về phía Phượng Khuynh Ca, trong mắt hiện rõ sự sủng nịch cùng yêu chiều.

Phượng Tử Thịnh uống một ít rượu trong mắt có chút hơi nước bên khoé miệng còn vương chất lỏng màu đỏ nhìn qua chẳng khác một món ngon dự hoặc người khác tiến đến thưởng thức. Phượng Khuynh Ca nắm lấy tay hắn bị hắn ôm vào trong ngực.

Phượng Khuynh Ca liếm liếm môi, nâng cằm Phượng Tử Thịnh, mê hoặc nói: “rượu vang đỏ uống rất ngon sao?. em cũng muốn thử”

Nói xong, cô ôm lấy cổ Phượng Tử Thịnh, hăm trụ bờ môi dày không ngừng cắn mút. Một mùi vị tự nhiên lại có chút chua ngọt theo đầu lưỡi truyền vào, Phượng Khuynh Ca buông ra Phượng Tử Thịnh thần nhiên nói: “ quả nhiên không sai!”

Thần sắc Phượng Tử Thịnh biến chuyển, tà tà nhìn cô cười: “Anh trai còn biết có một cách khiến cho nó càng thêm hấp dẫn muốn thử không?”

Không để cô có cơ hội phản ứng, Phượng Tử Thịnh ôm lấy cơ thể cô xoay một vòng lớn, khăn tắm trên người cô theo chuyển động rơi xuống nền nhà. Ào ào! Hơn phân nửa chai rượu vang chảy trên người cô cảm giác lạnh như băng khiến cô rùng mình.

Phượng Tử Thịnh đặt cô lên giường cuối xuống, rượu chảy đến đâu đầu lưỡi liền lướt nhanh theo nơi đó.

Phượng Khuynh Ca tránh né công kích Phượng Tử Thịnh gây ra tên người mình trong miệng phát ra tiếng cười khanh khách.

“Trúng thối... Trúng thối... Rất ngứa... Ha ha...” Phượng Khuynh Ca cười to: “Đừng... anh hai có... Râu... bại hoại... ”

“Cư nhiên dám nói anh hai là bại hoại, xem anh trừng phạt em như thế nào.” Phượng Tử Thịnh nâng hai chân của cô lên phía trên, một vật lạnh leo tiến vào trong cơ thể cô.

“cái gì vậy?” Phượng Khuynh Ca có dự cảm không tốt. Cái đó không phải mát xa bồn của cô chứ? Anh hai không phải đã phát hiện rồi chứ!

“tiểu Ca biết cái này là cái gì sao? Ân? Cái này là từ trong túi xách của em đó nha! Chẳng lẽ tiểu Ca muốn cho anh kinh hỷ sao?” Phượng Tử Thịnh thanh âm khàn khàn nói: “Ngoan, Anh hai sẽ giúp cái miệng nhỏ phía trước ăn nó sau đó là cái miệng nhỏ phía sau? Hiện tại cần cho nó ăn điểm tâm.”

“A! rượu đi vào...” Phượng Khuynh Ca bất an xoay xoay thắt lưng. Rượu vang tiến vào bên trong cơ thể cơ cảm giác lạnh lẽo mang theo kích thích lên nhụy hoa bên trong cái cảm giác ngứa ngáy khó chịu càng thêm rõ ràng.

63. Chương 61: Chương 04: Mỹ Nam Trong Lòng(2)

Phượng Tử Thịnh xấu xa cười hai tiếng, đầu lưỡi như có ma lực tiến vào nơi mềm mại ẩm áp. Bên trong như chứa đựng một món ngon hấp dẫn khiến hắn tỉnh táo thưởng thức.

Răng nhỏ khê cắn xung quanh một tràn điện kích thích cả người Phượng Khuynh Ca, cô uốn người về phía trước thành hình cung, ái dịch bên trong xen lẫn rượu vang chảy ra ngoài. Hai như một hoà quyện một chỗ tạo thành một mùi hương đặc biệt không ngừng chảy vào miệng hắn.

“um...đừng...khó chịu..Anh...” Phượng Khuynh Ca dứt quãng nói, bên trong cơ thể cô không ngừng co rút gắt gao bao lấy đầu lưỡi Phượng Tử Thịnh, càng dùng sức cơ thể cô càng kích thích: “anh anh, đừng...làm...”

Phía sau, mát xa bỗng bị Phượng Tử Thịnh điều chỉnh lên mức cao nhất cô có chút khó khăn tiếp nhận nhưng cảm giác như có một người khác phía sau không ngừng khai phá. Cùng một lúc có hai loại kích thích cô thầm nghĩ Phượng Tử Thịnh mau mau chấm dứt loại tra tấn này.

Phượng Tử Thịnh ngẩng đầu hăm trụ đôi môi mê người phía trên đang không ngừng rên rỉ, chất lỏng ái muội theo đầu lưỡi tiến vào. Phượng Khuynh Ca khó chịu cự tuyệt, cô có chút không thích ứng cảm giác này vô cùng khác lạ chẳng khác nào mình đang ‘ăn’ chính bản thân mình...cô mới không cần như vậy a!

“bảo bối, mền thử loại rượu vang mới, ần?” Phượng Tử Thịnh không hy vọng cô cự tuyệt bỏ qua loại mỹ vị cực phẩm, nâng cằm tiếp tục truyền vào.

(Chỉ có anh biến thái mới cảm thấy cực phẩm!! “ Lời của “ Ngân Nguyệt” thì phải nha!!)

Phượng Khuynh Ca có chút tức giận trừng mắt nhìn hấn. Bất quá! Mùi vị của rượu không sai, có mùi của trái cây.

Phượng Tử Thịnh nâng hai chân cô gác lên vai hưng hăng tiến vào. Hai người cùng một chỗ bắt đầu kịch liệt ra vào trải qua một màn kịch liệt ân ái từ trên giường vào tận trong phòng tắm, Phượng Tử Thịnh hài lòng chậm rãi đặt Phượng Khuynh Ca trên giường.

Phượng Tử Thịnh lấy ra một điều thuốc, lưng tựa vào thành giường chậm chạp nhả ra khói thuốc. Phượng Khuynh Ca nằm gát trên cánh tay hấn ngẩng đầu thưởng thức nhất cử nhất động đầy tao nhã của mỹ nam sau một màn mưa gió.

A! cô như thế nào có thể quên ý nghĩ ban đầu của mình! Không được! Không được! Đây là cơ hội tốt cô nhất định phải có một bức tranh chính tay cô vẽ.

“đi đâu?” Phượng Tử Thịnh nhìn thấy cô bước xuống giường, chiếc áo ngủ nửa kín nửa hở không thể che dấu hôn ngân trên người khiến cho nơi nào đó của hấn cứng rắn thức giấc: “kỳ quái. Đáng người tiểu Ca ngày càng trở nên đáng yêu!”

Phượng Khuynh Ca bước ra khỏi phòng rất nhanh quay trở lại trong tay cầm theo giá đỡ, bút màu cùng giấy vẽ. Cô hướng Phượng Tử Thịnh nói: “không được lộn xộn, muốn làm cái gì tự mình làm.”

“nha! Tiểu Ca muốn yên tĩnh vẽ tranh sao? hôm nay anh thế nhưng muốn thưởng thức tài nghệ của em. Nếu vẽ không tốt anh nhất định sẽ trừng phạt em!” Phượng Tử Thịnh tà tà cười.

Phượng Khuynh Ca bĩu môi, hướng hấn làm một cái mặt quỷ: “em nhất định đem anh vẽ đẹp nhất....”

Phượng Tử Thịnh không nói. Trong mắt hấn, cô dù sao cũng chỉ học vẽ một thời gian cho dù vẽ không tốt hấn cũng không muốn trừng phạt cô chỉ là muốn tăng thêm một chút tình thú giữa hai người.

Thời gian chậm rãi đi qua, Phượng Tử Thịnh ngồi trên đầu giường xem văn kiện, Phượng Khuynh Ca chăm chút nét vẽ cuối cùng: “hôm nay vẽ cái này, lần sau vẽ cái khác.”

“ân? Cái khác? Tiểu Ca, em vẽ cái gì?” Phượng Tử Thịnh bước xuống giường đi qua chỗ cô đang ngồi cầm lên gốc giấy. Khi hấn vừa nhìn thấy nội dung bên trong ngón tay run run, bức tranh thiếu chút muốn rơi xuống.

Trong tranh vẽ xuân cung đồ Phượng Tử Thịnh cùng Phượng Khuynh Ca. chủ yếu xuất hiện trong tranh là Phượng Tử Thịnh ngược lại Phượng Khuynh Ca rất ít lộ diện. Địa điểm rất nhiều nơi trong phòng tắm, ban công thậm chí trên xe từng nét bút thể hiện rõ cảnh chân thật bọn họ trải qua. Nét vẽ phi thường thành thực không chỉ có nét mặt ngay cả trạng thái của tiểu tử thịnh cũng vô cùng sống động.

“Tiểu Ca, em thật sự là bảo bối của Anh Hai. lần sau em vẽ một bức anh sẽ treo trên tường lúc nào muốn cũng có thể nhìn thấy nó.” Phượng Tử Thịnh phả một luồng khí nóng lên cổ cô, răng khể cắn lên vành tai.

64. Chương 62: Chương 05: Mỹ Nam Trong Lòng (3)

Phượng Khuynh Ca đuổi đuổi người, tóc dài như tấm lụa dài trải trên thác nước phủ kín trên giường. Hơi thở kể bên sớm đã biến mất. Đêm qua, Phượng Tử Thịnh giống như ăn phải thuốc kích thích, cô không rõ có phải do bức tranh cô vẽ ảnh hưởng đến hắn, sau đó lại đề cô ra điên cuồng muốn năm lần bảy lượt. Hiện tại cả người cô biến thành vô lực hơn nữa dấu vết trên người muốn che cũng không được.

Hôm nay cô sẽ không đi Bạch gia. Cô muốn điều tra một chút chuyện về Phong Thất Hiên. Sau khi kết thúc cuộc họp ngày hôm qua cô nhìn thấy ánh mắt của hắn có điểm lạ, cô phải biết rõ chuyện gì xảy ra.

Lười biếng mặc quần áo, cầm lấy túi xách chuẩn bị ra ngoài. Phượng Khuynh Ca tùy ý liếc mắt nhìn thấy di động báo cuộc gọi nhỡ của Bạch Dật Thuỷ. Nghĩ lại cũng đúng, hiện tại đã hơn mười giờ, bình thường giờ này cô đã ở Bạch gia. Không nhìn thấy cô hắn gọi điện hỏi một chút cũng không sai. Nhưng mà cô làm thư ký của Phong tổng giờ vẫn không xuất hiện cũng không ai hỏi đến?

Phượng Khuynh Ca gọi điện cho Bạch Dật Thuỷ muốn nói với hắn hôm nay cô sẽ không qua đó. Điện thoại vừa thông đầu dây có người lên tiếng: “phượng tiểu thư?”

Phượng Khuynh Ca có chút ngốc, giật mình nhớ đến là tiếng của quản gia. Cô nhìn số điện thoại trên máy, số này là của Bạch Dật Thuỷ, như thế nào: “Quản gia thúc? Anh Bạch đâu?”

“Phượng tiểu thư, người có thể qua đây một chút được không? Thiếu gia sinh bệnh!” giọng điệu của quản gia có chút bất đắc dĩ.

Phượng Khuynh Ca nghĩ một chút, lập tức đáp: “được, con lập tức qua đó.”

Phượng Khuynh Ca lấy túi xách ra ngoài, bình thường cả đoạn đường cô đi hơn một giờ nhưng hôm nay chỉ có bốn mươi phút. Thời điểm cô xuất hiện trước Bạch gia, lão quản gia có chút kinh ngạc.

“Anh Bạch ở đâu? Gọi bác sĩ chưa?” Phượng Khuynh Ca theo quản gia vào phòng Bạch Dật Thuỷ. Đây là lần đầu tiên cô vào phòng ngủ của hắn. Trước đó cô chỉ ở phòng khách cùng phòng vẽ tranh.

Quản gia cười khổ có chút bất đắc dĩ. Ông nhìn người nằm trên giường nói: “thiếu gia cái gì cũng tốt, chỉ là...không thích bệnh viện, cũng không thích thuốc uống hay tiêm.”

Phượng Khuynh Ca chạm lên trán hắn, than nhẹ: “nóng quá, anh ấy có sốt không? Bao nhiêu độ?”

“Bốn mươi!” Quản gia nói: “Bất quá Phượng tiểu thư yên tâm, mọi người đã lau mát cho thiếu gia, chính là thời gian hạ sốt rất lâu chỉ có thể uống thuốc mới mau hạ.”

“đem thuốc đến đây, chuẩn bị thêm nước ấm cùng khăn khô.” Phượng Khuynh Ca ngồi trên giường nhìn khuôn mặt Bạch Dật Thuỷ đỏ bừng, hai chân mày nhíu lại lộ ra vẻ khó chịu.

Sau khi đưa thuốc, nước ấm huấn bị sang cho cô liền mang theo mọi người lên lút ra ngoài.

Phượng Khuynh Ca bỏ thuốc vào trong ly nước chờ cho đến khi tan hết cô đem ly nước uly đến miệng hắn. Khuôn mặt Bạch Dật Thuỷ càng thêm thống khổ, đầu di chuyển tránh né, đầu lưỡi dùng sức đem toàn bộ thuốc đẩy ra ngoài. Phượng Khuynh Ca nghĩ nghĩ, chính cô hóp một ngụm thuốc, dùng môi áp lên môi hắn. Bạch Dật Thuỷ cảm nhận mùi thuốc liền né tránh đầu lưỡi tiếp tục đẩy ra, Phượng Khuynh Ca biết hắn sẽ hành động như vậy liền dùng đầu lưỡi chính mình ngăn chặn.

Hai môi chạm nhau, đầu lưỡi dây dưa chẳng những uống được thuốc mà chính mình đang hưởng thụ cũng không hay biết. Phượng Khuynh Ca có chút khó chịu rời khỏi, mặt cô đỏ ửng, tim đập nhanh hơn, giúp hắn nằm trên giường ngay ngắn, sửa lại chăn cô liền quay đầu xấu hổ không dám nhìn.

Đây là người đầu tiên cô động tâm, hiện tại mỹ nam nằm trước mắt làm sao không có phản ứng? Chính là...

65. Chương 63: Chương 06: Mỹ Nam Trong Lòng (4)

Giúp Bạch Dật Thủy uống xong thuốc, cô chỉnh lại gối đầu ngồi một bên nhìn hấn. Trên mặt Bạch Dật Thủy lúc này không còn khó chịu cô có chút yên tâm. Lấy điện thoại trong túi xách, cô cần một cuộc gọi lúc này.

“Lý tiên sinh? Chào anh, tôi muốn nhờ anh tìm hiểu một người. Là Phong Thất Hiên. Đúng. Tôi cần thông tin của anh ta, càng kỹ càng tốt.”

Dù sao cô cũng là Phượng đại tiểu thư muốn tìm một thám tử cũng không khó khăn. Cô không muốn bị Phượng Tử Thịnh nghi ngờ nếu không có thể trực tiếp hỏi được một số thông tin gì đó về Phong Thất Hiên. Những ngày gần đây cả Phong thị và Phượng thị có một số quan hệ làm ăn căng thẳng, cô tin chắc ‘ca ca’ mình sớm cho người điều tra rõ thông tin của Phong Thất Hiên.

Gọi điện thoại xong, cô chạm nhẹ vào trán của Bạch Dật Thủy, vẫn chưa hạ sốt. Cô chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, thời điểm nhàm chán cô lấy được thoại chụp vào tấm mỹ nam đang ngủ say.

(Hắc hắc Ca tỷ cũng có lúc nhàm chán?!)

Cô ở bạch gia ngây người cả ngày, đến buổi tối bệnh tình của Bạch Dật Thủy đã ổn định. Trước khi cô rời đi đã đo nhiệt độ lần cuối. Ân! 38 độ! Tốt. Ổn rồi!

“cảm ơn Phượng tiểu thư.” Quản gia chân thành nói: “nếu không phải nhờ tiểu thư giúp thiếu gia uống thuốc chỉ sợ nhiệt độ không thể nhanh hạ xuống được.”

“Không cần khách khí. Buổi tiểu Bạch ca ca có thể tỉnh lại, thúc chuẩn bị ít cháo. Con về trước, ngày mai lại đến.” Phượng Khuynh Ca nhẹ giọng nói.

Trên đường trở về, Phượng Khuynh Ca đột nhiên muốn biết Phong Thất Hiên hiện tại đang làm cái gì. Hấn hôm nay cư nhiên hoàn toàn không để ý đến cô, điều này làm cho cô khó hiểu cũng có chút tức giận.

Chỉ cần nghĩ đến hấn cùng Tư Mã Xuyên tính toán hại cô liền muốn đem hấn trời lại, đưa hấn đến cho mấy chục lão bà XXOO lại OXXX.

Phượng Khuynh Ca dùng xe trước toà nhà Phong thị. Theo quán tính ngẩng đầu nhìn lên phía trên phát hiện phòng làm việc của hấn vẫn còn sáng đèn.

Đem xe vào bãi đỗ, cô bước đến thang máy lên tầng cao nhất. Từ bên ngoài cô nghe thấy tiếng nói của nam nữ trong phòng truyền ra, đứng sát cửa cô áp tai lắng nghe tiếng động bên trong.

Vì văn phòng sử dụng cách âm không thể nghe rõ. Cô tức giận sử dụng ma khi, trong nháy mắt nghe rõ được cuộc nói chuyện bên trong rõ ràng.

“Người không phải đáp ứng qua ta sao? Vì sao không có xuống tay?” thanh âm nữ tử rất quen thuộc, là tiếng của nguồn cơn gây ra tội ác, tiểu bạch hoa Tư Mã Xuyên.

“Người đâu? Người đáp ứng giúp ta chữa khỏi hấn, vì sao không giúp?” Phong Thất Hiên lạnh lùng nói: “Người giúp hấn trị khỏi bệnh, ta liền giúp người.”

“Người đang uy hiếp ta? Người không nên quên, trừ bỏ ta ra không ai có thể giúp anh trai người chữa khỏi bệnh.” Trong giọng nói Tư Mã Xuyên tràn ngập ý tự đắc: “không phải người cùng Phượng Tử Thịnh có thù oán sao? nếu có thể chia rẽ Phượng Tử Thịnh cùng Phượng Khuynh Ca người vui nhất không phải người? Mọi chuyện đối với cả hai không phải tốt?”

“Có phải cần Phượng Khuynh Ca biến mất người sẽ giúp ca ca chữa khỏi bệnh?” giọng nói Phong Thất Hiên lạnh lùng khiến Phượng Khuynh Ca đang đứng bên ngoài cảm thấy sợ hãi.

Thì ra... Tất cả đều là giả. Cái gì động tình, cái gì đánh đổi tất cả đều là giả. Hấn cận cô chỉ muốn ra tay với cô còn muốn thông qua cô đối phó với anh trai cô.

Đáng giận! Bọn họ có thể gây tổn hại cô nhưng tuyệt đối không cho phép bọn họ gây tổn hại anh trai cô. Tư Mã Xuyên phải không?

Đừng tưởng rằng của người dị năng là rất cường đại, bản tiểu thư đã xem qua đầy đủ bộ tiểu thuyết, ta so với bất kỳ người nào rõ hơn hết người muốn làm gì.

66. Chương 64: Chương 07: Bạch Dật Thuỷ Và Kế Sách ‘truy’ Mỹ Nhân (1)

Trong phòng hai người không ngừng bàn tính kế sách làm thế nào khiến cho Phượng Khuynh Ca biến mất nhưng không ngờ được nhân vật chính trong câu chuyện đã nghe thấy quý khách đang lén lút rời đi.

Trở lại Phượng gia, nghe quản gia nói Phượng Tử Thịnh đêm nay tăng ca sẽ không về vài ngày tới cũng sẽ liên tục ở lại công ty. Phượng Khuynh Ca có chút khó chịu trở về phòng, vừa bước ra khỏi phòng tắm điện thoại trên bàn bắt đầu đổ chuông.

“không tìm thấy tư liệu của hân? Đã biết. Cảm ơn. Vất vả cho anh. Yên tâm, lần sau có việc nhất định tìm đến tìm anh. Tạm biệt.” Phượng Khuynh Ca hồ hững kết thúc cuộc gọi, một mình bước đến ban can trong phòng đón gió.

Cô không có thói quen dùng máy sấy sấy tóc, theo thói quen sau khi tắm gội ra ban công đón gió. Có chút buồn ngủ, cô đuổi đuổi người, dùng tay xoa nhẹ tóc quay trở về phòng ngoan ngoãn chuẩn bị đi ngủ.

Ngã người trên giường dùng tay ôm lấy chăn bông, điện thoại trên đầu giường bắt đầu đổ chuông. Vươn tay lấy nhìn tên trên màn hình báo đến: Phong Thất Hiên. Trong lòng Phượng Khuynh Ca trở nên khó chịu cố ý quăng sang một bên cố ý không nhận cuộc gọi.

Phong Thất Hiên không chịu dừng cuộc liên tục gọi đến không cảm thấy phiền một lần lại một lần. Phượng Khuynh Ca trong lòng phát hỏa, trong mắt phát ra tia giảo hoạt.

Cô bước xuống giường mở ra laptop. Điện thoại trên giường vẫn không ngừng reo, cô dùng tốc độ nhanh nhất mở ra một file được lưu trước đó đồng thời tiếp nhận điện thoại.

“Bảo bối, vừa lòng sao?” âm thanh phát ra từ máy tính, tiếng nam nhân khàn khàn thật sự mê chết người. Lần đầu tiên cô nhìn thấy loại AV này thật sự bị lừa vì tiếng nói của hai người này rất giống cô cùng Phượng Tử Thịnh. Nhờ vậy đoạn AV là đoạn cô cùng Phượng Tử Thịnh rất thích, chẳng khác nào nghe lại được đoạn nói chuyện trong lúc hai người không ngừng XXOO.

“Uh, thật lớn... Hảo thô... anh thật giỏi...” AV nữ nhân vật chính thanh âm áp hư nhuỷễn hiển nhiên là đang tận hưởng cuộc vui.

Phượng Khuynh Ca xoa xoa cằm suy nghĩ muốn chờ xem phản ứng của Phong Thất Hiên. Chẳng phải hân rất thích nghe lên người khác hay sao? hiện tại quang minh chính đại cho hân nghe loại sự tình này một cách đầy đủ.

(OAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!! Tỷ thật đủ ‘ác’ na

)

Điện thoại đó quả thật là Phong Thất Hiên gọi đến. Hân liên tục gọi hơn tám cuộc gọi đến cuộc thứ chín cũng có người nghe máy nhưng chưa kịp vui mừng kết quả bị một tràn âm thanh kiến cho người khác có thể chảy máu mũi.

Cô ấy đang làm gì? Chẳng lẽ đang cùng Phượng Tử Thịnh? Trong lòng Phong Thất Hiên nổi lên một trận đại hỏa. Nghĩ đến người trong tay mình hư nhuỷễn mềm mại cư nhiên lại ở trong lòng người khác, hân đang nổi cơn bạo phát.

Hân vì anh trai mình đáp ứng giúp Tư Mã Xuyên loại bỏ cô nhưng sau khi tiếp xúc với cô bị vẻ xinh đẹp nhu nhuỷễn của cô hấp dẫn. Cô không phải là người đơn giản như bề ngoài của mình những điều bí ẩn phát ra từ cô khiến hân hứng thú muốn tìm hiểu rồi lại từ từ đem lòng yêu thích

“anh trai, anh...anh thật giỏi...nhanh một chút...em muốn....muốn...” Phong Thất Hiên nghe một loại âm thanh trong lòng đại hoả hừng hực bùng phát, một chất lỏng nóng ấm từ trong mũi chảy xuống.

Trong đầu hiện lên hình ảnh Phượng Tử Thịnh cùng Phượng Khuynh Ca ở ban công, chết tiệt cứ nhiên hấn lại có phản ứng. Hấn hiện tại hận chết cái tiểu yêu tinh mê người kia muốn đem cô ‘cướp’ trở về để cho cô biết ai lợi hại hơn ai.

Phượng Khuynh Ca thông qua điện thoại có thể nghe thấy tiếng hít thở dồn dập của Phong Thất Hiên, tiếp theo đổi rất nhanh kết thúc cuộc gọi. Cô nhìn điện thoại cười lạnh: “cuộc chơi chính thức bắt đầu, chúng ta chậm rãi ngoạn!”

Ngày hôm sau, Phượng Khuynh Ca mặc một chiếc váy trắng dài mê người, đầu tạo kiểu tóc công chúa, đánh nhẹ một chút son môi nhìn cô như một món đồ tinh xảo, xinh đẹp lại yêu kiều. Lái xe đi đến Bạch gia còn Phong Thất Hiên, cứ việc cho hấn chậm rãi chờ đợi.

“Quần gia, cháo đã chuẩn bị xong?” Phượng Khuynh Ca thích nhất là món cháo ở Bạch gia tuy thanh đạm nhưng rất ngon cô muốn đem một phần cho Bạch Dật Thủy.

“Lâm Nhã Vi, MãiMãi, Nhan Thiên Dung, Tiểu Ngư Píces, Trang2912, nguyenmaianh92, phạm mỹ linh, tuyetnhung96” cảm ơn các bạn rất nhiều khi xem truyện đã gửi thanks đến Thiên!! mình cảm thấy rất vui ! vì có người xem truyện và cùng sở thích như mình! Hihi

“Phạm ami” thấy bạn cmt là mình vui lắm luôn rồi!!

“Thiên Tâm Đan “ bạn làm mình cảm động quá đi thôi!! Vì ủng hộ mình mà tạo nick! Mình vui lắm luôn àh nha!

“Nguyễn Nhi “ Bạn ah bạn ơi!! Món thịt chắc chương sau có quá! Thấy mình đoán thể thôi! ko thịt anh Dật Thủy thì cũng là anh Thất Hiên thôi!!

“Minzy_1997 “ mình trốn ấy mà!! Mình vào thấy các bạn cmt mình cảm động quá nhưng ko có chương đăng nên không dám cmt trả lời!! trốn chỗ thật kín!! Bảo vệ an toàn ấy mà!! “ Mất linh lạnh”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-vat-hi-sinh-tro-thanh-nu-chinh>